

ရွှေစံသောတေပေ

မမသဒ္ဓါဇ္ဇမာင်

ညိုသောမျက်ဝန်း ချိုသောနှုတ်ခမ်း
ခုန်သောနှလုံးသား

(ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာစာပေ)

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်မိုး အဆိုပြုငါးပါးများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချမှန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသမ္မတ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရေကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့ ၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာစည်ပြိုင်ပေးရေး

မမသဒ္ဓါမောင်

ညို့ သောမျက်ဝန်း
ချိုသောနှုတ်ခမ်း
ဗိုန်သောနုလုံးသား

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၅၈၀၅၀၉
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၇၆၀၇၀၉
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၀၉၊ နိုဝင်ဘာလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအော့ဖ်ဆက်
အမှတ်၃၁/၃၃၊ ၅၃လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်၊ ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၅၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင် ၈၉၅- ၈၃
 ညှို့သောမျက်ဝန်း ချိုသောနှုတ်ခမ်း ခုန်သောနှလုံးသား
 မမသဒ္ဒါမောင် ။ - ရန်ကုန်
 ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၀၉ ။
 ၃၀၂ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ ။
 (၁) ညှို့သောမျက်ဝန်း ချိုသောနှုတ်ခမ်း ခုန်သောနှလုံးသား

ကိုယ်က မိဘာသဘောတူတာနဲ့ အင်းခနဲဆိုပြီး ယောက်ျား
 ဘဝယောက်ကို ခေါင်းညိတ်လက်ခံမယ့်မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး။ လောက
 မှာ ကိုယ်ယုံကြည်အားကိုးအထင်ကြီးရမယ့်ယောက်ျားတွေကိုမှ ကိုယ်
 မတွေ့ ခဲ့ဖူးသေးတာ...။ တော်ရုံယောက်ျားမျိုးကို ဖျတ်ခနဲကြည့်မိမှာ
 တောင် ကိုယ့်အတွက် ဝန်လေးစရာအဖြစ်တစ်ခုပဲ။

သူတို့နဲ့တန်းတူရင်ပေါင်တန်းစီးပွားရှာနိုင်တဲ့ ကိုယ့်လိုမိန်းမ
 မျိုးကိုတောင်မှ ကြည့်မရဖြစ်နေတဲ့အဲဒီယောက်ျားတွေဆိုမှာ 'အချစ်'
 ဆိုတာရှိနိုင်ပါ့မလား...။ သွားစမ်းပါ...ဘာအချစ်မှလည်းမလိုချင်ဘူး။
 ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးမှလည်း မယုံချင်ဘူး။ ကိုယ်က ကိုယ်လျှောက်
 နေတဲ့လမ်းကိုပဲ တည့်တည့်ကြည့်ပြီးလျှောက်နေတာ။ ဘေးဘီဝဲယာ
 ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်တတ်တဲ့မိန်းမမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ။

ကဲ...အဲဒီလိုရင်...ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေမလဲဆိုတာ ခန့်
 မှန်းသိရှိလောက်ရောပေါ့။ ဟုတ်တယ်...ကိုယ်ကိုးကွယ်တာ မာနနဲ့
 အတ္တတွေပဲရှိတယ်။

အဲဒါ...ကိုယ့်ရဲ့ဘာသာဗေဒပဲ...။

တင်တင်ဇော်

လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးပြီး မိုးထိအောင် မာနကြီးလွန်းနေတဲ့မိန်းမမျိုးကို သူသိပ်မုန်းသည်။ စကားပြောလျှင် ဘုဆတ်ဆတ်...လမ်းလျှောက်လျှင် ဆောင့်ကြားကြား...မျက်နှာက ခပ်တင်းတင်းနှင့်မိန်းမမျိုးကို တွေ့ဖူးကြရဲ့လား။

သူကတော့ အဲဒီမိန်းမကို မှတ်မှတ်ရရကြီးကိုသိခဲ့ရတာပါ။ သူနှစ်သက်သဘောကျတဲ့မိန်းကလေးမျိုးက ခေတ်မီမီ၊ ခပ်ထက်ထက်၊ သိပ်သိပ်ပွေ့ပွေ့မျိုးဆိုပေမယ့် ထက်တာထက်ကျော်လွန်၍ အင်မတန် ကျွတ်ဆတ်မာကျောပြီး ထင်ရာစိုင်းတတ်တဲ့၊ ခေါင်းမာမာမိန်းမတစ်ယောက်နှင့်မှဆုံခဲ့ရတယ်လို့...။

တွေ့လိုက်ဆုံလိုက်တာနှင့် ခပ်နှိပ်နှိပ်ကြည့်တတ်ပြီး မာနရောင်လက်နေတဲ့မျက်ဝန်းတွေကို အခံရအခက်ဆုံးလို့ သူ့ယူဆသတ်မှတ်ခဲ့ပေမယ့် အဲဒီမျက်ဝန်းတွေကို သူ့မသိစိတ်ထဲက စွဲလန်းနေခဲ့မိတာကို သိလိုက်ရတဲ့တစ်နေ့မှာ သူ့အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်သွားခဲ့ရပါတယ်...။

ကဲ...သူတော့ အခက်ကြုံနေရပြီ...။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...။

ဘုန်းမြတ်အောင်

ကျွန်တော်က Game ကစားရတာကို ဝါသနာထုံတယ်...။ လူတွေကို ပစ္စုလက်နည်းနဲ့လှည့်ကွက်ပြုရတာလောက် ပျော်စရာကောင်းတာမရှိတော့ပါဘူး။ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့တွေး...ပေါ့ပေါ့လျှောက်နေတဲ့ကျွန်တော့်စိတ်တွေက တကယ့်ကို Free ဝဲ။

လူတွေရဲ့စိတ်ကို ချစ်ခြင်းကပြောင်းလဲပေးနိုင်တယ်တဲ့။ ဟုတ်လို့လား...။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပြောပြခဲ့တုန်းက... ကျွန်တော့်မှာ ဟားတိုက်ရယ်မောခဲ့ရတာ အူခေါက်မတတ်ပင်။

ဒါပေမဲ့...မမျှော်လင့်တဲ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုမှာတော့ ကျွန်တော်ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲကို ဝင်တိုးမိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ သိင်္ဂီရန္တံအိုင်တစ်ခုပါပဲ...။

ကဲ...ကျွန်တော်ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ကျွန်တော်ရုန်းကန်မိလေ...အဲဒီရန္တံအိုင်ထဲမှာ ကျွန်တော်နစ်ပြီးရင်းနစ်လေပါပဲ။ သေချာပါတယ်...ကျွန်တော်တော့ 'မ' ကိုချစ်မိသွားတဲ့အချစ်ခွံထဲမှာ စုံးစုံးမြုပ်သွားခဲ့တာအမှန်ပါ...။

Pride is a kind of pleasure produced by a man
thinking too well of himself.

Spinoza

မာန်မာန်ဆိုတာ...လူတစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်သူ သိပ်တုတ်လှ
ပြီ...မှန်လှပြီ...အောင်မြင်လှပြီဆိုပြီး ထင်မြင်တဲ့အထင်တရားကနေ ထုတ်
လုပ်ပေးလိုက်တဲ့သာယာမှုတစ်မျိုးဖြစ်တယ်...။

ဆပင်နိုဇာ

အခန်း (၁)

လက်သုံးချောင်းထောင်ပြလိုက်တော့ ကရိန်းက သုံးပေ
အမြင့်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းတက်သွားလေ၏။ အပေါ်စီးမြင်ကွင်းထဲ
မှာ ပန်းခင်းက ဖွေးဖွေးလှုပ်...။ လေပြည်တစ်ချက်အသွေးမှာ
Camera ကို ထိုင်ခုံရုံရာဆီဆွဲယူလိုက်သည်။

ဖြောင့်စင်းရှည်လျားသည့်ဆံနွယ်တွေနည်းတူ ခပ်ပျော့
ပျော့လုံချည်၏အနားစလေးပါ လွင့်ခနဲလှုပ်ခတ်သွားလေ၏။ သူမ
အမည်က 'မိုးဆမ်းပန်း'...။ နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် မိုးစက်
လေး ဆမ်းပေးထားသလို ထူးဆန်းစွာဖူးနေအောင်လှလွန်းပါသည်။

မိန်းကလေး။ အသားအရေက ဖြူဆွတ်နေတာကြောင့် ပါးပြင်ထက်
မှ သွေးကြောနီနီလေးတွေကို အထင်းသားမြင်နေရသည်။

ဒါကိုက တခြားသော Model တွေ၊ Actress တွေ
ထက် တစ်မူထူးနေတာမဟုတ်လား။

ကောင်မလေးက လက်ထဲမှာဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကိုင်
ပဝါလေးကို ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ လိမ်၍လုံးချေနေရာမှ
ဇိတ်မရှည်တော့သလို ဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်လေ၏။

မို့ကုပ်ကုပ်မျက်နှာပြင်ထက်မှာ ဆေးသားကို ခပ်မုံ့မုံ့သာ
တင်ထားတာမို့ တမင်ကြီးခြယ်ထားသလိုဖြစ်မနေ။ နှင်းဆီငုံနှုတ်
ခမ်းလေး ဖျတ်ခနဲဟသွားစဉ် သွားတက်လေးတစ်ခုက ဖွေးခနဲ
အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို အထက်သွားဖြင့် တစ်ခြမ်းလေးကိုက်ကာ
ညာဘက်ခြေကိုဆောင့်လိုက်တော့ Foot Chain လေးဝတ်ထား
သည့်ခြေထောက်သွယ်သွယ်လေးတွေကို ကာကွယ်ပေးထားသည့်
ကြိုးသိုင်းခွာချွန်ဖြူဖြူလေးကို မြင်နေရသည်။

လက်ကိုပြန်ထောင်၍ ကိုယ်ဘက်ပြန်ဆွဲရမ်းပြစဉ်မှာ မြင်
ကွင်းထဲသို့ မင်းသားနေယံ ရောက်လာသည်။ ကောင်မလေးကို
နောက်ကျောမှ ဖျတ်ခနဲသိုင်းဖက်လိုက်စဉ် ဖြန်းခနဲရဲတက်သွား

သည့်ရှက်မျက်နှာလေးကို အမိအရရိုက်လိုက်၏။

ငွေမှင်ရောင်ပြန်ကတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တော့ မှန်
ညှိုးသည့်ကောင်လေးက ကတ်ကိုအောက်နှိပ်၍ မင်းသမီးမျက်နှာ
ညှိုး အလင်းရောင်ပင့်ပေးလိုက်သည်မို့ အရောင်ကပိုစိုသွားသည်။

ခါးကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ယှက်၍ဖက်ထားတာမို့ အနေတော်
နေသည့် blouse ကကပ်သွားပြီး လက်မနှစ်ဆယ်တောင် မရှိ
သည့်ခါးကျဉ်ကျဉ်လေးက ထင်းခနဲ။ မင်းသားလက်ကိုအတင်းဆွဲ
ချာတော့ မင်းသားက သူမပခုံးပေါ်မေးတင်လျက် တတွတ်တွတ်
ခေ့လေ၏။

သိပ်မကြာလိုက်ပါချေ။ သုံးမိနစ်အကြာမှာ ကောင်မလေး
ခါးသွားတက်လှလှလေးဖြင့် အပြုံးလေးပေါ်လာလေသည်။ မင်း
သားက ကောင်မလေး၏လက်ကလေးကိုဆွဲယူလျက် ရင်ဘတ်မှာ
ကပ်ပေးတော့ ကောင်မလေးထံမှမျက်စောင်းတစ်ပွင့် ခုန်ထွက်လာ
လေ၏။ အင်း... ဒီကောင်မလေး၊ ဒီမျက်စောင်းနဲ့ကို နာမည်ကြီး
ဦးမှာဟု မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် နှစ်ဦးသားရယ်ရယ်
ပြုံးပြုံးဖြင့် လက်ချိတ်ယှဉ်လျှောက်လာခဲ့ရာမှ မင်းသား၏လက်
မောင်းကို ကောင်မလေးက ပါးဖြင့်ကပ်လိုက်လေ၏။

“ကတ်... OK...Break...”

Crane က တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ဆင်းလာတော့မှ ဖတ်ခနဲ ခုန်ချလိုက်၏။ Camera ကို သိန်းဇော်က သေချာဖြုတ်ယူနေစဉ် မင်းသားနှင့်မင်းသမီးက အနီးသို့ရောက်လာလေသည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လားမမ”

“ပြေတယ်နေ့ယံ... ကိုယ်လိုချင်တဲ့ Seen ကို အရရှိနိုင်လို့ Thanks နော်...”

“မိုးလည်း တော်တော်လန့်သွားပုံရတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့လက်ကိုကိုင်လိုက်တာ လက်တွေကအေးစက်နေတာပဲ”

“အင်းပေါ့... အပျိုစင်တစ်ယောက်ရဲ့ရှက်သွေးဖြာသွားတဲ့မျက်နှာလေးကို ဒီလိုအသစ်မျိုးမှာပဲရနိုင်တာကိုး”

“မမက ဘာမှကြိုပြောမထားတော့ မိုးတကယ်လန့်သွားတာအမှန်ပဲ။ ကိုနေ့ယံက လက်မောင်းလောက်ပဲကိုင်မယ်ထင်ထားတော့ ပိုဆိုးသွားတာပေါ့။ အမယ်လေး... ခုထိ မိုးရင်တွေတုန်နေတုန်းပဲ”

ဓာတ်ပုံဆရာအပါအဝင် စက်အဖွဲ့သားအားလုံး ရယ်သံ သဲ့သဲ့မျှထွက်လာကြလေ၏။ ဒီနေ့အဖို့ ရိုက်ကွင်းပြီးပြီကိုး။

“Night seen ရိုက်ဖို့ကျန်သေးလားမမ”

“မရှိတော့ဘူးနေ့ယံ။ မင်း၊ ဘယ်နှခါများ နှစ်ခါထပ်ရိုက်ခဲ့တာရှိလို့လဲ”

“သေချာအောင်မေးကြည့်တာပါမမ။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော့် Wall-sheet ရိုက်ဖို့ Date တောင်းထားတာ ပေးလိုက်တော့မယ်နော်”

“အင်း... နောက်လဆန်း မိုးဆမ်းပန်းနဲ့ပွဲဦးထွက်ကားကော်ကိုတော့ သူများကိုမပေးမိစေနဲ့နော်နေ့ယံ။ ငါ သူများနဲ့စကားများချင်ဘူး”

“စိတ်ချပါမမ... ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ မိုးရေ သွားပြီနော်၊ ကိုသိန်းဇော်တို့၊ ကိုမြဦးတို့ရေ... ကျွန်တော်တစ်ပြီဗျို့”

အားလုံးကိုလက်ပြနှုတ်ဆက်၍ လင့်ခရူဇာကားပေါ်တက်မောင်းထွက်သွားသည့်မင်းသားကိုလှမ်းကြည့်ရင်း သူမခေါင်းကို ညွတ်လိုက်သည်။ အင်မတန်အောက်သက်ကြောသည့်မင်းသားတစ်ဦးကလေး...။ သူမသွေးပေးသည့်အတိုင်း အရောင်ထွက်လာမယ့် လက်ဦးဆရာကို ဘယ်တော့မှအာမခံသည့် နာမည်ကြီး

ခါစမင်းသားတစ်လက်ပေကိုး။

“ကဲ... အားလုံးပြန်လို့ရပါပြီ။ သိန်းဇော်ရေး... ညထဲ ငါ့ကားဆက်စရာရှိတာတွေကို ထည့်ပေးလိုက်ဖို့မမေ့နဲ့ဦး။ ပစ္စည်းတွေသေချာတင်နော်။ တစ်ခါတည်း... Studio ထဲမှာ စနစ်တကျ သိမ်း... ကဲ၊ မိုးကို မမပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်။ လာ...”

“နေပါစေမမ... မိုး၊ Taxi နဲ့ပဲပြန်ပါမယ်”

“မဟုတ်တာ... မိုးက အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ကြော်ငြာတွေ၊ MTV တွေ၊ VCD သီချင်းခွေတွေမှာ စပါနေပြီ။ လူတွေသိလာတော့ အနေအထိုင်အသွားအလာကျစ်လျစ်မှဖြစ်မှာ”

“မိုးက မမကိုအားနာလို့ပါ”

“အားမနာပါနဲ့။ နောက်ပိုင်းကားတွေရှိက်ဖြစ်ရင်တော့ မိုးအတွက် သီးသန့်ကြိုပို့ကားစီစဉ်ပေးမှာပေါ့။ လောလောဆယ် မမပြန်ပို့ပေးမယ်။ လာ... တက်”

သူမ၊ မိုးကို ရှေ့ခန်းတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်စဉ် အိသဲဖြူနောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ထိုင်ရင်းပြောလိုက်လေ၏။

“မမ... ခုန ကြီးကြီးဖုန်းဆက်တယ်။ အလုပ်ပြီးတာ ဖုန်းပြန်ဆက်ပါတဲ့”

“ကျွတ်... ဘာရစ်ဦးမလဲမသိပါဘူး။ ပေး... ပေး...”

Hand Phone ဝယ်ပြီးကတည်းက တစ်ရက်ကို အခါနှစ်ဆယ် လောက် ခေါ်နေတော့တာပဲ”

သူမရေရွတ်သံကြောင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်မျက်နှာက ပြုံးစိစိ။ မျက်မှောင်ကြုတ်ထားရင်းဖြင့် ဖုန်းနံပါတ်တွေကို ဘာတောက်တောက်ဖြင့်နှိပ်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲ့လို့... ကြီးကြီးလား”

“အေး... မိဇော်၊ ညည်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲအေး။ ငါ့မှာ မစိန်တင့်တို့လင်မယားကို မျက်နှာပူပူနဲ့မနည်းတောင်းပန် လိုက်ရတယ်။ ညည်းနယ်အေ၊ ကိုယ်မကြိုက်ရင်လည်း နည်းနည်း ခါးပါးလိမ္မာပါးနပ်စွာပြောမှပေါ့။ ခုတော့ တစ်ဖက်သား အားနည်း ခုတ်တွေကို ရှာကြံထုတ်ဖော်ပြီးပြောတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ကျွတ်! ကြီးကြီးလူကြီးက ဆံပင်တောင်မှဖြူနေပြီလေ။

ပြောတော့ဖြင့် (၃၅) တဲ့။ ရုပ်က (၅၀)နားနီးနီးအိစာနေတာကို။ ဒီလောက်ရွတ်တွကြီးနဲ့များ ဇော်ကို လင်ပေးစားရတယ်လို့”

“ဟဲ့... ညည်းအသက်ကကော ငယ်တော့လို့လား။ အခု

(၃၃)ပြည့်တော့မယ်။ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့လူမျိုးနဲ့ယူမှ

ညည်းစိတ်တိုင်းကျလုပ်ချင်တာလုပ်ဖို့ ဖူးဖူးမှတ်အလိုလိုက်မှာပေါ့။
ညည်းမကြားဖူးဘူးလား... ကြီးရင်မှီ၊ ငယ်ရင်ချီတဲ့”

“မှီလည်းမမှီချင်ဘူး။ ချီလည်းမချီချင်ဘူး။ စိတ်ရှုပ်စရာ
တွေကို... ကြီးကြီးရာ။ ဇော်မှာ အလုပ်တွေ မအားလပ်ရတဲ့ကြား
ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီတစ်နှစ်နှစ်နှစ်အတွင်းမှ ဒီကိစ္စကြီးကိုအသည်
အသန်အကောင်အထည်ဖော်နေရတာလဲ”

“မဖော်လို့ရမလား... သွားလေသူ ငါ့မောင်ရဲ့တာဝန်ထဲ
ငါဆက်လုပ်နေရတာ။ ဒီအလုပ်တွေကို မလုပ်ပါနဲ့ဆိုလည်းမရ
အကျိုးအမြတ်ထက် အိတ်ချည်းစိုက်ထုတ်နေရတဲ့အလုပ်ကို ညည်း
မို့ ဝါသနာပါတယ်။ ကျောင်းပြီးကတည်းက လှည့်လိုက်ရတဲ့နိုင်း
ပေါင်းစုံ။ ငါကတော့ စီးပွားရေးအမြင်ကျယ်လှပြီမှတ်နေတာ။ ဒါ
က ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့အလုပ်ကို စလုပ်တော့တာပဲ။

“ဒါ ဖေဖေအမွေလေကြီးကြီးရဲ့”

“ဘာအမွေလဲ... ဒါရိုက်တာအောင်မြင်လော်ရဲ့အလုပ်
က အစ်မဆီက တစ်လတစ်လပြန်လက်ဖြန့်ပြီး သူ့ဝါသနာကို ဦးစား
ပေးတဲ့အလုပ်ကို”

“ဇော်... ကြီးကြီးဆီက ဘယ်နှခါများလက်ဖြန့်ဖူးလို့

ပြောပါဦး။ ဇော်စီးပွားနဲ့ဇော်... အဆင်ပြေသားပဲဟာ။ ဒါက
အဖေအမြတ်တနိုးထားခဲ့တဲ့အလုပ်မို့ ဖေဖေသမီးပီပီ အနုပညာ
အမွေကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းနေတာ”

“ပြောလိုက်ရင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေချည်းပဲ။ ဒီညနေ
ဒီအိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေဖိတ်ထားတယ်။ အဲဒါ... ညည်းလာဖြစ်
အောင်လာခဲ့ဦး။ ညခြောက်နာရီထက် နောက်မကျစေနဲ့... ဒါပဲ။
ဒါအပြတ်ပြောထားပါရဲ့နော်။ လူလူသူသူလေးဝတ်လာဦး။ ဘယ်
အိမ်... ညည်းကိုညည်း ဘာများထင်နေလို့ ဒီရှုပ်တွေဘောင်းဘီ
တွေကို မချွတ်တမ်းဝတ်နေရတာလဲ။ ကဲ... ငါဖုန်းချပြီ”

ပြောပြီးပြီးချင်း ဝှပ်ခနဲချလိုက်တာမို့ သူမနားအူသွားရ
အိမ်ထဲ ဖုန်းကိုပိတ်၍ Dash board ပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး ကားစက်
အိမ်ထဲနီးလိုက်သည်။

ဟွန်း... ထမင်းပွဲအယောင်ပြပြီး နောက်ထပ်သတို့သား
လောင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံရဦးမည်ထင်ပါ။

“တောက်!”

ဒေါသကထွက်နေပါတယ်ဆိုမှ မီးနီချည်း ထပ်ထပ်မိနေ
တာမို့ စိတ်ကမရှည်။ ဒီကြားထဲ ရှေ့မှပိတ်ကာသလိုမောင်းနေသည့်

မာစီးဒီးကို မျက်စိထဲသိပ်ကြည့်မရချင်တော့။ ငါနော်... နောက်ကနေ ပစ်ဆောင့်မိတော့မှာပဲ။

အတွေးဖြင့်မဆုံးသေး... မီးဝါထပ်မိစဉ် ရှေ့ကကားက ဘာရိတ်အအုပ်၊ သူမ၏ကားက နောက်မှ ခပ်သာသာလေးဆောင့်မိလေတော့သည်။

“ဒုန်း!”

“ချလွမ်”

“ဟယ်... ကုန်ပါပြီ”

ရှေ့ကားပေါ်မှ မျက်ခုံးကောင်းကောင်းနှင့်လူတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး သူမမောင်းသည့်ရှေ့ခန်းကို ငုံ့၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲ၊ အမိ၊ ရှေ့နားက စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ဒီကိစ္စရှင်းမယ်”

“အချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ အလျော်လိုချင်ရင် လိပ်စာယူသွား။ နောက်မှလာတောင်း... ဒါပဲ”

“အံ့မာ... မင်းကလည်းလွန်သေးတယ်။ ဒီလိုအကြောကြီးနဲ့ပြောလို့ရမလားကွ။ လိပ်စာက အင်ကြီးဖြစ်နေရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဟာ... လူကိုကြည့်ပြောပါရှင်။ စီးတဲ့ကားအမျိုးအစား နည်းနည်း အကဲခတ်ဦး။ ဒီလောက်လေးနဲ့ ဘယ်သူမှသိကွာအကျဉ်းမလိမ်ဘူး။ Cheque ယူမယ်ဆိုလည်းရတယ်... ရော့”

သူမစိတ်မြန်လက်မြန်ဖြင့် Cheque မှာ ငွေတစ်သိန်း နှစ်သိန်း လက်မှတ်ထိုးကမ်းပေးလိုက်တော့ ထိုလူက Cheque ကိုမယူသေးဘဲ အထွန့်တက်ပြန်လေ၏။

“ဘဏ်မှာ မင်းပိုက်ဆံက ရှိဦးမှကိုးကွ”

“တောက်! ရှင်နော်၊ အတော်လူပါးဝလွန်းနေပြီ။ မယုံရင် မင်းဆက်မေးကြည့်ပေါ့။ တင်တင်ဇော်ငွေက ဒီဘဏ်မှာ ဆယ်ပုံတစ်ပုံရှိတယ်။ ရှင်နားလည်ထား”

ထိုလူက တွန့်ခဲနဲတစ်ချက်ဖြစ်သွားပြီး ဘာကိုထောက်ခံမှန်းမသိ၊ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ Cheque ကို ဖျတ်ခဲနဲလှမ်းယူတက်လေသည်။

“OK နောက်မှပိုတာပြန်အမ်းပေးမယ်”

“မလိုဘူး”

နောက်ကားတွေက မီးစိမ်းနေပြီဖြစ်၍ ဟွန်းသံပေးနေပြီဆိုလူက သူကားပေါ်အမြန်ပြေးတက်၍ မောင်းထွက်သွားလေ

၏။

သူမ ညာဘက်လမ်းကိုကွေ့ချလိုက်သည်။ တော်ပါသေး
ရဲ့။ လမ်းပြရဲမရှိသည့်ပွိုင့်ပွိုင့် ပြဿနာမရှည်တာပင်။ နို့မို့ ရုံးတိုင်
ဘာတိုင်နှင့် အလုပ်ပိုရှုပ်တော့မှာကိုး။

အပြင်ဆောင်တစ်ခုရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ပေးလိုက်တော့ မိုး
က သူမကိုလက်ပြနုတ်ဆက်၍ အဝတ်အစားအိတ်လေးဆွဲကာ
ဆင်းသွားလေ၏။ သူမ ကားကိုချက်ချင်းပြန်မောင်းထွက်လာခဲ့
သည်။ အင်း... ကြီးကြီးခေါ်ပြမည့်လူကို ဘယ်လိုညစ်ပြီး ပယ်ချရ
ဦးမလဲမသိ။

ကု ကု ကု

အခန်း (၂)

Cheque ပေါ်မှ ခပ်စောင်းစောင်းလက်မှတ်ကိုကြည့်ရင်း
သူပြုံးလိုက်မိ၏။ တင်တင်ဇော်တဲ့။ အာဂမိန်းမတစ်ယောက်ပါလား။
မာမိပြောတုန်းကတော့ဖြင့် သူက တယ်စိတ်မဝင်စားလှ။

ဒီလောက်အချောအလှ ပညာတတ်တွေပေါသည့်ခေတ်မှာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပြင်မဆင်နှင့် ဖြစ်သလိုနေတတ်သည့်မိန်းမတစ်
ယောက်ကိုမှ သူနှင့်သက်တူရွယ်တူယောက်ျားတွေ ဘာကြောင့်
စိတ်ဝင်စားနေရပါသလဲ။ အမေးသာရှိ၍ အဖြေက မရေရာ။

မိန်းကလေးဆိုလျှင် သူက အသားဖြူဖြူ၊ ဟန်မူနွဲ့နွဲ့၊ သိမ်

သိမ်မွေ့မွေ့၊ ထက်ထက်မြက်မြက်လေးမှ သဘောကျလှသည်။ အိမ်ထောင်မှုထိန်းသိမ်းတတ်ပြီး စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်းလို သူ့ရှာသမျှငွေကို ထိန်းချုပ်စီမံတတ်ရမည်။

သို့သော်... အိမ်တွင်းပုန်းနံနံအာမိန်းကလေးမျိုးကိုတော့ သူမလိုချင်ပါလေ။

“သားရေ... ပြီးရင်သွားစို့ဟေ့”

“လာပါပြီမာမိ”

Cheque စာရွက်လေးကို ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကြားထဲ ညှပ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့၏။ လှေကားထိပ်မှာ ရပ်စောင့်နေသည့်မာမိကဖြင့် ခေတ်မီတောက်ပလို့ပါလား။

ဆရာဝန်ပီပီ ဆံပင်ကိုအရှည်မထားဘဲ ခပ်တိုတိုစည်း၍ ရရုံလေးကို နှင်းဆီပွင့်ကြီးများပါသည့်ကြိုးဖြင့် ခပ်မြင့်မြင့်စည်းနှောင်ထားကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဝတ်စုံကိုသာ ဝတ်ထားလေ၏။

“ပုဆိုးနဲ့ရှုပ်နဲ့မဝတ်ပါလား ကိုဘုန်းရယ်”

“မာမိချွေးမလောင်းကရော လုံချည်ဝတ်လာလိမ့်မယ်ထင်နေလား”

“ဟင်းဟင်း... ဒါကတော့ သူ့အလုပ်နဲ့သူ့အဆင်ပြေတာ

တို့ဝတ်တာပဲသားရယ်။ နားလည်ပေးရမှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး... မာမိဘယ်လိုမျက်စိနဲ့ အဲဒီတင်ဆင်ဇော်ကိုကြည့်ပြီး သဘောကျနေတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်ဖြင့် စဉ်းစားလို့မရဘူး။ မိန်းကလေးတဲ့... ဆံပင်က ယောက်ျားကေ၊ ဝတ်တာက ဘောင်းဘီရှည်၊ မျက်နှာက ပြောင်သလင်းခါပြီး ခပ်တင်းဆင်း... ဒီလောက်အပြုံးအရယ်မရှိတဲ့မျက်နှာမျိုးကိုမှ မာမိမျက်စိက ကျရသတဲ့လား”

“သူက မာမိနဲ့ Type တူတယ်သားရဲ့။ မြူစိစိ၊ မပွင့်တပွင့်နဲ့ လျှို့ဝှက်တတ်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်တစ်ခုကို မပြီးမချင်း မဆုတ်မနစ်ခွဲနဲ့လုပ်တတ်တာကိုက မာမိခြေရာနင်းနိုင်မယ့် မိန်းမမျိုး။ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရာကိုပြောချင်တဲ့သတ္တိကိုက သူများနဲ့မတူတာ။ သူ့ကို မာမိသဘောကျတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်သားရဲ့”

“တော်ပါပြီမာမိ... အခုပဲလူချင်းဆုံရတော့မှာပဲ။ မာမိအိမ်နားကိုရပ်ပါတော့”

“ဒီခေတ်ထဲမှာ အရည်အချင်းရှိတဲ့မိန်းကလေးမျိုးက သိပ်အားနေပြီသားရဲ့။ အိမ်ထောင်ပြု၊ ယောက်ျားလုပ်စာကို ထိုင်ဖြုန်း

၂၀ ၇၇ ယသဒ္ဒါမောင်

မယ့်မိန်းမမျိုးကို မာမိ... ချွေးမမတော်နိုင်ပါဘူးသားရယ်”

“ကျွန်တော်သိထားတာကတော့ ယောက်ျားဆို အချင်းရှိမှ မိန်းမဆို အဆင်းရှိမှဆို... မာမိရဲ့”

“ဒါတွေက ပြောစတမ်းတွေပါသားရယ်။ မိန်းမလှလှလေး ယူထားပြီး ဘယ်သူက အလှမပျက်အောင် ထိုင်ကြည့်နေနိုင်မှာလဲ။ ပြီးတော့... ကိုယ့်ကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်လေမလားစိုးရိမ်စိတ်နဲ့ အမြဲရင်ပူနေရတာတော့ မာမိမကြိုက်ပါဘူး။ မာမိက ခေတ်နဲ့အညီ ယောက်ျားတွေနဲ့ရင်ပေါင်တန်းနိုင်တဲ့မာမိလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး အရည်အချင်းရှိတဲ့ဇနီးကို ဒါကြောင့်ချစ်တာ”

သူ့ကားမောင်းထွက်လာရင်းမှ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိတော့ မာမိက သူ့လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲရိုက်လိုက်လေ၏။

“မပြောမရှိနဲ့ကိုဘုန်းရေ... သားငယ်ငယ်က သားဘိုးဘိုး ဆိုဆိုပြခဲ့တဲ့သီချင်းလေးကို သတိရလိုက်စမ်း။ အသားတော် ညိုပြာညက်ရယ်ဆိုတာလေ။ အေး... ဇော်က အသားဖြူနုနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သူ့အသားအရေက သူများနဲ့တူကိုမတူတာ။ ညိုသလိုလိုနဲ့ လတ်ဆတ်တယ်”

“မာမိအလှည့်ကျမှပဲကြားဖူးတော့တယ်။ လူ့အသားရောင်

တို့ လတ်ဆတ်တယ်လို့ပဲ”

“အဟုတ်ပြောတာသားရဲ့၊ မယ့်ရင်သေချာကြည့်...။ သူ့အလှက အင်မတန်အကြည့်ခံတဲ့အလှမျိုး။ သေချာတစ်မိမိမိမ့်ကြည့်လေ၊ သူ့အလှက တစ်ခုချင်းပေါ်လေပဲ။ မာမိတို့မိန်းမချင်းတောင် ကြည့်တတ်မြင်တတ်ရင် သားတို့ယောက်ျားလေးတွေက သာတောင်မြင်တတ်ဦးမယ်”

သူ့ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီးပြီးလိုက်မိလေ၏။ အင်း... မာမိပြောသလို တစ်မိမိမိမ့်ထိုင်ကြည့်မိလို့ကတော့ သူမအလှကို မြင်မမြင်တော့ မသေချာဘူး။ သူ့ခေါင်းကို ထခွဲမည့်ပုံကိုတော့ တန်းခနဲမြင်၏။ အဟုတ်ပါပဲ... သူမက ဘယ်တော့မဆို စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိတတ်တယ်လို့ သတင်းကြီးနေတဲ့သူပဲဟာ။

“မိန်းကလေးတွေ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အရွယ်ဟာ အသက် (၂၅)နှစ်ဆို အကောင်းဆုံးပဲလို့ပြောကြတယ်မဟုတ်လားမာမိ။ သူ့အသက်က (၃၀)ကျော်နေပြီမဟုတ်လား။ ဒါဆို... သူ့ အပျိုကြီးစာရင်းဝင်နေပြီပဲဟာ”

မာမိထံမှ မျက်စောင်းတစ်ခု သူ့ထံဒိုင်းခနဲရောက်လာလေ၏။ မီးပွိုင့်မို့ ကားကိုအရှိန်လျှော့၍ ခဏရပ်ထားလိုက်ပါသည်။

“အင်း... ဒါတော့ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့... မာမိကတော့ အသက် (၃၀)ကျော်မှအိမ်ထောင်ပြုတာကို ပိုသဘောကျတယ်။ ဒီအရွယ်ဆို ဘာမှဆုံးဖြတ်ချက်မှားစရာမရှိတော့ဘူး။ အမှားနဲ့ အမှန်ကို ချင့်ချိန်တတ်ပြီ။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်မြဲအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာကိုလည်း နားလည်နေပြီ။ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် အပေးအယူမျှတဖို့... တစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို တစ် ယောက်က အလိုလိုမြင်တတ်သိတတ်နေပြီ။ ဒီတော့... ဒီအရွယ် မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထူထောင်ပြီးသားအိမ်ထောင်ကို ဖြိုဖျက်ပစ် တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ သေချာတယ်”

“ထင်သလားမာမိ... သူက သူ့စီးပွားနဲ့ မာန်တက်နေတဲ့ မိန်းမနော်။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ သူ့အားကိုးချင်ပုံမရဘူး။ တော် ကြာ... အတ္တတွေ၊ မာနတွေနဲ့ ပြိုင်ပွဲတွေဖြစ်နေရင် ကျွန်တော် ပဲနစ်နာမှာ။ မာမိစဉ်းစားပါဦး”

“စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်မနေစမ်းပါနဲ့ဘုန်းမြတ်အောင်၊ သား၊ သူ့နဲ့အရင်ရင်းနှီးပါစေဦး။ သူ့အရည်အချင်းကို တဖြည်းဖြည်း နဲ့မြင်လာလိမ့်မယ်။ ယောက်ျားတွေကို အားကိုးချင်စိတ်မရှိပေမယ့် သူဟာ မိန်းမသားပဲလေသားရဲ့။ ဘဝကို သူတစ်ယောက်တည်း

လျှောက်လို့မရဘူးဆိုတာ သူ့သဘောပေါက်ထားပြီးသားဖြစ်မှာပါ”

“ဟင်းဟင်း... တော်ကြာ ကျွန်တော်နဲ့ခြေရာချင်းယှဉ် လျှောက်နေတဲ့မိန်းမဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲမာမိ”

“ဒါကတော့ သားဘက်က ကြီးစားမှုလိုလာမှာပေါ့။ ကိုယ် နဲ့ဝန်းချင်း ယှဉ်တိုက်မယ့်မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ချင်းချိတ်လာ တတ်စေဖို့ ညင်သာပျော့ပျောင်းမှုရှိလာစေဖို့ဟာ သားရဲ့အရည် အချင်းပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်လေ”

သူ့ မာမိကိုယှဉ်မပြောနိုင်တော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရ တော့သည်။ မာမိရဲ့တင်တင်ဇော်အပေါ်ထားရှိတဲ့ လိုလားမှုတွေ က အတော်ကို ထုထည်ခိုင်မာနေပါရောလား။

(၉) မိုင်လမ်းကြားအတွင်းသို့ ကားကိုချိုးကွေ့ဝင်လိုက် ပါ၏။ အသင့်ဖွင့်ပေးထားသည့်ခြံတံခါးမှ ကားကိုမောင်းဝင်လာ ကာ လသာဆောင်အောက်၌ ရပ်လိုက်လေသည်။

“မေရီတောင် ရောက်လာပြီ။ အိမ်ကတစ်ယောက်ကတော့ ဒုတိယမလားသေးဘူးမေရီရေ။ သိတယ်မဟုတ်လား... သင်းက ကြီး ဒေါ်တွေ၊ အဘွားတွေဆို နားညည်းအောင်ပြောတတ်တဲ့လူကြီးတွေ လို့ပဲအမြင်ရှိတာလေ”

“ဒီလိုလည်းဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးမမခင်ရယ်။ သူ့အလုပ်နဲ့အဆင်ပြေမယ့်နေရာမှာ နေတာမျိုးပဲဖြစ်မှာပါ။ ပြေးကြည့်မှ ဒီအဒေါ်နဲ့ အဘွားပဲရှိတာကို။ သူ့ချစ်မှာပါရှင်”

“မထင်ပေါင်အေ... ဒီကလေးမလေးဟာ ချစ်တောင်မှ ချစ်တတ်ရဲ့လားမသိပါဘူး။ သူ (၁၅)နှစ်တုန်းကတော့ သူ့နောက်ကို စကားအတင်းလိုက်ပြောတဲ့ကောင်လေးရဲ့ခေါင်းကို အုတ်ခဲနဲ့ ထုပစ်ခဲ့ဖူးတာလေ။ သူက အဲဒီလိုကန့်လန့်... မေရီရဲ့။ လာလာ... သုရောက်မှစားကြတာပေါ့နော်။ ဒီမှာထိုင်ကြဦး”

မာမိက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် သူ့ မာမိဘေးခုံမှာ ထိုင်ချလိုက်ရ၏။

“မေရီက ဒီသားလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာနော်”

“ဟုတ်တယ်မမခင်... သားက တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုပေမယ့် တခြားကလေးတွေလို ခပ်ဆိုးဆိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“သိပါတယ်တော်... ကြည့်တာနဲ့သိသာပါတယ်။ အိမ်က တူမကိုတော့ မြင်မှသိမှာပဲ။ ကိုကြီးက သားမွေးထားတော့ အဲဒီအစ်ကိုရဲ့စတိုင်ကို သူ့အပြည့်ယူထားတာလေ။ ဟိုနိုင်ငံမှာ ဘကြီးနဲ့နေလိုက်... ဒီကအစ်ကိုနဲ့သွားနေလိုက် လုပ်နေခဲ့တာကြာပြီ။

ဟော... သူ့စီးပွားနဲ့သူလည်းဖြစ်ရော၊ သူ့ဟာသူအိမ်ခွဲနေပါရော မေရီရေ။ မမခင်ကတော့ ကလေးလိုပဲမြင်နေတုန်း။ သူက လူကြီးတို့ အတင်းဖြစ်ချင်နေတာ။ အမြင်ကလည်းကျယ်တော့ ဘယ်လိုမှ ထမ်းပြုလို့မရတော့ဘူး။ ကိုယ့်ထက် ပိုသိပိုတတ်နေပြီလေ။ အရွယ်ထွန်မှာစိုးလို့စီစဉ်ပေးတာကို အကောင်းမမြင်၊ အပြစ်တင်နေတာပဲကြည့်။ ဘယ်လိုခွဲတိုက်တတ်မှန်းကိုမသိတော့ဘူး။ သူက သူ့အစ်ကိုရဲ့စကားလောက်ပဲ လူရာသွင်းချင်တာ။ ဟော... ကားဝင်လာသံကြားတယ်၊ လာပြီထင်ပါရဲ့”

ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာသည့်အရိပ်ဖြူဖြူကြောင့် သူ့ဖျတ်ခနဲ သူညီကြည့်လိုက်မိ၏။ ဝတ်ထားသည့်ကြိုးသိုင်း Slipper ကို ကြိုးခြုတ်ချွတ်ပြီး မတ်မတ်ရပ်လိုက်တာမို့ မြင့်မားသည့်အရပ်ကို သူ့အနံ့မှန်းမိသည်။ အင်း... အနည်းဆုံး ငါးပေ၊ ရှစ်လက်မတော့ နို့ပေမည်။

“စောစောလေးလာရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲမိလော်။ ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေစောင့်နေရတာ အားနာဦးမှပေါ့”

“ဟာ... ကြီးကြီးဧည့်သည့်တွေကို လော်က စောင့်ခိုင်းထားတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီည ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးရမယ့်အလုပ်ကို ဖျက်

လိုက်ရတာကမှ ဇော်အတွက် ပိုနစ်နာတာ။ ဒါတွေ ကြီးကြီးမသိထိ
ဘူး။ ထမင်းစားတာလောက်ကိုပဲ ရေးကြီးခွင်ကျယ်ခေါ်ရတယ်လို့

“ဟဲ့... ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ ဆင်ခြင်ပြောမှပေါ့။ ညည
တော့နော်... ကြည့်ပါလား။ ဒီလောက်ပြောထားပါလျက်နဲ့
ဘောင်းဘီကြီးဝတ်လာပြန်ပြီ”

“ဇော်က ဒါမျိုးပဲကြိုက်တာ ကြီးကြီးသိပြီးသားလေ။ ဒါ
များအဆန်းလုပ်လို့။ အလုပ်လုပ်ရတာ ဘယ်လောက်လွတ်လပ်
ပေါ့ပါးသလဲ။ ကြီးကြီးနားမလည်ပါဘူး”

“ပြောပြန်ပြီ... ကြီးဒေါ်ထက် တစ်နှစ်ကြီးတဲ့ဟာလေး
ညည်းပဲသိ၊ ညည်းပဲတတ်... သိလား။ ဟွန်း... ထိုင်ဦး၊ ဒီမှာ
ငါမိတ်ဆက်ပေးမလို့”

ကြီးကြီးဘေးခုံမှာ မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ထိုင်ချလိုက်ရ၏။ စိတ်
များလည်းညစ်ပါရဲ့။ မသိချင်တဲ့သူနှင့် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်
ရဦးမည်။ စိတ်မပါဘဲ ပြောဆိုဆက်ဆံရဦးမှာလောက် စိတ်ပျက်

“ဘင်းတာမရှိတော့။
“ဒီမှာ... မှတ်ထားနော်၊ ဒေါက်တာမေရီအောင်တဲ့
က မေရီသား ဘုန်းမြတ်အောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည့်အကြည့်
နဲ့တ သူထံသို့ရောက်မလာပါချေ။ မာမိက ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့်
သူမကို စကားစပြောလေ၏။

“သမီးအလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လားဇော်”

“ဘယ်အလုပ်ကိုပြောတာပါလဲ အန်တီ”

“အခုလက်ရှိ သမီး၊ မင်းသမီးအသစ်တင်နေတဲ့အလုပ်
ချေ”

လက်ခနဲတောက်ပသွားသည့်မျက်ဝန်းနှင့် ဖျတ်ခနဲပြုံး
ညိတ်သည့်နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးကို သူငေးမိသွားရ၏။ ကြည့်စမ်း
တာယုံကို ခဏလေးနဲ့ စွဲဆောင်မှုတွေရှိလွန်းလှချည်လား။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဆင်ပြေပါတယ်အန်တီ။ လောလောဆယ်
ထဲ သီချင်းခွေရိုက်နေတယ်။ ကြော်ငြာတွေလည်း တော်တော်များ
မရှိပြီ။ ဒီလကုန် ဇာတ်ကားစရိုက်မှာ”

“ဖြစ်ရဲ့လားသမီးရဲ့။ အသစ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူလုပ်
နိုင်ပါ့မလား”

“မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမှာပေါ့အန်တီရဲ့။ ဇော်လုပ်ရင်

မဖြစ်တာမရှိဘူး။ ဒီကားစိတ်တိုင်းကျသွားတာနဲ့ ကားကြီးတင်ရိတ်မှာ။ သူ... ပေါက်ကိုပေါက်မှာသေချာတယ်။ စန်းလည်းရှိတယ်။ စိတ်နှစ်ထားနိုင်တယ်။ ပြီးတော့... သူ့မျက်နှာလေးက သိပ်အဖြူကင်းတယ်။ ယဉ်ယဉ်လေးလှတယ်”

“ဟင်းဟင်း... သမီးက ကိုယ်တင်တဲ့မင်းသမီးအဖေအတော်ကို Crazy ဖြစ်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဇော်က မင်းသားတွေ၊ မင်းသမီးတွေက ရင် သူတို့နဲ့စိတ်ထားချင်း အရင်ပေါင်းကြည့်တာပါ အန်တီ။ စိတ်ချင်းထပ်တူကျမှ အလုပ်လုပ်လို့အောင်မြင်တာပါ”

မာမိက ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်၍ ထောက်ခံလိုက်လေ။ ယခုချိန်ထိ စကားဝိုင်းထဲဝင်မပါဘဲ သူ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရလေသည်။

“အဲဒါ... အန်တီနဲ့တူတဲ့စိတ်ဓာတ်ပဲသမီးရဲ့။ ဟုတ်တူအန်တီလည်း ဒီလိုပဲ... ကိုယ်နဲ့ပေါင်းလို့ရတဲ့လူမျိုးကိုပဲပေါက်တယ်။ Type မတူရင် လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။ အန်တီက အဆောင်ရတဲ့အလုပ်ကို သိပ်မုန်းတာသမီးရဲ့။ ဒါကြောင့် သားဖေခေါ်တဲ့ပါတီပွဲတိုင်း အန်တီမလိုက်တာပေါ့”

သူ့ကိုပဲပြောလိုက်သည်မို့ သူမမျက်လုံးလေးများ သူ့ထံလာလေ၏။ ပင့်တက်သွားသည့်မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကြောင့် သူမမျက်မှတ်မိပုံရလေသည်။

“အန်တီသားနဲ့သမီးဆုံဖူးလား... ဘယ် သားလည်း သမီးလည်း သာဝင်ထားတဲ့ကုမ္ပဏီမှာ Member ပဲလေ”

“ဟင့်အင်း... ဇော်က ကုမ္ပဏီ Meeting တွေ သိပ်သွားဖြစ်ဘူးအန်တီ။ ကိုကြီးပဲ သွားဖြစ်တာများတယ်။ သိပ်အရေးကြီးလို့ မတက်မဖြစ်တဲ့အခါမျိုးတော့ တက်ပါတယ်။ သူက အန်တီအားကိုး...”

“သမီးသိတယ်ပေါ့”

“သိတာပေါ့... မတော်တဆ ကားဖင်ကိုဆောင့်မိတာကြောင့်ပဲ အလျော်ပြန်တောင်းတာလေ။ ဒီမနက် မိုးကိုပြန်ပို့ရင်းမှာ မှတ်မိတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဇော်။ အမှန်က ကျွန်တော်မယူပါဇော်က ဇော်နာမည်ကိုထုတ်ပြောလိုက်မှ ယူဖြစ်သွားတာ။ Cheque ခုချိန်ထိ ဒီအတိုင်းပဲရှိနေပါသေးတယ်”

“ရှင်က ကျွန်မကိုသိနေလို့လား”

“မသိဘဲရှိပါမလား။ မာမိ၊ တစ်နေ့ကို ဆယ်ခါလောက် ရွတ်နေတဲ့နာမည်တစ်ခုကို”

သူမမျက်မှောင်လေးကြုတ်၍ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ကြည့်ပါဦး... သိတောင်မှမသိရသေးဘူး။ လူကိုများ ‘ဇော်’တဲ့။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းခေါ်လိုက်ရတယ်လို့။ သိပ်မကြည်လင်သော အကြည့်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူက ခပ်အေးအေးဖြင့် ပြန် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ရော်... ဘယ်လိုကြီးလဲ။ လူချင်းမရင်းနှီးခင် သူတို့အိမ် မှာ သူမရဲ့နာမည်က အရင်ရင်းနှီးနေတာတော့ လွန်တာပေါ့နော်။ အင်းလေ... ဒါ၊ ကြီးကြီးရဲ့လက်ချက်ပဲဖြစ်နေမှာပါ။ သက်ပြင်း တစ်ချက်ကိုသာ မသိမသာချလိုက်မိတော့သည်။

ကု ကု ကု

အခန်း (၃)

“မမဝယ်ထားတဲ့ဇာတ်လမ်းအတွက် အငယ်တစ်ယောက် ဟိုမှာနော်။ ဘယ်သူ့ကိုလျှာထားလဲ”

ရိုက်ထားသည့်ဇာတ်ပုံတွေထဲမှ ကြော်ငြာရန်အတွက်အလှ နှစ်ပုံတွေရွေးနေတာမို့ ကတ္တီပါကော်ဇောထက်မှာ ပုံတွေပြန်ကျ လေသည်။ ပုံတွေရွေးနေရာမှ နေယံစကားကြောင့် သူမ လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းကိုရော၊ မိုးကိုပါ ပရိသတ်သိပြီးသားဆိုတော့ (၁၈) လောက်လေး... အသစ်ပဲတင်ချင်တယ်”

“ဟင်... ဖြစ်ပါ့မလားမမရဲ့။ ကိုနေယံက လူသိများနေတာမှန်တယ်လေ။ မိုးကိုယ်တိုင်လည်း အသစ်ပဲရှိသေးတာ။ တော်ကြာ... အသစ်နှစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် မမပင်ပန်းမှာပေါ့”

“ဒီလိုရှိတယ်မိုးရဲ့... ဈာန်ရဲ့ Character က တမင်လုပ်ယူလို့မရတဲ့ပုံစံ။ ကလေးဆိုးလေးနဲ့ ဂျစ်ကန်ကန် Type မျိုးကို နာမည်ရှိပြီးသားသရုပ်ဆောင်တွေနဲ့မသုံးချင်ဘူး။ ငြိမ်နေရာမှ လှုပ်ခတ်လာရင် ကလက်သလိုဖြစ်ပြီး နာမည်ပါထိသွားနိုင်တယ်။ မမက... မိုးနဲ့ပြိုင်တူတက်မယ့်သရုပ်ဆောင်မျိုးလိုချင်တာ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ဟိုဘက်ခေတ်ကနေ ဒီခေတ်ထိ ပရိသတ်စိတ်ကြိုက်အတွဲတွေရှိခဲ့တာလေ။ ဦးတင်မောင်နဲ့ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဌေး၊ ဝင်းဦးနဲ့ ဝါဝါဝင်းရွှေ၊ ညွန့်ဝင်းနဲ့ ဝါဝါဝင်းရွှေ၊ ကျော်ဟိန်းနဲ့ ချိုပြုံး၊ ကျော်သူနဲ့ မိုးမိုးမြင့်အောင်၊ သီဟတင်စိုးနဲ့ ဇင်မာဦး၊ ရဲအောင်နဲ့ စိုးမြတ်သူဇာ၊ ဌေးနဲ့ နန္ဒာလှိုင်... အဲဒီလိုတွေလေ”

“ဈာန်က မိုးမမထက် အများကြီးငယ်တာလေမမရဲ့။ မိုးနဲ့အပြိုင်ကြလို့ရပါ့မလား”

“ဇာတ်ကိုက မင်းသားနှစ်လက်ကြား ဗျာများနေရတဲ့ဇာတ်ပဲဟာ...။ နေယံက မိုးထက် အသက်တော်တော်ကြီးသွားလို့ မမ

အသစ်ထပ်ရွာရမှာ”

“မမဘယ်လိုစိစဉ်ထားသလဲ”

“Form (၅၀) ခေါ်ထားတယ်။ ဦးမိုးကြီးက (၂၀)ဇကာ ခေါ်ရွေးမယ်။ အဲဒီထဲကမှ ဆယ်ဦးကို ဦးခိုင်ရွေးပေးမှာ”

“မမက နောက်ဆုံးပြန်ရွေးမှာပေါ့... ဟုတ်လား”

“အင်း... ဟော... ဒါလေးမိုက်တယ်၊ ကြည့်ဦး”
လေအဂ္ဂေမှာ လွင့်ပါနေသည့်မိုး၏ဆံနွယ်တွေကို လိုက်ထိမ်းဆုပ်ဆော့ကစားနေသည့်နေယံနှင့်စုံတွဲပုံလေးကို သူမရွေးချယ်လိုက်တော့ နေယံက ခေါင်းညိတ်သည်။

“မမက အနုပညာမျက်စိသိပ်ရှိတာပဲ...။ ဓာတ်ပုံတွေကို ထည်း ကိုယ်တိုင်စိတ်တိုင်းကျဓာတ်ပုံရိုက်တတ်တာ အရမ်းအံ့ဩစရာကောင်းတယ်”

“ကိုနေယံကိုရွေးတုန်းက ဓာတ်ပုံစားလို့ရွေးခဲ့တာဆို...။ ဟုတ်လားမမ”

“ဟုတ်တယ်... နေယံက အသားလတ်တော့ ဖလင်စားတယ်။ ပြီးတော့ရဲတယ်... ပုံသွင်းလို့ရတယ်။ ဒါကြောင့် မမရွေးတော့”

“မိုးကိုရော မမဘယ်လိုရွေးခဲ့တာလဲ”

နေယံအမေးကြောင့် မိုးကရှက်ပြုံးလေးဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားလေ၏။ သူမနှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံလေးပြုံးလိုက်ပြီး မိုးကိုဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲမိုး... ဒီမှာနေယံမေးနေပြီ။ ပြောပြလိုက်ရမလား”

“ဟင်းဟင်း... မိုးက သရုပ်ဆောင်လုပ်ချင်လွန်းလို့ မမကို အရင်ဆုံးစာရေးဆယ်သွယ်ထားတာ။ မမဆီက ဘာသတင်းမှ ပြန်မကြားရတော့ ဒီအတိုင်းလိုက်ချလာတာလေ။ ကုမ္ပဏီမှာ လူရွေးတော့မှ မိုးကို မမတွေ့သွားတာပဲ။ ပထမတော့ မိုးလည်း မမမသိသေးဘူးထင်ထားတာ။ ကိုယ်တိုင် Form ကိုင်ပြီးဝင်သွားတော့မှ မမက မိုးနာမည်ကိုတရင်းတနီးသိနေတာပဲကိုနေယံရဲ့”

“မိုးနာမည်ရင်းက ဘာလဲ”

“မိုးဝေဝေလေ”

“လှသားပဲ”

“အစ်ကိုနာမည်ကရော...”

“နေမျိုးပါ... ဒါပေမဲ့ မမပေးတဲ့နေယံကို ပိုကြိုက်တာ

အမှန်ပဲ”

“မိုးလည်း မမပေးတဲ့နာမည်ကို ပိုကြိုက်တယ်”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်မမ။ မိုးယူရမယ့် Character က အကြီးနဲ့အငယ်ကြား ဗျာများရတဲ့ Type မျိုးနော်။ မိုးအသက် ၁၁ အခုမှ (၂၄)တောင်ပြည့်သေးတာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ... နှုတ်ခမ်းနဲ့သိပ်မကွာရင် ပြဿနာတက်မှာ”

“ရင့်အောင်လုပ်တာ အလွယ်လေးပါနေယံရယ်”

Hand Phone မှသံစုံမြည်သံကြောင့် သူမစုတ်တစ်ချက် သပ်ရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရ၏။ စားပွဲအမြင့်ပေါ်မှာတင်ထားသည့်ဖုန်းကိုယူ၍ဖွင့်လိုက်သည်။

ကိုကြီးဖုန်းပါလား...။

“ဟဲလို”

“ဇော်... အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“ပုံရွေးနေတယ်ကိုကြီးရဲ့”

“ဘုန်းမြတ်နဲ့ဆုံပြီးပြီမဟုတ်လား။ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဟာ... ကိုကြီးကပါ Pressure မပေးနဲ့လေ။ နဂိုကမှ

ကြီးကြီးက ဝဂျီဂကျောင်ကျလွန်းလို့ပါဆိုမှ”

“ဘုန်းမြတ်က ဇော်ကိုပြုဖူးတဲ့လူတွေထဲမှာတော့ နှင်းဆီ ပွင့်ပဲလေ။ ဘာမှအပြစ်ပြောစရာမရှိဘူးမဟုတ်လား။ ရုပ်လည်း သန့်တယ်... အစစအရာရာပြည့်စုံပြီးသား”

“ဘာလဲ... ကိုကြီးယောက်ဖတော်ချင်နေပြီလား။ ဇော်က လူကြီးတွေသဘောတူတာနဲ့ခေါင်းညိတ်နာခံမယ့်မိန်းမမဟုတ်တာ မေ့မနေနဲ့ဦး”

“ဇော်က ရင်ခုန်ချင်သေးလို့လား”

“အာ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေပြန်တာလဲ။ ကလေးကလားတွေ”

“ကိုကြီးကိုတောင် ဖေဖေကသဘောတူထားပြီကွ။ ကောင်မလေးတို့မောင်နှမက ဟိုမှာကျောင်းတက်နေကြတာတဲ့။ ဓာတ်ပုံတော့ရောက်ပြီ။ လူကတော့ ဒီနိုင်ငံဘာမှာလာမယ်လို့ပြောတာပဲ။ မဆိုးဘူး... ခပ်ထက်ထက်လေးပဲ။ Active ဖြစ်ပုံရတယ်”

“ကိုကြီးနော်... ဇော်ထက်ပိုချစ်ရမယ့်သူ ရတော့မှာမို့ ပျော်နေပြီပေါ့လေ”

“No, No... ကိုကြီးအသက် (၄၀)နားနီးနေပြီဇော်။ အနာဂတ်အတွက် စဉ်းစားရပြီ။ ကိုကြီးတို့ Generation ကိုဖြတ်

ထားခဲ့လို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“ဟွန်း... သက်သေကတော့ အခိုင်အမာပဲ။ အခု ဘာအကြောင်းရှိလို့ဆက်တာလဲ”

“ဟင်းဟင်း... ဇော်လည်း ဘုန်းမြတ်ကိုစဉ်းစားပါ။ ဒီအရွယ်... အချစ်ကိုဦးစားပေးရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ နှလုံးသားကို ရှေ့တန်းမတင်နဲ့။ ဦးနှောက်နဲ့တည်ဆောက်ရင် အိမ်ထောင်တစ်ခုဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှပျက်ဆီးပြိုကွဲစရာအကြောင်းမရှိတာကို သိ... ဒါပဲ”

ဖုန်းပိတ်သွားပြီဖြစ်၍ သူမနှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိ၏။ ဟင်း၊ သူ့မိန်းမယူချင်တာနဲ့ ဇော်ကို ယောက်ျားအတင်းယူခိုင်းနေပါရောလား။ နေဦး... ဒီလူကို မရရအောင်ကို ဆန့်ကျင် ငြင်းဆန်ပြမယ်။ ဒါမှ တင်တင်ဇော်ဘယ်လောက်စိတ်မာသလဲဆိုတာကို အားလုံးသိသွားမှာ။

အတွေးဖြင့်ကြိတ်ပြုံးလိုက်ပြီး လုပ်လက်စအလုပ်တို့ကို ပြီးပြတ်အောင်လုပ်နေရတော့သည်။

ခဏအကြာမှာ Taxi တစ်စီးရောက်လာပြီး အိမ်ထဲဖြူဆင်းလာလေ၏။ လက်ထဲမှာ အထုပ်အပိုးတွေနှင့် စားစရာတွေအစုံ

ပါလာလေသည်။

“အဆင်ပြေလား အိ”

“ဟုတ်ကဲ့မမ... အဝတ်အစားတွေက မမမှာထားပြီး သားမို့ လိုက်ရွေးစရာမှမလိုတော့တာ။ အခန်းလည်း စုံစမ်းပြီးပြီ။ နှစ်ချုပ်နဲ့ငှားတာထက် ပုတ်ပြတ်ရောင်းချင်တာလို့ပြောလိုက်တယ်”

“ဘယ်လောက်တဲ့လဲ”

“၂၅၀... ”

“အလျှော့အတင်းရှိလား”

“မရှိဘူး... လမ်းရော၊ ဈေးရော သာတဲ့နေရာမို့ လိုချင် သူတွေဝိုင်းနေတာ။ အိက မမနာမည်ပြောလိုက်လို့ တစ်ခါတည်း သူတန်းပြောတာတဲ့။ သူများတွေကိုခေါ်ထားတာ ၃၀၀၊ ၂၈၀နဲ့ ဆစ်ထားတာတောင် ခေါင်းခါပြလေရဲ့”

“ဒါဖြင့် အဲဒီလူကြီးက လူပျိုကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဟုတ်လား အိ”

“ဟင်းဟင်း... ကွက်တိပဲ။ သူဝယ်ထားတာကြာပြီတဲ့။ မမလိုချင်ရင်တော့ ပြန်ရောင်းမယ်လို့ပြောလိုက်တာ”

“နယ်ဝင်ဖောက်တာကြောင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်

မျက်နှာမှာ ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်လေ၏။ အမယ်လေးနော်... အိမ်ဝယ် စာချုပ်ချုပ်ရင် ဒီဦးကျင်စွဲမျက်နှာကြီးကို မြင်ရဦးမှာပါလား။

“ဘယ်လိုလဲမမ... ဝယ်မှာလား”

“အင်း... မိုးနေဖို့ အဆင်ပြေစေချင်လို့ ဝယ်ပေးရမှာ။ ဒင်းမျက်ခွက်ကြီးကိုများ မကြည့်ချင်ပေါင်။ ဟိုတစ်ခါ တရုတ်နှစ် တူးပွဲမှာ လူရှေ့သူရှေ့... အံပေါင်းအတင်းလိုက်ပေးကတည်းက ကြည့်မရတဲ့မျက်ခွက်ကြီးနဲ့ဆုံရဦးမယ်”

“မိုးအတွက် ငွေတွေအများကြီးကုန်မှာပေါ့မမရဲ့။ မဝယ်ဘဲ ငှားနေရင်ရော”

“ရေရှည်ကိုကြည့်ရတယ်မိုးရဲ့။ နောက်ဆို မိုးက နာမည်ကြီးလာတော့မှာ။ အဲဒီအခါ Producer တွေ၊ Sponcer တွေ လိုက်လာလိမ့်မယ်။ ဒီလိုအဆောင်မှာနေလို့မကောင်းတော့ဘူး။ တိုက်ခန်းပြောင်းနေရင် မိုးအဒေါ်ကိုပါ ဒီကိုခေါ်လိုက်၊ သိလား။ လူကြီးတစ်ယောက်အနားမှာရှိမှ လုံခြုံတာ”

“ဟင်! မမကျ တစ်ယောက်တည်းသွားလာတတ်ပြီးတော့”

“မတူဘူးလေမိုးရာ။ မမက တင်တင်ဇော်လေ။ မေ့နေပြီလား... ညည်းလို လှတပတမင်းသမီးမဟုတ်ဘူးဟ။ ခါးပတ်

အနက်တွေ၊ အနီတွေရထားပြီးသား။ ဘယ်သူမှကြောက်စရာမရှိဘူး... ”

“နေယံကတော့ပြောတော့မယ်၊ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ”

“မမအိမ်မှာပဲ တစ်ခန်းယူပြီးနေရင် ပိုမလုံခြုံဘူးလား”

“မိုးမလွတ်လပ်မှာစိုးလို့ မမ၊မခေါ်တာပါ။ တော်ကြာ... ”

ဇော်ကုမ္ပဏီက သူမင်းသမီးကို အပိုင်ချုပ်ထားတယ်လို့အပြောမခံနိုင်ဘူး။ မိုးလည်း ဘယ်ကုမ္ပဏီနဲ့မဆိုရိုက်ခွင့်ရရမယ်။ မိုးစိတ်ကြိုက်ပေါ့”

“မိုးက ဒီငွေကို ဘယ်လိုပြန်ဆပ်ပေးနိုင်မှာလဲ”

“အမယ်လေး... ညည်း တစ်နှစ်၊နှစ်နှစ်အတွင်း အကြောင်းဆပ်နိုင်မှာပါ။ ပူမနေနဲ့”

“အမယ်... ကိုနေယံတို့မင်းသားဈေးကမှ ပိုကောင်းတာပါနော်”

“သိပ်မကွာပါဘူးမိုးရာ”

“ကဲကဲ... အိ၊စားစရာရှိတာစား။ ပြီးရင် မိုးကိုပြန်လို့ပို့ပေးဦး”

“ဟင်! မမက ဘယ်သွားဦးမှာလဲ”

“ဦးမိုးကြီးဆီက Form တွေ ဝင်ယူဖို့ရှိတယ်။ ပြီးရင်... ”

“ဦးမိုးကြီးမှာထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ သွားပို့ရဦးမယ်လေ”

“အိပို့ပေးမယ်လေ”

“မရလို့ပေါ့ဟာ... သိတယ်မဟုတ်လား၊ ငါ့ကြီးဒေါ်က

“အုတ်နှာတစ်ရက်မတွေ့ရရင် စားမဝင်အိပ်မပျော်ဘူးလေ”

ထမင်းပေါင်းစားနေကြရာမှ ရယ်သံတွေတီးတိုးထွက်လာ

အလုပ်တွေ လက်စသိမ်းပြီး ပစ္စည်းတွေကို နေယံကပါ ပိုင်းကူ

ပေးပေးနေစဉ် တိုက်ခန်းရှေ့မှာ မာစီဒီးကာဗစ်စီးရပ်လာလေ

“ဟာ... သိကြားမင်းဆင်းလာပြီမမရေ”

“နင့်ဘကြီးသိကြားမင်းပဲ... ဆင်း”

တိုက်ခန်းထဲသို့ သူဝင်လာတော့ နေယံက အကဲခတ်ကြည့်

၏။ Aluminium ဝိနိုထဲသို့ File တွေစီထည့်နေတာမို့ သူမနှင့်

အတော်အတန်အတော်ကိုနီးကပ်နေလေသည်။ သူ့ယံမှ အကြည့်စူးစူး

အောက်ရောက်လာလေ၏။

“ဇော်... ကားပျက်လို့ ဝပ်ရှော့ပို့ထားရတယ်ဆို”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ကြီးကြီးခင်က ဇော်ကိုခေါ်လာဖို့မှာလိုက်လို့ ကျွန်မ လာခေါ်တာ”

“နေပါဦး... ရှင့်မှာ တော်တော်အချိန်ပိုနေလား။ ကွ ဟာကျွန်မ အားတဲ့အချိန် Taxi နဲ့သွားမှာပေါ့။ ရှင်လာခေါ် မလိုပါဘူး။ ဘယ်နှယ်... ရှင်ပို့ပေးရလို့ ကျေးဇူးတင်စကားလှ မပြောချင်ပေါင်။ ဒီမှာအလုပ်တွေရှုပ်နေတာမမြင်ဘူးလား”

“ဟာ... မင်းအပြောရင့်လှချည်လားတင်တင်ဇော်၊ ကြီးမှာလို့ ငါလာခဲ့တာ။ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လွန်းလို့လာတာမဟုတ်ဘူးကွ”

“ဒါဆိုလည်းပြန်ပေါ့... အချိန်ကုန်ခံပြီး ဘာလား မှာလဲ”

“ဟာ... မင်းပို့ရမယ့်ပစ္စည်းကို မင်းတစ်ယောက်တည်း မနိုင်မှန်းသိလို့ပေါ့ကွ။ မင်းဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ... ကိုယ့် ကူညီဖို့လာတဲ့လူကို ရင်ဝဆောင့်ကန်ခံရသလိုမျိုးပြောနေရလေ လူမှုရေးနားလည်မှပေါ့”

“မလိုပါဘူး၊ ရှင်ကူညီမှုဖြစ်တဲ့အရာမဟုတ်ဘူး။ လောကမှာ တင်တင်ဇော်က မနိုင်တဲ့ဝန်ကိုဘယ်တော့မှမထမ်းဘူး။ ကွ

ကိုကူညီချင်တဲ့လူတွေများ၊ ဝိုင်းလို့။ ရှင့်လိုစေတနာမပါဘဲ နာမည် ဆောင်းယူချင်တဲ့လူမျိုးကိုများ... ယောင်လို့တောင် အကူအညီ မတောင်းဘူးမှတ်”

“တင်တင်ဇော်... မင်း Foul ပြီနော်။ ငါနဲ့မင်း ဘယ်လို ခတ်သက်နေသလဲဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွတ်! ဒီမှာလာပြီးမဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြမနေနဲ့။ တင်တင် ဇော်က လူကြီးတွေပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်နာခံတတ်တဲ့ ပုတ်သင် ညိုမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဒါကိုရှင်သိထား”

“မင်း... မင်း... တောက်! ကွာ...”

တရားရှုးတရဲရဲဖြင့် သူထွက်သွားတော့ နေယံက စိုးရိမ် စားကြီးဖြင့် သူမကိုပြောလေ၏။

“မမကလည်း သူနဲ့နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့မှ ဒီစကားမျိုး ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ သူတော်တော်ရှက်သွားတာဗျ။ မျက်နှာကြီး ချို နီရဲသွားတာပဲ။ အားနာစရာကြီး”

“လာပြန်ပြီ... မင်းယောက်ဖမို့ သူ့ဘက်ကနာနေရတာ အားနယံ။ ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ရင် ဝင်မပါနဲ့။ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

“ကျွန်တော့်မှာ ညီမရှိရင် သဘောတူလိုက်ကာ၊ ကြာပေါ့။

ဒီလောက်အဖက်ဖက်ကပြည့်စုံနေတဲ့လူကိုများ ငြင်းစရာမရှိပေါင်

“ဟယ်... ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက... ကဲ”

နေယံနားရွက်ကို သူမဆွဲလိမ်လိုက်သဖြင့် မိုးနှင့် အိမ်ရယ်သံက အကျယ်ကြီးထွက်လာလေ၏။ အင်း... ဒင်းကိုထောင့်ခံတဲ့မဲက တဖြည်းဖြည်းများလာပါရောလား။

သူမခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းလိုက်တော့သည်။ ရှင့်ကို ကျွန်စိတ်မဝင်စားဘူး ဘုန်းမြတ်အောင်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့... ရှင်ကျွန်မကို ဘယ်လိုမှမစွဲဆောင်နိုင်ဘဲကိုး။

ကု ကု ကု

အခန်း (၄)

ဧည့်ခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ကိုကြီးပါရောက်နေတာမို့ ခိတ်ညစ်သွားမိ၏။ ကြီးကြီးက အိမ်နောက်ဖေးရောက်နေသည် ဆီးကြိုဆူပူခံရဖို့ သက်သာသွားပါသည်။

“လာ... ထိုင်ဦး”

“ကိုကြီး... ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ”

“နေ့လယ်က ဘုန်းမြတ်နဲ့ လမ်းမှာဆုံလို့ ငါအကုန်သိပြီး

...”

“ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့ ချွန်တုန်းလုပ်ပြန်ပြီ”

“တွေ့လား... အစ်ကို့ရှေ့မှာတောင် ဒီလိုပြောရဲတာ၊ ဟိုတစ်ယောက်ကို ညည်းပြောလိုက်တာ ဒီထက်ပိုဆိုးမှာသေချာတယ်”

“ဟာ... ကိုကြီးက ညီမဘက်မပါဘဲ ဘယ်နှယ်လူစိမ်ဘက် လိုက်နေရတာလဲ”

“ညည်းအလွန် ညည်းသိပေါ့။ နေစမ်းပါဦး... ဟိုမင်းသားလေးနဲ့ ခေါင်းချင်းထိလုမတတ် ဘာတွေ့လုပ်နေကြတာလဲ ပြောပါဦး...။ ကိုယ်က ဒါရိုက်တာပီပီ အားလုံးကို ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံပါ။ မရောပါနဲ့လို့ အတန်တန်ပြောထားပါရဲ့နဲ့။ ဒီမြင်ကွင်းမျိုးကို Media သမားတွေမြင်သွားရင် ဂျာနယ်ထဲမှာ ညည်းသတင်းတွေ ပွနေလောက်ပြီ”

“ကျွ... အလုပ်လုပ်နေတာမြင်ရဲ့သားနဲ့ မဟုတ်တာတွေပြောပြီးတိုင်တာ။ ဒင်းနဲ့တော့တွေ့ဦးမယ်... ဘယ်လိုလူလဲ မသိဘူး”

“သူများကိုချည်း အပြစ်ဖို့မနေနဲ့လေ။ အစ်ကိုက ဆုံးမနေတာကို နာခံမှပေါ့။ ဂလန်ကဆန်လုပ်စရာလား”

“ဇော်၊ ကြီးကြီးမှာထားတဲ့ပစ္စည်းလာပို့ပေးတာနော်။ ဟိုကြီးတို့ဝိုင်းဆူတာခံဖို့ လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“ကြည့်ပါလား... ပြောလိုက်ရင် အချိုးမပြေဘူး။ ဟိုက... နာနဲ့ကူညီတာကို ခုလိုပြောတာကောင်းလား။ ဟိုကောင်လေး... ဘယ်လောက်ရှက်သွားတယ်ထင်လဲ။ သူ့ကိုပြန်တောင်းပန်... ”

“ No ပဲ... ဇော်မှမမှားတာ၊ မတောင်းပန်နိုင်ပါဘူး။ ဒီလူတစ်ဖက်သားကို မကောင်းမြင်တတ်တဲ့လူကိုများ ကိုကြီးတို့... အမှတ်တွေစွတ်ပေးနေရတာလဲ။ နေယံကအစ၊ သူ့ဘက်... ဆက်နေတာ ဇော်ကျေနပ်မယ်ထင်နေလား”

“မိဇော်နော်...”

“ကိုကြီးကလည်းကွာ... ညစ်လာပြီ”

သူမ ဆက်တီဆိုဖာပေါ် ပစ်ထိုင်ချလိုက်စဉ်... ကြီးကြီးထွက်လာလေ၏။

“ဟဲ့... ပူညံပူညံနဲ့ ရောက်လာပြီလား မိဇော်”

“ရောက်ပြီလေ... အန်တီခင့်တူမအလိမ္မာလေး”

“မိဇော်... ညည်း၊ ဘုန်းမြတ်ကိုဘယ်လိုဆက်ဆံလိုက်လဲ။ ညည်းတော့နော်... ဒီလောက်ယောက္ခမကအစ ကိုယ့်ကို... ခုလိုလိုက်တဲ့သတို့သားမျိုးကို ရှာကြည့်စမ်းပါ။ ဘာမှအရှည်ကို”

မကြည့်ဘူး။ ပြောလိုက်ရင် ဘုပြောဖို့က အရင်၊ ညည်း... ဘယ်
လိုဟာလေးလဲအော့”

“လာပြန်ပြီ... အန်တီမေရီသဘောကောင်းတာနဲ့ ဒါ
သားကပါ ကောင်းမယ်ထင်လို့လားကြီးကြီးရဲ့။ ကြီးကြီးဟာကြီးက
လူကိုပိုင်စိုးပိုင်နင်းခေါ်လားခေါ်ရဲ့... လူရှေ့သူရှေ့ပြောသလို
မပြောသင့်မစဉ်းစားဘဲ ပြောချင်ရာပြောရဲ့နဲ့။ အဲဒါကျ ကောင်
သလား”

“ကောင်းတာပေါ့... အဲဒါ ညည်းကိုချစ်လို့အူတိုလို့ပြော
တာပဲ၊ ပြောပစေပေါ့... နာစရာလား”

ဗုဒ္ဓေါ့... ချစ်လို့အူတိုတာတဲ့လား။ ဘာကြီးလဲ...
သူမဖြင့် ဒီလိုတစ်ခါမှမတွေ့မိခဲ့ပေါင်။ ဒီလောက်စီးပွားရေးတွေ
နဲ့လုံးပန်းနေရတဲ့ဟာ။ ဒီအချစ်ဆိုတာကြီးကိုများ ယောင်လို့တောင်
အိပ်မက်မမက်မိ။ အနုပညာအမွေဆက်ခံဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးမှသာ ဇာတိ
ညွှန်းတွေ လေ့လာရဖတ်ရမှသာ အချစ်ဝတ္ထုလေးဘာလေးမြည်
စမ်းကြည့်မိပါရဲ့။ ဒါလည်းအပေါ်ယံသာ။ ထဲထဲဝင်ဝင် နင့်နင့်နဲ့
ဘာကိုမှမခံစားတတ်တာမို့ သူမဘဝမှာ ရင်နာခဲ့ဖူးတာဟူ၍မ
ပါလေခဲ့။

မိဘနှစ်ပါးလုံး ကား Accident ဖြစ်ပြီးဆုံးတုန်းက သူမ
အသက်က သုံးနှစ်သာသာရယ်။ ဒီတော့ မျက်ရည်ဆိုတာဘာလဲ၊
အလွမ်းရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကရော... ဘာဆိုဘာမှနားမလည်ပါလေခဲ့။

“ဒီမှာ... ပြောထားပါပေရဲ့မိဇော်။ ဒီတစ်ယောက်ကို
ဘာ ညည်းမျက်စိစုံမှိတ်ပြီးငြင်းမယ်မကြံနဲ့။ မရဘူးမှတ်...။
ညည်းဝါသနာပါတာ လုပ်ချင်တာမှန်သမျှကို လိုက်လျောပေးနိုင်
တဲ့မိသားစုမျိုး ညည်းတစ်သက်ရှာလို့မရဘူးမှတ်။ ယောက္ခမနှစ်ဦး
လုံးက ချစ်လိုက်တာမှတုန်နေတာပဲ။ လောကမှာ ညည်းလောက်
တဲကောင်းတဲ့ချွေးမမျိုး မရှိနိုင်တော့ဘူးအော့”

သူမမျက်နှာတစ်ခုလုံး သံပုရာသီးအလုံးလိုက်ဝါးစားလိုက်
ရသလို ရှုံ့တွသွားရ၏ အမယ်လေး... ချိုးမွမ်းနေလိုက်တာများ
သိကြားမင်းကိုအမျိုးတော်ရသလားမှတ်တယ်။ အတော့်ကို ကြီး
ကျယ်မြင့်မြတ်လွန်းနေတဲ့အမျိုးကိုး။

“ဘယ်ကအလိုလိုက်ရမှာလဲ... မနက်က နေယံနဲ့အတူ
အလုပ်လုပ်နေတာကိုတောင် မကောင်းပြောချင်တဲ့လူက ဇော့်
အလုပ်ကိုကြည်ဖြူမှာမို့လို့လား... မထင်ပေါင်”

“ဒါကတော့ ယောက်ျားလေးပဲဟဲ့။ ဒီလောက်တော့ အူတို

ခွင့်ရှိတာပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုရှိရင် ညည်းစိတ်ကြိုက်လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရမှာပေါ့။ သူ့ဘက်ကလည်း နေကြည့်ပေးဦး။ တကတည်း... ကိုယ့်ဖွဲ့ပဲကိုယ်သိ၊ ဟွန်း...

“ဟာ... အူတိုခွင့်ပေးရအောင် သူ့နဲ့ဇော်က ဘာမှမှ မပတ်သက်တဲ့ဟာ။ ဘောင်ကျော်လို့ရမလားကြီးကြီးရဲ့”

“ဇော်... စကားကိုဆင်ခြင်ပြောလေ။ ဒီကိစ္စ၊ ဖေဖေက ပါ ထောက်ခံပေးထားတာနော်။ ညည်းငြင်းလို့မရဘူး”

“အာ... ကိုကြီးဟာကိုကြီး၊ ဘာပေးစားတဲ့မိန်းမယူမယ့်ဟာ ယူပါလား။ ဘယ်နှယ် ဇော်ကိုပါအတင်းဆွဲထည့်နေရတာလဲ”

“ဟဲ့... ညည်းအသက် မငယ်တော့ဘူးလေ၊ ဒီထက် အရွယ်လွန်ရင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဘယ်သူမှလက်ခံတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ လူလောကထဲရောက်ရင် အိမ်ထောင်သားမွေးအလုပ်ကိုလုပ်ရမှာပဲ။ ဒါမှ ကိုယ့်သွေးသားမျိုးဆက်တွေ ကျန်ခဲ့မှာပေါ့”

“ကြီးကြီးကျတော့ မယူဘဲ၊ အပျိုကြီးလုပ်နေပြီးတော့ ဇော်ကိုမှ ဒုက္ခရောက်စေချင်နေတာလား”

“ဟင်... ငါက နင့်အဖေကိုထိန်းရင်းကျောင်းရင်းနဲ့

အပျိုကြီးမဖြစ်ချင်ဘဲဖြစ်ခဲ့ရတာဟဲ့။ ညည်းအဖေကိုငဲ့ကွက်ပြီး... ညိုထိန်းမတ်နေခဲ့ရလို့ အရွယ်လွန်သွားတာ။ ညည်းအလှည့်ဆော့ ငါ့လိုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ လူနှစ်ယောက်လက်တွဲပြီး ဘာတွေတွင်းထဲခုန်ချသွားတာနဲ့အတူတူပဲတဲ့”

“အံ့မာ... ညည်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ စာအုပ်ထဲဖတ်ဖူးတာပေါ့ကြီးကြီးရ”

“တတ်နေပြန်ပြီ။ အဲဒါမပြည့်မစုံ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရူးခိုက်ကြတဲ့လူငယ်တွေကိုပြောတာလေဇော်ရယ်။ ညီမလေးမှာ ဘာများမပြည့်စုံတာရှိလို့လဲ... ပြောပါဦး”

“ကိုကြီးကလည်းကွာ... ကိုကြီးယူရင်ပြီးရောပေါ့။ ကိုကြီးခိုင်းမကမွေးလာမယ့်ကလေးတွေကို ဇော်အမွေတွေခွဲပေးမယ်။ စိတ်ချ...”

“မရဘူးလေ ဇော်။ ကိုကြီးသားသမီးတွေကို ကိုကြီးဖေဖေဆီက အမွေပဲဆက်ခံခွင့်ရှိတာလေ။ ဇော်မွေးလာမယ့်ကလေးတွေကိုမှ အန်တီခင့်အမွေတွေ ခွဲဝေခွင့်ရှိတာ”

သူမမျက်နှာ ဖျန်းခနဲနီရဲသွားရလေ၏။ အား... လက်

တွေ့မဟုတ်ဘဲ နားနဲ့ကြားရုံနဲ့တင် ဒီလောက်မျက်နှာပူစရာကောင်းတာ ခက်တော့တာပဲနော်။

“မသိဘူးကွာ... ဇော်အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူး၊ ဒါပဲ။ စိတ်အရမ်းညစ်လာပြီနော်။ ဇော်အလုပ်ကိုပါထိခိုက်လာရင် အဲဒါ... ကိုကြီးနဲ့ကြီးကြီးကြောင့်ပဲ”

“ကြီးကျယ်ရန်ကော့အေ...”

“ဘုန်းမြတ်ကို မယူလို့မရဘူးဇော်။ ဒါအမိန့်ပဲ...။ ဇော်အနားမှာပိုင်းပိုင်းလည်နေတဲ့လူတွေက ဇော်ရမယ့်အမွေ၊ ဇော်ပိုင်ဆိုင်သမျှကို ကြားဖူးနားဝနဲ့ကပ်နေကြတာနော်။ ဘာမဟုတ်တဲ့လူစားမျိုးနဲ့တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ဘုန်းမြတ်နဲ့ကိစ္စကို လူသိရှင်ကြားစီမံမှစိတ်ချရမှာ... ဒါပဲ”

“စိတ်ညစ်တယ်၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ သတ်သေချင်စိတ်ပေါက်လာပြီ။ ဇော်ဟာဇော် အေးအေးနေတာတောင် နေလို့မရဘူးလား။ ဒီအတိုင်းကြည့်မရကြဘူးလားလို့”

“ထပ်မရှည်နဲ့ Sunday ကျရင် သူတို့အိမ်မှာ Dinner ကျွေးမလို့ဖိတ်ထားတယ်။ အဲဒါ ညည်း သွားကိုသွားရမှာပဲ။ ငြင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

“လာပြန်ပြီနောက်တစ်ခု... ကြီးကြီးပဲသွားပါလား”

“ငါနဲ့တွေ့ချင်လို့ဖိတ်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ညည်းနဲ့ ဦးအာဘာအောင်ကိုတွေ့ပေးဖို့စီစဉ်ထားတာ”

“ဟာ... ရှုပ်လိုက်တာကွာ”

“မိဇော်နော်”

ပြိုင်တူကြိမ်းလိုက်ကြသည့်ကြီးကြီးနှင့် ကိုကြီးကို မျက်စောင်းခဲ၊ ခြေဆောင့်၍ သူမထထွက်လာခဲ့၏။

“Sunday ညနေ ခုနစ်နာရီနော်။ ဒီကိစ္စပျက်ကွက်ရင် ညည်းနဲ့ရှင်ခန်းပြတ်ပဲ”

ပြတ်ပေါ့...။ ပြတ်လည်း သာတောင်အေးသေး။ ဒါမှ ဒင်းမျက်နှာကို မမြင်ရတော့မှာ။ နို့မို့ သူမအလုပ်တိုက်ကို လှစ်ခနဲ ရောက်ရောက်လာတာ အမြင်ကပ်စရာကြီး။

Taxi တစ်စီးကိုလှမ်းတားပြီးတက်ခဲ့စဉ် Hand Phone

မှမြည်လာသဖြင့် သူမဖုန်းဖွင့်လိုက်ရ၏။

“ဟဲလို”

“ဇော်လား... အန်တီမေရီပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါအန်တီ”

“ဇော်၊ ကားရိုက်တာ ပြီးသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကားဆက်ပြီး Cencer တင်ဖို့ပဲ ကျန်မိတော့တယ်အန်တီ”

“ဒါပြီးရင် ရုပ်ရှင်ကားကြီးရိုက်မှာဆို”

“ဟုတ်. . . ကြာဦးမှာပါအန်တီ။ လူရှာဖို့တွေရော၊ တခြားကိစ္စတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

“ဒီကြားထဲ ဘာလုပ်ဖို့ရှိသေးလဲ”

“အင်း. . . အချို့ရည်ကြော်ငြာနှစ်ခုလက်ခံထားတာ ရိုက်ပေးရမယ်အန်တီ။ အဲဒါပြီးရင် ပြကွဒိန်ဆယ်ခုစာ လုပ်ပေးစရာရှိတယ်။ လကုန်ရင်တော့ ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေးကိုမတက်လို့မဖြစ်ဘူးတဲ့။ အလုပ်တွေသုံးရက်လောက်နားပြီး သွားရမှာ”

“ဟုတ်လား. . . သမီးက အန်တီထက်တောင် ပိုအလုပ်များတာပဲ။ ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦးသမီးရယ်။ တော်ကြာ ပင်ပန်းပြီးလူပါလဲနေပါဦးမယ်”

“ရပါတယ်အန်တီ. . . လွဲလို့ရတာတွေကို တာဝန်ခွဲထားတာတွေလည်းရှိပါတယ်။ လူပါထိအောင်တော့ ဇော်အလုပ်လော့ဆမကြီးပါဘူး။ ဒီလောက်တော့နားလည်ပါတယ်။ ဇော်ကိုစိုးရိမ်စေ

တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲအန်တီ”

“ဟင်းဟင်း. . . ဒီစကား၊ အန်တီကိုပြောစရာလားသမီးရယ်။ ဩော်. . . ဒီ Sunday မှာလေ၊ သားဖေဖေလည်း အိမ်မှာနားမှာမို့ သမီးနဲ့ဆုံပေးချင်လို့လေ။ အဲဒါ Sunday ညနေလေး အန်တီတို့အိမ်ကိုလာနိုင်မလားသမီးရယ်”

အားပါးပါး. . . ဆရာဝန်ပီသစ္စာ စကားပြောညက်လှချည်လားအန်တီရေ။ ဇော်ကိုငြင်းလို့မရအောင် အချို့သာဆုံးပြောတတ်တာပညာသားပါလှချည်လား။ ယူတတ်ရင်နည်းလမ်းကောင်းသင်ခန်းစာတစ်ခုပါပဲ။

“ဇော်. . . အားရဲ့လားသမီး”

“ဟုတ်. . .”

“လာနိုင်တယ်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ”

“ဒါဖြင့် သားကိုလာကြိုခိုင်းလိုက်မယ်လေ. . . နော်။ သမီးကားပျက်လို့ပြင်ထားတယ်မဟုတ်လား”

“စက်သံညံ့တာမကြိုက်လို့ ပြင်ခိုင်းထားတာပါအန်တီ။ ဒီ Sunday ရမှာပါ။ အန်တီသားကိုမလွှတ်ပါနဲ့။ ဇော်ဟာဇော်လာ

မှာပါ”

“ကျေးဇူးပဲသမီးရေ... ဒါဖြင့် အန်တီဖုန်းပိတ်ပြီနော်”

“ဟုတ်...”

ဟင်း... စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ စိတ်ရှုပ်စရာက ထပ်ပေါ်လာရတယ်လို့။ ခြံရှေ့ရပ်ပေးသည့်ကားပေါ်မှ ကားခရုင်းဖေးပြီးဆင်းလာခဲ့၏။

ခြံတံခါးသော့ဖွင့်၍ တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးရှိရာဆီ ခြေလှမ်းကိုမသယ်ချင်တော့သလို လှမ်းလျှောက်လာခဲ့ရသည်။

ဘုန်းမြတ်အောင်... ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေ့ကြသေးတာပေါ့

လေ။

ကု ကု ကု

အခန်း (၅)

ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာတော့ အိသဲက ဝီရိယထဲမှ သူမဝတ်

အင်္ကျီမညှိဝတ်စုံကိုထုတ်၍ မီးပူတိုက်ပေးနေလေ၏။

“တစ်ခါတလေ ဂါဝန်လေးဘာလေးဝတ်ပါလားမမရယ်”

“ဟာ... ရှက်စရာကြီး”

“မမဝတ်တဲ့ဘောင်းဘီတွေကျ မရှက်ဘူးလား။ အိဆို... ”

ဘောင်းဘီနဲ့နေရင်တစ်မျိုးကြီးပဲ။ မမဝတ်ခိုင်းလို့သာ ခရီးထွက်

ဆင်ဝတ်ရတာ။ စိတ်ထဲမလုံခြုံသလိုကြီး”

“ငါ့ဘောင်းဘီတွေက ကျုပ်ထုပ်နေတာမျိုးမှ... ဟုတ်ဘဲအိ

ရဲ့။ ဒီလောက် Smart ကျတဲ့ Style Pants တွေကို ဘယ်လောက် မိလိုက်သလဲ... ကြည့်ဦး”

“မမက အရပ်ရှည်တော့ လှတာပေါ့”

“မဆိုင်ပါဘူး... ဝတ်နေကျရင် လှသွားတာချည်းပဲ ကျွတ်... ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့သွားရမယ်မှန်းတောင်မသိတော့ဘူး ဦးဦးနဲ့က တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးတော့ပိုဆိုးတယ်။ ဒီမှာအိ... နင်... ဒီဘုန်းမြတ်ကို မျက်စိမကျဘူးလား”

“ဟင်... မမစကားကြီးကလည်း”

“ငါအတည်ပြောနေတာဟာ၊ နင်သဘောကျရင် ငါခွင့်ပေးမယ်။ ရအောင်ချိတ်စမ်းဟာ... ငါ့လက်ကလွတ်ရင်ပြီးစေရမယ်”

“ရမလား... မမလူကြီးက မမပေါ်ပဲ အာရုံရောက်တာကို”

“ကြိုးစားရင်ရပါတယ်ကွာ။ နောက်ကို သူ့လာရင် နာမည်နဲ့ ငါအတွင်းခန်းထဲရောက်နေရင် မခေါ်ပေးနဲ့၊ သိလား”

“ဟယ်... ဘယ်ကောင်းမှာလဲမမရဲ့”

“လုပ်စမ်းပါဟာ... ဒါမှ သူ့အာရုံတွေလွဲကုန်မှာ။ ငါ့ကံကသာ ပြောနေတာပါ။ ဒင်းက ငါ့ကိုစိတ်ဝင်စားပုံလည်းမရပါဘူး”

ဘာကသဘောတူတယ်ဆိုတာနဲ့ အင်းခနဲပြီးစလွယ်ခေါင်းညိတ် လှိုက်ပုံပဲ။ ကောင်းတော့ကောင်းတယ်... ဒါမှ ငါဘုကောတာနဲ့ နောက်ကောက်ကျသွားပြီး နောက်ဆုတ်ပြေးမှာ”

“မဆုတ်ပြေးဘဲ တောက်တဲ့ကြီးလိုကပ်နေရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲမမရဲ့”

“မိုးကြိုးပစ်ပြီးခွာမယ်ဟေ့... ကဲ... ဟဲ့”

အဝတ်လဲနေရင်းမှ ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် သူမ၊ အိသဲကို မေးငေါ့ပြရင်း ကိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ ဆံပင်တိုတိုကိုသပ်ရပ်စေရန် ဂျယ်နည်းနည်းလူး၍ပြီးလိုက်ပါသည်။ မျက်နှာကို အိသဲသွေးပေးထားသည့်သနပ်ခါးရေကျလေးပွတ်သည်ဆိုရုံမျှလေး လူးလိုက်၏။

“ဟဲလို... ဟုတ်ပါတယ်၊ အဝတ်လဲနေပါပြီရှင်။ လာတော့မှာ။ ရှင်... ဩော်... ဟုတ်ကဲ့... ပြောလိုက်ပါ့မယ်ရှင်။ ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်သူလဲ”

“မမလူကြီး”

“အံ့မာ... ဘာငါ့လူကြီးလဲ။ နင်ပဲယူ... အိသဲမနော်”

“သူ့အကြောင်းပြောနေတုန်း ဖုန်းဝင်လာတာပဲ၊ အသက်

ရှည်ဦးမယ်။ မမလာရင် ကြိုက်တာပဲဝတ်လာခဲ့တဲ့။ တော်ကြာ...
လူကြီးတွေနဲ့တွေ့ဖို့ကတစ်မျိုး၊ ဝတ်နေကျမဟုတ်တာတွေဝတ်လာ
ပြီး စိတ်အိုက်ရတာတစ်မျိုးဖြစ်နေမှာစိုးလို့တဲ့”

“ဒါသူပြောစရာလား... အတော်လျှာရှည်တဲ့လူပဲ။ ကို
ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ ပါပြန်ပြီ။ ငါ့ဟာငါ ဘာပဲဝတ်ဝတ်ပေါ့။ သူ့အပူ
နေတာပဲ။ နေနှင့်ဦး... တွေ့မှကောင်းကောင်းနှပ်ပြဦးမယ်”

ဘောင်းဘီဖြူပေါ်မှာ ခါးပတ်နက်ကိုတပ်ပြီးသွားထေ
ဖိနပ်စင်ပေါ်မှာ အိသဲသုတ်ပေးထားနှင့်သည့် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်
လေးကိုဝတ်လိုက်၏။

“မမအရပ်ကြီးကို အိအရမ်းအားကျတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ခေါင်းဖြတ်ပြီး လဲလိုက်စို့လေ”

အိသဲဖြူက သဘောကျ၍ ရယ်လိုက်လေ၏။ ခေါက်ပိုက်
အိတ်ကိုဖွင့်၍စစ်ပြီးမှ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထိုးထည့်ကာ တိုင်မှာခွဲ
ထားသည့်ကားသော့ကိုဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

“တံခါးတွေသေချာပိတ်အိပ်နော်၊ အိမ်ရှေ့တံခါးကို အပြု
ကသော့ခတ်ထား။ မမမှာ သော့အပိုရှိတယ်။ ငါမရှိဘူးဆိုပြီး
ဘဲနဲ့ ဖုန်းထိုင်ဆက်မနေနဲ့။ မနက်ဖြန်ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးဖို့အတွက်

ရှည်တွေအဆင်သင့်ထည့်ထားနှင့်... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... သွားပြီ၊ လေကြောက ဘယ်လောက်ထိရှည်နေ
သေးသိ။ ငါ့ဖတ်လက်စစာအုပ်လေးတော့ ဒီညကိုဇာတ်မသိမ်းရ
အောင်အာပါဘူး”

ပွစိပွစိရွတ်ရင်း ကားပေါ်တက် စက်နှိုးမောင်းထွက်လာခဲ့
၏။ ရွှေတောင်ကြားလမ်းထဲ ချိုးချလိုက်စဉ် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို
ခိုလိုက်မိသည်။ လူကြီးတွေကလည်း ဒီလောက်အိမ်ထောင်မှု မနိုင်
မင်း မတတ်မြောက်သည့်သူမကိုမှ ဘာကြည့်ပြီး မျက်စိကျနေပါ
မိန့်နော်။

“တိ”

ဟွန်းသံပေးလိုက်မှ ဖွင့်ပေးသည့်ခြံတံခါးမှတစ်ဆင့် ခြံထဲ
ဝင်လာခဲ့၏။ လသာဆောင်အောက်မှာ ကားကိုရပ်လိုက်စဉ် ခြံ
ထဲမှာ အစီအရီပွင့်နေသည့်ရောင်စုံပန်းတွေက ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ်
နေသည်။

“ဟော... သမီးရောက်လာပြီ။ စောသားပဲသမီးရဲ့၊ အေး
အေးဆေးဆေးပဲမဟုတ်လား”

“စောစောပဲပြန်မှာ အန်တီ။ အိမ်မှာ အိမ်သဲတစ်ယောက် တည်းကျန်ခဲ့တာ စိတ်မချဘူး”

“ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပြန်ရမှာကိုတော့မပူဘဲ အိမ်မှာ အေးအေးလူလူနေနေရတဲ့လူကို ပူစရာလားလော်ရဲ့”

လှေကားမှဆင်းလာရင်းပြောလိုက်သည့်သူ့ကို မျက်စောင်း ခဲလိုက်ပြီး ဖိနပ်ကိုချွတ်၍ တိုက်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်စဉ် အပေါ်ထပ်မှ သူ့အတော်ကိုဆင်သည့်လူကြီးတစ် ဦး ဆင်းလာလေ၏။ ဒါ... ဦးအာကာမောင်ပဲထင်ပါရဲ့။ ဦးဦး က သူ့မကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးပြန်ပြန်လေ၏။

“ကိုအောင်ရေး... ဒီမှာလေ၊ မမခင်တူမတင်တင်လေ ဆိုတာ။ ကိုအောင်ဘော်ဒါ အစ်ကိုကြီးဦးခင်မောင်ချီရဲ့အချစ်တော် သေးပေါ့။ ကိုကိုကြီးကအစ သူ့ညီမကို သည်းသည်းလှုပ်ချစ်တာ”

“ထိုင်ပါသမီးရဲ့... သမီးက သားနားရွက်အောက်ထိဖြင့် ဝတ်ပါလား။ တော်တော်အရပ်အမောင်းလှတာပဲ။ ဘယ်နှစ်လေ ငောင်ရှိလဲ”

“ငါးပေ ရှစ်ပါးဦးဦး”

“ဒါကြောင့် လွင့်နေတာကိုး”

ဦးဦးက ဘာကိုသဘောကျမှန်းမသိ ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်ပြ ခြင်းဖြင့် သူ့မစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားမိသည်။

“ဗိုက်ဆာပြီလားသမီး၊ အန်တီထမင်းပွဲပြင်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ရပါတယ်အန်တီ၊ လော်က အစားကိုဦးစားပေးတဲ့လူစား မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီတို့ဆာမှပဲစားပါ။ ဦးဦးနဲ့ဆုံပေးမယ်ပြော ခြင်းလော်အားနာနာနဲ့လာခဲ့တာပါ”

“ခုလိုအချိန်မအားတဲ့ကြားက လာခဲ့တာကိုပဲ ဝမ်းသာလှ ပြီးသမီးရယ်။ ဒါနဲ့... သမီး၊ ကားကြီးရိုက်ဖို့စဉ်တာ မင်းသား မှာပွဲရှိတယ်ဆို”

“ပွဲသဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူးအန်တီ။ Form ခေါ်ပြီး ရွေး ဆုံးသဘောပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သမီးအလုပ်ကို ဦးဦးတို့သဘောကျပါ တယ်။ သမီးတင်တဲ့မင်းသမီးက မျက်လုံးတော်တော်လှတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ဦးဦး... သူ မျက်စောင်းလေးဝင့်ကြည့်လိုက် တာနဲ့ ကြည့်နေတဲ့ပရိသတ်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲဆောင့်ခုန်သွားရ သောက်အောင်ကို စကားတွေအများကြီးပြောတဲ့မျက်လုံးမျိုးပါ”

“ဟုတ်လား”

“သမီးဦးဦးက မျက်လုံးလှတဲ့မင်းသမီးမျိုးဆို သိပ်သဘော ကျတာ။ အန်တီတို့ခေတ်တုန်းက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးယဉ်ယဉ်အောင် ဆို သူ့အသည်းစွဲပေါ့”

သူမအလိုက်သင့်ပြုနေလိုက်ပါ၏။ လူကြီးတွေနှင့်စကား ပြောနေတာကို ဘာတစ်ခွန်းမှဝင်မပြောဘဲ သူမကိုထိုင်ကြည့်နေ သည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေကိုလွှဲဖယ်၍ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရ သည်။ ဘယ်လိုလူမှန်းကိုမသိ။ မိဘတွေရှေ့လည်း ပေါ်တင်ကြီးတို့ ကြည့်နေတာပဲ။

“သမီးမှာ ဓာတ်ပုံဆိုင်သီးသန့်ရှိသေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆိုင်သီးသန့်ကြီးဖွင့်ထားတာမျိုး မဟုတ်ပါ ဘူးအန်တီ။ ဇော်လိုအပ်မှ သုံးတဲ့ဆိုင်ပါ။ အထူးသဖြင့် မင်းသား မင်းသမီးတွေ Photogenic ဖြစ်မဖြစ်သိအောင် အရင်စမ်းသပ်တဲ့ သဘောမျိုးရှိက်ပြီးရွေးတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ သမီးရွေးတဲ့မင်းသားနဲ့မင်းသမီးကိုတော့ အမြင်

နဲ့ပဲရွေးခဲ့တာဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်... Interview ခေါ်ပြီးမေးမြန်းကတည်း

ခ စိတ်ကြိုက်ဖြစ်သွားပြီး ရွေးခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို သမီးက ဖအော့ခြေရာကို ထပ်တူကျနင်းနိုင်မယ့် သမီးပဲ”

“တော်သေးတာပေါ့။ အမေလိုမင်းသမီးလုပ်ဖို့ဝါသနာမပါ တာပဲ ကံကောင်း...”

ဘာမှမပြောဘဲနေရာမှ သူဝင်ပြောလာတော့ သူမ မသိ သောမျက်စောင်းခဲလိုက်ပါ၏။

“ကျွန်မက ဒါရိုက်တာလုပ်ဖို့ပဲရည်ရွယ်တာလေ။ မင်းသမီး သုပ်ဖို့ပါရမီမှမပါဘဲ ကိုဘုန်းမြတ်အောင်ရဲ့”

“ခေါ်ရတာမရှည်ဘူးလား သမီးရယ်။ အန်တီခေါ်သလို ခိုဘုန်းလို့ပဲ ခပ်တိုတိုခေါ်ပါလား”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောမိပေ။

မခေါ်ချင်ပါဘူး... နဂိုကတည်းက မိန်းကလေးတန်မဲ့ စကားပြောလျှင် ပျော့ပျော့ပြောင်းပြောင်းမပြောတတ်ဘဲ ခပ်မာ ဆပြောလေ့ရှိပါတယ်ဆိုမှ ခပ်ချွဲချွဲလိုမျိုးကြီးမခေါ်ချင်ပါဘူး။

“ကဲ... စကားလည်းပြောလို့ကောင်းပါရဲ့။ သမီးလည်း ဆရာပေါ့။ ထမင်းပွဲလည်းပြင်ပြီးလောက်ပါပြီ။ သွားစားကြစို့”

သူမစားချင်စိတ်မရှိသော်လည်း လူမှုရေးအရ မျက်နှာပူ
စွာဖြင့်စားရတော့မည်။ ထမင်းစားပွဲမှာထိုင်တော့ စားပွဲက လေး
ထောင့်ဖြစ်နေ၍ ဦးဦးနှင့်အန်တီက တစ်ဖက်၊ သူမနှင့် သူက တစ်
ဖက်ဖြစ်နေတော့သည်။

ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းတွေတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး သူထည့်
ပေးနေသောကြောင့် အန်တီနှင့်ဦးဦးမျက်နှာက တပြုံးပြုံး။

Sorry ပဲ ကိုဘုန်းမြတ်အောင်...။ ရှင်ထင်ထားသလို
ကျွန်မက ဒီလိုအရသာရှိတဲ့ဟင်းလျာမျိုးတွေကို မချက်တတ်ဘူး
ရှင်။ မီးဖိုချောင်အလုပ်ကို လုံးဝဝါသနာမပါတာအမှန်ပဲ။

ကု ကု ကု

အင်း (၆)

Form အစောင် (၂၀) ကို ဦးခိုင်က ဆယ်စောင်ပြန်ရွေး
ပြီး သူမလက်ထဲသို့ထည့်ပေးလိုက်၏။ ဦးမိုးကြီးက ပယ်လိုက်သည့်
အခွက်တွေကို ဝီရိကြီးထဲသို့ပြန်ထည့်လိုက်လေသည်။

“လူကဖြင့် အရွေးမခံရသေးဘူး။ နာမည်လှလှလေးတွေ
ပဲ ဗေဒင်ဆရာနဲ့မေးပြီးရွေးထားပုံရတယ်”

“ဒါကတော့ဇော်ရယ်... ခေတ်ကိုက မင်းသားဆိုသုံးလုံး၊
မင်းသမီးဆိုလေးလုံး ရှည်ရှည်ပေးတဲ့ခေတ်ကိုး။ နာမည်လေးလုံး
မင်းသားတချို့တောင် ပေါ်လာသေးတာပဲ”

“မကြိုက်ပါဘူး... ဇော်မင်းသားတွေ၊ မင်းသမီးတွေဆို နာမည်ဆန်းရမယ်၊ တိုရမယ်၊ ခေါ်လို့လွယ်၊မှတ်လို့လွယ်တာမျိုးပဲ ကြိုက်တယ်”

“လူတစ်ကိုယ်အကြိုက်တစ်မျိုးပေါ့ ဇော်ရယ်”

“ဦးမိုး... လူတွေ့ဖို့ ဘယ်နေ့ Date လိုက်လဲ”

“ဟေအေး... ဂျာနယ်ထဲကပဲပြန်ထည့်မယ်ပြောလိုက် တယ်လေ။ ညည်းအားတဲ့နေ့ပြောပေါ့”

“ရှေ့တစ်ပတ်ထဲပဲ Friday date ပေးလိုက်ဦးမိုးရာ။ ပုံ ကြည့်ကတည်းက ဇော် Favourite သိပ်မပါဘူး။ ရုပ်နည်းနည်း ရင့်သလိုတွေပဲ”

“အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ပဲရမှာပေါ့ဇော်ရယ်။ ညည်း လိုချင်တာ (၁၈)ဝန်းကျင်က ရှားကရှားနဲ့။ ဒီအရွယ်က သိပ်လည်း မရဲကြဘူး”

“ဇော်က Simple ပဲလိုချင်တာဦးခိုင်ရဲ့။ မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်းရမယ်၊ အထူးသဖြင့် ရယ်လိုက်ရင် ကလေးဆန်တာ လေးကိုလိုချင်တာ။ Style က ဂျစ်ကန်ကန်မှုန်ကုပ်ကုပ်၊ တမင်လုပ် တဲ့ပုံစံမျိုးမလိုချင်ဘူး”

ဦးမိုးနှင့်ဦးခိုင်က သူမကိုကြည့်၍ နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်ကြ ခဲ့။ ဟုတ်သည်လေ...။ အောင်မြင်ဇော်သမီးက အဖေခြေရာ အတိုင်း အင်မတန်ချေးများ၊ ဂဗျီဂဂျောင်ကျသည့်ဒါရိုက်တာတစ် သောက်ပေကိုး။

ဦးမိုးအောင်နှင့် ဦးခိုင်ကျော်ဆိုတာ ဦးအောင်မြင်ဇော် ချွေငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖို့ သူမလက်ထက်မှာလည်း ပြောမနာ၊ ဆို မနာ၊ ဆူတန်ဆူ၊ ဟောက်တန်ဟောက်။ သူမကလည်း ကောက်တန် ကောက်၊ ခြေဆောင့်တန်ဆောင့်၊ စိတ်ဆိုးပြီး သုံးရက်လောက်စကား ပြောဘဲနေလည်းနေတတ်။ ပြီးတော့လည်း စိတ်က ပြန်ပြေသွား တာပါပဲ။ အဲဒီလိုကလေးစိတ်မကုန်သေးတဲ့တင်တင်ဇော်ရယ်လေ။

“ညည်းလိုချင်တဲ့ပုံစံက ရှားရှားပါးပါးမိဇော်ရယ်။ ဒီအရွယ် ဆို ကလေးစိတ်မကုန်သေးတဲ့ပေါက်စနလေးပဲ ရမှာပေါ့”

“ရှိပါတယ်ဦးခိုင်ရာ”

“အေးပါ... ကဲကဲ... ငါ Date အတိအကျပေးလိုက် တော့မယ်နော်။ ဒါနဲ့... ဒီလကုန် ညည်းခရီးထွက်ရမယ်ဆို”

“မန္တလေးတင်ပါ ဦးမိုးရာ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ကြီးကြီးတို့ရှယ်ယာထည့်ထားတဲ့ကုမ္ပဏီကိစ္စပေါ့။ သိရဲ့
ရှုပ်တာပဲ... အဟုတ်”

“အံ့မယ်... အဲဒီကုမ္ပဏီတွေက ပိုက်ဆံတွေကပဲ ညည်း
မှာ ပွားနေတာမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လည်း ညည်းဝါသနာပါထင်
တွေလျှောက်လုပ်နိုင်တာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့... ဟုတ်တာပေါ့”

အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ သံစုံမြည်လာသည့် Hand Phone
ကြောင့် သူမဖွင့်လိုက်ရ၏။ ဟာ... ကိုကြီးဖုန်းပါလား။ ဘာလို့
ပူပူညီညီပြောဦးမလဲမသိ။

“မိဇော်”

“ဟုတ်... ပြောပါကိုကြီး”

“အစည်းအဝေးတက်ဖို့ကိစ္စ သတိရသေးရဲ့လား”

“ရပါတယ်ကိုကြီးရဲ့။ လာမယ့်လဆန်းဗုဒ္ဓဟူးနေ့မဟုတ်
လား”

“အေး... အဲဒီနေ့ ကိုကြီးမအားလို့မသွားဖြစ်ဘူးဆိုထင်
လှမ်းအသိပေးတာ”

“ဒါဖြင့် ဇော်ပဲသွားရတော့မှာပေါ့။ အဲဒီကို ဇော်တစ်

မှမရောက်ဖူးဘူးလေ။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်းသိတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုကြီး
တလည်းကွာ... ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ငါ အရေးကြီးကိစ္စကြောင့် မလိုက်ဖြစ်တာ။ ညည်းတစ်
ယောက်တည်းမသွားရပါဘူး။ ဘုန်းမြတ်လည်းသွားမှာ... အတူ
တူသွား။ သူလည်း အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ Number ၀”

“အာ... မသွားချင်ပါဘူး။ ကိုကြီးမသွားရင် ဇော်လည်း
မသွားတော့ဘူး... ဒါပဲ”

“မသွားလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ ညည်းက ငါနဲ့ညည်းနှစ်ယောက်
ကိုယ်စားတက်ရမှာ။ ငြင်းလို့မရဘူး... ကလေးလိုဂျစ်မတိုက်နဲ့”

“ကျွတ်... ဒါဆိုကိုကြီးကိစ္စက ဘယ်လောက်များအရေး
ကြီးနေလို့လဲ။ ပြောပါဦး”

“ညည်းဘကြီးစီစဉ်ထားတဲ့ ဘဝအတွက်အရေးကြီးဆုံး
ကိစ္စမို့ဟေ့။ တော်ပြီ၊ အဲဒီနေ့သွားရင် ဘုန်းမြတ်ရဲ့ကားနဲ့ပဲ ညည်း
လိုက်ရမယ်။ ညည်းကိုစိတ်မချပါဘူး”

“ဟာ... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်... မသွားဘူး။ ကိုယ့်ကားနဲ့
ကိုယ်ပဲသွားမယ်”

“ညည်းတစ်ခါမှမသွားဖူးတဲ့ခရီးနော်... မိဇော်”

“ဒါဖြင့် Express နဲ့သွားမယ်ကွာ”

“ကျွတ်. . . မိဇော်နော်၊ မဟုတ်တာ ဂျီလိုက်တိုက်မနေနဲ့။ ညည်းကားက ဒီလောက်ဖောက်နေတာ၊ တော်ကြာ လမ်းမှာ စစ်ချို့ယွင်းသွားရင် ဘယ်သူ့ကိုအကူအညီတောင်းမလဲ။ ညည်းကိုယ် ညည်း. . . မိန်းကလေးဆိုတာမေ့မထားနဲ့။ လူကြီးကပြောရင် နားထောင်မှပေါ့။ မဟုတ်တာကို. . .”

သူမ, ဖုန်းကိုဆတ်ခနဲပိတ်ချလိုက်တော့၏။

ဟင်း. . . အားအားရှိ သူတို့သဘောချည်းပဲ။ ငါ့စိတ်ကြိုက် ဆိုပြီး တစ်ခါမှလိုက်လျော့ခဲ့တာမရှိဘူး။ နေနှင့်ဦး. . . မန္တလေး ရောက်မှ ဒင်းကိုကောင်းကောင်းကြီး Lesson ပေးပြလိုက်မယ်။

“ဇော်ပြန်ဦးမယ်”

“ဟဲ့. . . ညည်း Secretary ပြန်မလာသေးဘူးလေ။ မစောင့်တော့ဘူးလား”

“အိသဲက Photo Studio မှာစောင့်နှင့်နေပြီဦးခိုင်ရဲ့”

“ဘာကိုရိုက်ဦးမလို့လဲ”

“မိုးအတွက်. . . အလှဓာတ်ပုံရိုက်စရာတွေရှိသေးတယ်။ ကြော်ငြာဝေဖို့”

“ဟ. . . ကားကြီးရိုက်ဖို့ လူတောင်မှမရွေးရသေးဘဲနဲ့”

“အဲဒီအငယ်လေးက Top Secret ပဲ။ နေယံနဲ့မိုးကိုပဲ

ကြော်ငြာမှာ”

“လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

သူမတီးတိုးရယ်လျက် ထထွက်လာခဲ့ပြီး ကားပေါ်တက် ခြင်းလာခဲ့၏။ Studio ရောက်တော့ မိုးနှင့်အိသဲက သူမကိုစောင့် လေပြီ။

“မမဘယ်သွားနေလို့လဲ”

“ဦးမိုးတို့ဆီမှာပဲကြာနေတာ. . . ကဲ. . . မိုးကို ဟိုတစ်ခါ ချစ်ခိုင်းထားတဲ့ကြိုးလေးတွေနဲ့အကျီတွေဝတ်ပြီး အရင်ဆုံးရိုက် ခဲ့မယ်။ ဆံပင်ကို နှစ်ဖက်ခွဲစည်းပေး. . . အိရေ”

“မမ. . . အကျီတွေက မကလက်လွန်းဘူးလား”

“မိုးက စရိုက်နှစ်မျိုးလုပ်ရမှာလေ။ နေယံနဲ့တုန်းက နေယံ အစိုက်ကြိတ်ပိုးနေတဲ့ကလေးစရိုက်၊ ဈာန်နဲ့ကျတော့ ဈာန်က အဆင်းလိုက်ကြိုက်တဲ့အပျိုကြီးမမစရိုက်လိုအငြိမ်။ ကဲ. . . အဝတ် အဆင်မပြေလို့လဲ။ လိုက်ကာနောက်ဝင်. . . မိတ်ကပ်ကို နည်းနည်းဖို့ပေး၊ အိ သဲက မျက်နှာလေးက ဖူးပြီးလန်းဆန်းနေရမယ်”

မိုးဆမ်းပန်းက လိုက်ကာနောက်ဝင်၍ အဝတ်လဲပြီးထွက်ကာ မိတ်ကပ်လိမ်းရန်ထိုင်ခုံမှာထိုင်လိုက်၏။ အိမ်ထဲက Male up box ကိုဖွင့်၍ မိတ်ကပ်ပြင်ပေးကာ ဆံပင်ရှည်လေးတွေ နှစ်ဖက်ညီညီလေး စည်းနှောင်ပေးလိုက်လေသည်။

သူမ Camera ကို ဒေါက်ပေါ်မှာသေချာငြိမ်အောင် ထားပြီး Slight မီးတွေကို တစ်ခန်းလုံးလင်းထိန်နေအောင် ဖွင့်လိုက်၏။ အစောကြီးကတည်းက အလင်းကိုဖွင့်ပေးလိုက်တာမို့ မိုးမုလုံးတွေ မကျိန်းတော့ပါချေ။

“အိရေ. . . အကျီက, အနက်ဆိုတော့ ခွေးရုပ်အဖြူလေး ထုတ်ကိုင်”

အိမ်ထဲက သားရေသေတ္တာထဲထည့်သယ်လာသည့်အဖွဲ့တွေထဲမှ မွေးပွဲခွေးရုပ်အဖြူလေးကိုထုတ်၍ ပေးလိုက်ပါ၏။

“ဘယ်ခြေထောက်ကို ဒီတိုင်းထား. . . ညာခြေထောက်ကို ခြေဖျားလေးဖွဖွထောက်။ ဒူးလေးမသိမသိသာကွေး။ ခါးနည်းနည်းကော့၊ အရုပ်ကို ဗိုက်နားမှာ ခပ်ဖွဖွလေးပိုက်ထား. . . မျက်နှာကိုမော့. . . များသွားပြီ. . . နည်းနည်းပြန်လျှော့. . . ကွေး”

သူမ, မိုးအနီးသို့လျှောက်လာပြီး မေးစေ့လေးကိုကိုင်

နည်းနည်းလေးပင့်ပေးလိုက်၏။ လက်မောင်းပေါ်သည့်ကြိုးချည်အကျီလေးဝတ်ထားတာမို့ ဖဲဖွင့်ပုံချည်ထားသည့်ကွင်းလေးကို ညီအောင်ဆွဲ၍ ကြိုးဖျားလေးတွေကို အသာချထားလိုက်သည်။

“ပြုံး. . . သွားလေးပေါ်အောင်ပြုံး၊ အေး. . . ဟုတ်ပြီ။ ငြိမ်တော့. . . ဒီအကျီနဲ့သုံးပုံရိုက်မှာနော်. . . OK”

သူမ, မိုး၏ Style မိမိလေးကို စိတ်တိုင်းကျရိုက်လိုက်၏။ နောက်တစ်ပုံက ဒူးထောက်လျက် ဒူးပေါ်မှာလက်ထောက်၍ မျက်နှာကြက်ထောင့်လေးကို မျက်လုံးပင့်ကြည့်လျက် ခပ်ပြုံးပြုံးပုံ။ နောက်ထပ်တစ်ပုံက ခြေနှစ်ချောင်းခွဲရပ်၍ ခါးထောက်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံး ထိမထင်လေးပုံစံရိုက်ပြီး အကျီနောက်တစ်မျိုးလဲခိုင်းစဉ် Studio bell မည်လာလေသည်။

ကျွတ်. . . ဘယ်ကစဉ်သည်ပါလိမ့်။ အိမ်ထဲက မိုးကိုဝိုင်းခြင်းပေးနေတာမို့ သူမပဲ ရှေ့ခန်းတံခါးရှိရာဆီလျှောက်လာခဲ့သည်။ Jack ကိုဖွင့်လိုက်တော့ အပေါက်ဝမှာရပ်နေသည့်သူက ဘုန်းမြတ်အောင်. . . ။

“ကျွတ်. . . ဘာကိစ္စလဲ”

“ကိုကိုကြီးလွတ်လိုက်လို့လာခဲ့တာ”

“အာ... ဒီမှာအလုပ်လုပ်နေတဲ့အချိန်ကြီးကို”

“ဒါဖြင့် ဇော်အိမ်ကိပ် ကိုယ်က လာခဲ့ရမှာလား။ ဒါပြန်
ညနေမှပဲလာခဲ့မယ်”

“နေဦး... ဘာပြောမလို့လဲ၊ ဒီမှာပဲပြော။ ရှင်၊ ကျွန်ုပ်
အိမ်ကိုလာဖို့မလိုဘူး”

“ကိုယ်ကလည်း လာချင်တယ်လို့တစ်ခွန်းပြောဖူးလို့လား
ကဲ... ဘယ်လိုလဲ၊ အပြင်မှာ ဒီတိုင်းရပ်ပြီးပြောရမှာလား”

“ဝင်...”

အတော့်ကိုလှစ်ကန်ကန်နိုင်တဲ့အမျိုးသမီးပါပဲ။ ဧည့်သည်
ကို မချေမငံဆက်ဆံတတ်တဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိ။ အားနည်း
ကောင်းမွန်းမသိ။ ပြောသင့်မပြောသင့်မဆင်ခြင်။ စွတ်ပြောချလိုက်
တာပဲ။ တော်ရုံသည်းမခံနိုင်တဲ့လူဆို ထရိုက်ချင်စိတ်ပေါက်ပြီ။
လိုစိတ်ရှည်ရှည်ထားတဲ့လူတောင် စိတ်ကသိပ်မကြည်ချင်တော့

Photo ရိုက်သည့်အခန်းဝရှိခဲ့မှာ သူမထိုင်မခိုင်းသေး
လည်း သူထိုင်ချလိုက်၏။ ဒီလောက်တောင် အချိန်ကိုတန်ဖိုးထား
လွန်းသည့်မကြီးကျယ်ကို ညစ်ချင်သည့်စိတ်က အထဲမှတိုးထွက်
လာတော့သည်။

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“မန္တလေးသွားဖို့ကိစ္စ”

“ကျွတ်... အဲဒါ ဖုန်းဆက်ပြောလည်း ရတဲ့ကိစ္စပဲ။ လူ
ငယ်တိုင် လာစရာလိုလို့လား”

“လိုတာပေါ့...။ တော်ကြာ ဖုန်းထဲကနေ လွယ်လွယ်နဲ့
တိပေးပြီး မင်းကတိမတည်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တောက်! ရှင်နော်၊ တင်တင်ဇော်ကိုဘာများမှတ်နေလဲ။
တိပေးပြီးရင် လွယ်လွယ်နဲ့ဖျက်တတ်တဲ့မိန်းမမဟုတ်ဘူးရှင်”

သူ့နှုတ်ခမ်းကွေးရုံပြုံးလိုက်မိ၏။ ကျေးဇူးပဲဇော်...။
ငယ်လိုချင်တာလဲ ဒီစကားလုံးတွေပါပဲ။

“သေချာလို့လားဇော်... ဒါဖြင့် ဘဝနဲ့ပတ်သက်ပြီးပေး
တားတဲ့ကိစ္စကို မင်းမဖျက်တာသေချာလား”

“ဘာရယ်...”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စလေ၊ မင်းမေ့ထားသလား”

“ရှင်... ရှင်နော်၊ မဆိုင်တာတွေဆွဲထည့်မပြောနဲ့။ ကျွန်မ
ပြောတာနဲ့ အဓိကက ခရီးထွက်မယ့်နေ့၊ ကျွန်မအိမ်ကို မနက်
နက်နာရီအရောက်လာကြို။ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“ကိုကိုကြီးက မှာလိုက်တယ်... မင်းအလည်သွားဖို့ နှစ်ရက်၊ အစည်းအဝေးအတည်ပြုသည်အထိ သုံးရက်ရယ်။ ပေါင်းငါးရက်ကို Hotel မှာ ကြိုတင်အခန်းမှာပေးမယ်တဲ့”

“အို... အလုပ်ကိစ္စသွားတာပဲ။ ဘာကိစ္စ အလည်အပတ် လျှောက်ရမှာတုန်း။ မလိုဘူး”

“ဒါတော့ မင်းသဘောပဲလေ။ ကိုယ်ကတော့ ကိုကိုကြီး စကားကိုနားထောင်ရမှာပဲ”

သူမတ်တတ်ရပ်လိုက်တော့ သူမထံမှမျက်စောင်းတစ်ခုထိ ခိုင်းခနဲရောက်လာသဖြင့် သူ့ကျေနပ်သွားမိ၏။

မင်း ဘယ်လိုပဲ ယောက်ျားပုံစံနေနေပါလော်။ မိန်းမဆန်တဲ့အကျင့်လေးတွေ မင်းဆီမှာ ရှိနေပါသေးတယ်။

“ကိုယ်ပြန်မယ်... ကိုကိုကြီးကို ကိုယ်ပဲဖုန်းဆက်ပြောလိုက်ပါမယ်။ ကိုကိုကြီးညီမ လိမ္မာတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပေါ့”

“မလိုပါဘူး... အပိုတွေ”

“ဒီမှာလော်... မင်းသိထားဖို့က မင်းဘာကြိုက်သလဲ၊ ဘာဝါသနာပါသလဲဆိုတာတွေအားလုံးကို ကိုယ်သိထားတယ်ဆိုတာပဲ။ နေရာတကာ မင်းလျှို့ဝှက်လို့မရဘူး။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ကိုဆွဲ

မင်းတင်း... ကိုယ်က မင်းရဲ့သော့ချက်ကို အပိုင်ကိုင်ထားတယ်။ ဘာကို မေ့မထားနဲ့။ သွားပြီ...”

“တောက်!”

သူမ၊ ခြေဆောင့်တက်ခေါက်လိုက်စဉ် သူက တံခါးကိုဆွဲဖို့ အပြင်သို့ထွက်သွားချေပြီ။

ကြည့်စမ်း... အတော့်ကိုလူပါးဝတဲ့လူပဲ။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောနေလိုက်တာများ... မြင်ပြင်းကပ်လိုက်တာနော်။

၇ ၇ ၇

အသံ (၇)

ခြောက်နာရီပါလို့ပြောထားပါလျက် ငါးနာရီမခွဲခင်ရောက်
လာသည့်သူ့ကို ဒေါသက စဖြစ်၏။ အပြင်ထွက်လျှင် ရေမချိုးဘဲ
နေတတ်သူမို့ အိ၊ စပ်ပေးထားသည့်ရေနွေးနွေးနှင့်ချိုးနေစဉ် ကား
ဆီသံ...၊ တံခါးဖွင့်သံကိုကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ရေချိုးခန်းထဲကထွက်လာတော့ အိက သူမကိုတီးတိုးပြော
တိုက်၏။

“မမရဲ့လူကြီးက ဝိရိယရှိစွာနဲ့ရောက်နေပြီ”

“ဘာငါ့လူကြီးလဲ... နင်ပဲယူ...”

အိသဲဖြူက သဘောတကျဖြင့်တီးတိုးရယ်လျက် သူမဝတ်
သွားမည့်ဝတ်စုံကို မီးပူတိုက်ပေးနေ၏။ ဘယ်လိုလူမှန်းကိုမသိ။
မဟုတ်တဲ့နေရာမှာ ဇွဲကရှိပါ။

“အဝတ်ဘယ်နှစုံ ထည့်ပေးထားလဲ”

“ပွဲတက်ဝတ်စုံက သုံးစုံပဲ။ အပြင်ဝတ်စုံသုံးစုံ၊ နောက်
ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှုပ်နဲ့လေးစုံ ထည့်ပေးထားတယ်”

“သွားမှာ လေးငါးရက်ကို အိရာ။ များလိုက်တာ”

“ကိုကိုကြီးမှာထားတဲ့အတိုင်း ထည့်ပေးထားတာပါမမရဲ့။
အိသဘောဆို ခုနစ်စုံလောက်ပဲထည့်ပေးမှာ”

“ပွဲတက်ဝတ်စုံက ဘာရောင်တွေလဲ”

“အဖြူရယ်၊ အပြာရယ်၊ မီးခိုးရယ်”

“ဟာ... အပြာကြီးက လူကြားထဲထင်းနေမှာပေါ့။ ပြန်
ထုတ်... အနက်တစ်စုံထည့်”

“အနက်လည်း တခြားဟာ၊ ပါတယ်လေ မမရဲ့။ အပြာက
ဖျော့ဖျော့လေးပါ။ အဲဒီဝတ်စုံက မမနဲ့တအားလိုက်တာပဲ။ အရမ်း
ကိုနုပျိုပြီးပိုချောသွားတယ်”

အင်္ကျီကြယ်သီးတပ်နေရင်း မှန်ထဲမှ အိသဲကိုလှမ်းကြည့်

ညိုက်တော့ အိသဲက သူမကိုကြည့်မနေဘဲ အိတ်ထဲမှပစ္စည်းတွေကို
ထုဖော်ပြန်စစ်နေလေ၏။

“နင်... ငါ့ကို မရိုးမသားကြံစည်တာတော့မဟုတ်ပါဘူး
နင်... အိ”

“အာ... မမကလည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

“ဟုတ်တယ်လေ... သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ငါသိပ်လှနေရင်
အဲဒါအတွက်အန္တရာယ်ဆိုတာကို နင်နည်းနည်းလေးမှမတွေးမိဘူး
ထား။ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ငါ့ကိုပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြောသွားတာ နင်နဲ့ မိုး
ကြားတာပဲ။ ဘယ်လောက်ဒေါသထွက်ဖို့ကောင်းသလဲ။ လူကိုဘာ
မှားမှတ်နေတယ်မသိ... အားအားရှိ ငါ့ကိုနိုင်တဲ့လူတွေနဲ့ချည်း
နိုင်နိုင်ပေါက်နေတာ၊ နေနှင့်ဦး...”

“ဟင်းဟင်း... ပြောပြန်ပြီ၊ ဒီနေနှင့်ဦးဆိုတဲ့ကြိမ်းနည်း။
ဦးရင် မမပဲခံလာရတာပဲ”

“အဲဒါကိုသိရင် နင်က ငါ့လူသူဘက်သားမလုပ်နဲ့ပေါ့ အိ
သဲမရဲ့”

“မမရဲ့ကိုကိုကြီးစကားအတိုင်း လုပ်ရတာပါဆို။ ကိုကိုကြီး
ပြောတယ်၊ မမက အပြာရယ်၊ အဖြူရယ် အရမ်းလိုက်တာပဲတဲ့။

ဟုတ်တယ်... မမအသားက ညိုမလိုနဲ့ မညိုဘဲ တစ်မျိုးလေး”

“တင်တင်ဇော်ရေး... ခြောက်နာရီထိုးနေပြီ”

ကြည့်... ပါပြန်ပြီ။ အဲဒါတွေကြောင့် ဒင်းကိုမုန်းတာ ကြည့်မရတာ။ ဘယ်နှယ်... လူကို ခုကတည်းက ချုပ်ချယ်ချင်နေ ပြီ။ ဟုတ်သေးပါဘူး။ ခုကတည်းကဆိုရင် သူ့ကို ဇော်က တစ်နေ့ လက်ထပ်မယ်လို့ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ NO, NO လုံးဝပဲ။

အိသဲလက်ထဲမှဆွဲအိတ်ကို ဆတ်ခနဲယူ၍ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာတော့ သူက သူမ၏ Photo stand လေးကိုကိုင်ကြည့် နေလေ၏။

ပြဿနာပဲ... အဲဒါ သူမ ဘကြီးနဲ့နေတုန်း ဂျပန်မှာရိုက် ခဲ့သည့်ဓာတ်ပုံ။ နှင်းခဲတွေမြှောက်ဆော့ရင်း အားရပါးရရယ်မော နေဟန်က တကယ့်ကိုအပြစ်ကင်းစင်နေလေသည်။

“သွားမယ်...”

လက်ထဲမှဓာတ်ပုံကိုဖျတ်ခနဲလှ၍ အံ့ဆွဲထဲထည့်ပိတ်လိုက် တော့ သူ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်တက်သွားရလေ၏။ တွန့်တိုလိုက်တာ နော်။

“ဘယ်လိုလဲကွ... ကိုယ်က ရှုခင်းလေးလှလိုကြည့်နေဦး

တာကို လှသိမ်းလိုက်ရလား”

“ကြည့်ပြီးရင်ပြီးတာပဲ။ ခုနတော့ လောဆော်နေပြီး...”

“မင်းအတော့်ကိုတွန့်တိုတာပါပဲလားဇော်။ ဓာတ်ပုံကြည့် တာလေးတောင်မှမကြိုက်ရင် တကယ်လို့ မင်းကိုတစ်မိမ့်ထိုင် ကြည့်မိတဲ့လူဆို ဘာထလုပ်မလဲမသိ”

“ကြည့်စရာလားရှင့်...။ ကျွန်မက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးမှ ဟုတ်တာကို”

“ဒါပေမဲ့... မင်းအမေက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလေဇော်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားတည်း စရိုက်လိုက်တာနဲ့ အကယ်ဒမီရ သွားတဲ့နာမည်ကြီးမင်းသမီးရဲ့အလှတွေ၊ ပြီးတော့... မင်းအဖေ ဆီက တည်ငြိမ်တဲ့အမူအရာတွေအားလုံး မင်းဆီမှာစုပြုံကျန်ရစ် ခဲ့တာလေ။ တကယ်ပြောနေတာ... မင်းသမီးမေသူဇော်နဲ့ ဒါရိုက် ဘာအောင်မြင်ဇော်တို့ရဲ့အမွေတွေကို မင်းအပိုင်စားရယူထားတာ ပဲ...”

“ကိုဘုန်းမြတ်အောင်... ရှင် ဒီနေ့ခရီးထွက်ဖို့အစီအစဉ် ရဲ့လား”

သူ့ ဟက်ခနဲရယ်ချလိုက်မိ၏။ လောကမှာ ဘယ်မိန်းမ

မဆို ကိုယ့်ကိုလှကြောင်းချီးမွမ်းပြောဆိုတာကို နှစ်ခြိုက်ကြတဲ့သူတွေချည်းပါပဲ။ သူမကျမှ ထော်လော်ကန့်လန့်စိတ်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်နေရတယ်လို့။

အလှအပကို တစ်စက်ကလေးမှစိတ်မဝင်စား။ ဝတ်လိုက်လျှင်လည်း ယောက်ျား Style . . . ဆံပင်ကလည်း အမြဲတိုနုနုနု။ မျက်မှောင်က အစဉ်မှန်ကုပ်ကုပ်။ နှုတ်ခမ်းအစုံက အမြဲတင်းတင်းစေ့ထားတတ်သည့် ဤမိန်းမမဆန်သည့်မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်များ ယောက်ျားတွေ စိတ်ဝင်တစားရှိနေရတာလဲ . . .

ပညာတွေ ထူးချွန်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် မိဘမျိုးရိုးနှင့် ငွေကြေးတောင့်တင်းပြည့်စုံနေလို့လား။ သို့တည်းမဟုတ် အလုပ်ကို မဆုတ်မနစ် ဇွဲနှင့်လုပ်လေ့ရှိသဖြင့် နာမည်ရ၊ အောင်မြင်ပြုနေသည့်သူမ၏လုပ်ငန်းစဉ်တွေကြောင့်များလား။

သူ့ ဘာတစ်ခုကိုမှ သီးခြားတွေးမရပါချေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တင်တင်ဇော်ဟူသည့်အမျိုးသမီးထံမှာ အခြားသောမိန်းမများနှင့် မတူခြားနားသည့်ထူးခြားချက်များနှင့် ဆွဲဆောင်အားတစ်စုံတစ်ခုရှိနေသည်မှာ အမှန်ပင်။

မူန့်ပြပြအလင်းမှ တစ်စစလင်းလာသည့်ရှုခင်းတို့ကို သူမပြတင်းမှတစ်ဆင့်ငေးလျက် လိုက်ပါလာ၏။ ခြေနှစ်ချောင်းကို အဆင်ပြေသလို ခပ်လျော့လျော့မှီထိုင်၍ လက်အစုံကိုပိုက်ထားသဖြင့် ဟန်ကျပန်ကျ Style အပြည့်က သူမကိုတစ်မျိုးလေးလှပနေစေသည်။

အင်း. . . ဒီဖြောင့်စင်းတဲ့ပေါင်တံသွယ်သွယ်တွေကိုက သူမအရပ်အမောင်းကို ပံ့ပိုးမှုဖြစ်စေပြီး ကြည့်မိသူတွေရဲ့စိတ်ကို မျက်စိပသာဒဖြစ်စေတာလေ။ တကယ်ဆို သူမပုံစံဟန်ပန်တို့က နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ကမ္ဘာ့အဆင့်မီ International Model တစ်ယောက်မျိုးဖြစ်သင့်၊ လုပ်သင့်တာမဟုတ်လား။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဇော်”

“ကျွတ်. . . ရှင်ဟာလေ၊ အဲဒါတွေကြောင့် ရှင်ကို ကျွန်မအကြောမတည့်တာ။ နေရာတကာသိပ်ပါချင်နေတာပဲ။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မ ဘာပဲစဉ်းစားစဉ်းစားပေါ့။ ရှင်နဲ့ဆိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေကတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကိုသက်ဆိုင်စေချင်တာအမှန်ပဲလေ၊ဇော်”

“သွားစမ်းပါ. . . ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်က နည်းလမ်း”

တွေနဲ့ စာလာဖတ်ပြမနေနဲ့။ တင်တင်လော်က ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ့် ကိုယ်ပဲ ရပ်တည်နေတာ။ သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မှီခို အားထားရအောင် ခပ်ညှည့်မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်သိထား...။”

“ဒါက မင်းဘက်ကလေးလော်ရဲ့။ ကြီးကြီးတို့၊ ဘဘကြီးတို့ ကိုကိုကြီးတို့စကားကို မင်းဘယ်တုန်းကများ ငြင်းဆန်လို့ရခဲ့လို့လဲ”

“တဆိတ်ရှိ ကျွန်မကိုနိုင်တဲ့လူတွေကို နာမည်တပ်ပြီး နိုင် ကွက်မရှာနဲ့ ကိုဘုန်းမြတ်အောင်။ ကျွန်မက လူကြီးတွေရဲ့စကား ကို မြေဝယ်မကျနားထောင်တတ်တဲ့သမီးအလိမ္မာမဟုတ်ဘူးရှင်”

“ဟင်းဟင်းဟင်း... မင်းဟာလေ စကားပြောလိုက်ရင် မာမိနဲ့တစ်ထေရာတည်း သွားသွားတူနေတာအဟုတ်ပဲ။ ဒါကြောင့် မာမိက မင်းကိုအသည်းစွဲဖြစ်နေတာ”

သူမ၊ သူ့ကိုစူးခနဲမျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး အကြည့်ကိုအပြင် သို့လွှဲလိုက်ပါ၏။ အာရုံပျက်လိုက်တာနော်။ ဒီလိုခရီးတွေဘာတွေ ထွက်တိုင်း ရိုက်ကွင်းရိုက်ကွက်မြင်ကွင်းတွေ၊ ဇာတ်လမ်းဇာတ်အိမ် တွေကို ဘယ်လိုအဆန်းထွင်မလဲ၊ စဉ်းစားစိတ်ကူးယဉ်လေ့ရှိတာ ခုတော့ ဘေးနားမှာထိုင်ပြီး စိတ်ညစ်စရာတွေ တတွတ်တွတ်ပြော

တာလောက် အမြင်ကပ်တာမရှိတော့။

တော်ပါပြီကိုဘုန်းမြတ်အောင်ရယ်...။

နောင်ကို ရှင်နဲ့အတူခရီးထွက်ဖို့ကိုများ ကိုကိုကြီးတို့ မရ တပြောလာရင် အကြီးအကျယ်ဆန္ဒပြဖို့ကို တစ်ခါတည်းဆုံးဖြတ် ချက်ချထားလိုက်ပါရဲ့၊ ဟင်း...။

“မင်း၊ ဘဘကြီးနဲ့သွားနေတုန်းက မင်းကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့ ဘာတွေ တော်တော်များများရှိမှာပဲနော်”

“ရှင်... ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

“အဲဒီလိုမခိုင်းရဘူးလေလော်”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့စပ်စုနေရတာလဲ”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဒီထက်ပိုပြီးရင်းနှီးဖို့မလိုအပ်ဘူး တား၊ ဒါကိုစပ်စုတယ်လို့ခေါင်းစဉ်တပ်သင့်လို့လားလော်။ ကိုယ်တို့ က သူ့စိမ်းတွေမှမဟုတ်ဘဲ”

“လာပြန်ပြီ... ရှင်ကို ရှင်မိဘတွေက သတ်သတ်မွေး သလို ကျွန်မကိုလည်း ကျွန်မရဲ့မိဘတွေက သီးသန့်မွေးပေးခဲ့တာ မှာ ဒီတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မက သူ့စိမ်းမဟုတ်လို့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ပြော မင်းပါဦး”

သူ့ ကားကိုအရှိန်လျှော့၍ လမ်းနံဘေးမှာထိုးရပ်လိုက်
၏။ သူမကို စူးစူးရဲရဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမကလည်း ထိမထ
ဟန်ဖြင့် ခပ်ရဲရဲပြန်ကြည့်လေသည်။

ကြည့်စမ်း...။ အတော့်ကိုအကြောက်အလန့်မရှိသ
မိန်းမပါလား။ ဒီလိုနှစ်ယောက်တည်း သွားနေရသည့်ခရီးမျိုး
သူမအတွက် အချိန်မရွေးအန္တရာယ်ကျရောက်နိုင်တာကိုမတွေ
ဘူးတဲ့လား။

“ဒါ... စိမ်ခေါ်လိုက်တာလား တင်တင်ဇော်”

“ကျွတ်...”

“မင်းစကားပြောရင် ဆင်ခြင်ပြောမှပေါ့ကွ။ ဒီခရီး
လွတ်လိုက်တဲ့ရက်ထက်ပိုကြာပြီးမှ ရန်ကုန်ကိုပြန်ရောက်ရင် စာ
တစ်ခုပေါ်မှာ မင်းမလွဲမသွေလက်မှတ်ထိုးရမယ်ဆိုတာ မတွေ
ဘူးလား”

“ရှင်၊ ကျွန်မကို မခြိမ်းခြောက်ပါနဲ့ ကိုဘုန်းမြတ်အောင်
တင်တင်ဇော်က သာမန်အညတရမိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ
ဆိုတာကို ရှင်သိထား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမှမကာကွယ်နိုင်ရင် ဒီလိုခ
ဝေးမျိုးကို ရှင်နဲ့နှစ်ယောက်အတူမထွက်ခဲ့ဘူးမှတ်”

“စကားကိုအကုန်မပြောနဲ့ တင်တင်ဇော်။ လူကြီးတွေက
ငါ့သိတဲ့နှစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံးဖြစ်မြောက်စေချင်တာ မင်းအသိ
ထိုက်တို့အခြေအနေက အမြန်လက်ထပ်ပွဲပြီးမြောက်လေ...
မင်းလေးဆိုတာကို မင်းနားမလည်ဘူးလား။ တကယ်လို့များ
ငါ့သိသာ စိတ်မထိန်းနိုင်ရင် မင်းကကိုယ့်လက်ခုပ်ထဲက၊ရေဘဝ
ရောက်သွားလိမ့်မယ်မှတ်”

“ကျွန်မက ခြောက်တိုင်းမကြောက်တတ်ဘူး ကိုဘုန်းမြတ်
တင်ဇော်...။ ကျွန်မတတ်မြောက်ထားတဲ့ကိုယ်လုံပညာတွေက
မတဟသပစ်ထားဖို့မဟုတ်ဘူးရှင်”

“ဟေ့... ယောက်ျားအားနဲ့ မိန်းမအားနဲ့ယှဉ်နိုင်မယ်လို့
မင်းထင်နေသလား။ တကယ်အရေးကြုံလာရင် မင်းရထား
အားပတ်နက်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးမှတ်”

“တောက်... ရှင်နော်၊ မိကောင်းဖခင်သားသမီးဖြစ်ပြီး
သောက်မရိုင်းနဲ့၊ ရှင်စိတ်ဓာတ်ကို Zero အထိရောက်အောင်
ပြောမနေနဲ့။ ကျွန်မဘဝကိုသိမ်းပိုက်ဖို့ထိ အဆင့်ကျော်ပြီးတွေး
မိနဲ့။ ကျွန်မအသားကို လက်ဖျားနဲ့ပဲအရင်ထိကြည့်လိုက်ဦး။ ရှင်
ဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ လက်တွေ့သိသွားစေရမယ်။ တင်တင်ဇော်

လက်က အုတ်ခဲခုနစ်လုံးကိုဆင့်ပြီး အသာလေးခွဲနိုင်တယ်ဆိုတတ်သက်လုံးမှတ်သွားရလိမ့်မယ်။ မယုံရင်စမ်းကြည့်လိုက်”

သူနှင့်သူမ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စူးရဲစွာနဲ့ ကြည့်နေမိကြတာ မိနစ်အတော်စွန်းသွားပါ၏။ တစ်ချိန်တည်း ချလိုက်မိသည့် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်က ဤမိန်းကလေးကို သူ့ အောင် လက်ထပ်မည်ဆိုတာပါပဲ။

ဒီလောက်မာနကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စကားလုံးက တစ်သက်တာထိန်းသိမ်းလာနိုင်ခဲ့သည့် သူ၏ကိုယ်ကျင့်ထုံးနှင့် ယောက်ျားမာနတို့ကို တစ်စစီဖဲ့ချွေပစ်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

“ကောင်းပြီဇော်၊ ဒီနေ့ကို ငါဘယ်တော့မှမမေ့ဘူးဆိုတာ မင်းသိထားပါ”

သူ့ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကားစက်ကိုနှိုး၍ ရွှေအောင်မောင်းလာခဲ့၏။ လောကမှာ သူ့လုပ်ခဲ့သမျှမည်သည့်အလုပ်မျှမှ နှိုးမှုမကြုံတွေ့ခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။ အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ်ယောက်ကို သုံးတောင်ဝတ်မိန်းမတစ်ယောက်က စကားစစ်ထိုးပြီး အပိုင်းတာလောက် အခံရခက်တာမရှိတော့ပါဘူး။

သူ့လို အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံချမ်းသာနေသည့်လူ

အုတ်ကို ဒီလိုမချေမင်ဆက်ဆံတတ်တာ၊ မထီတရီကြည့်တတ်တာ အထင်မကြီးတာဆိုလို့ သူ့တစ်သက် သူမတစ်ယောက်တည်းကို တွေ့ခဲ့ရဖူးလေ၏။

အမျိုးသမီးအတော်များများ၏ လိုလားဟန်ကြည့်ခြင်းမျိုး၊ အာရန် မြောင်းပေးသည့် လိုလိုချင်ချင်စကားများပြောလေ့ရှိသည့် သာ များခဲ့သည်မို့ ယခုလိုဘယ်သူနဲ့မှမတူသည့်ဆန့်ကျင်ဘက် နှော့ဖြင့် အဆက်ဆံခံရလေတော့ ရင်ထဲမှာတန့်နဲ့နှင့် မကြည်ညိုသာဖြစ်ရတော့သည်။

သေချာတယ်တင်တင်ဇော်...

မင်းကို ငါမချစ်ဘူး...

ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ငါလက်ထပ်မယ့်ငါ့ရဲ့ဇနီး ဖြစ်ကိုဖြစ်ရ

မင်း အင်မတန်အားထားတဲ့ကိုယ်လုံပညာတွေ၊ မင်းကိုးကွယ်တဲ့မင်းရဲ့အတ္တမာနတွေဟာ တစ်နေ့နေ့၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါ့အစားအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်၊ သက်ဆင်းသွားစေရမယ် တင်တင်ဇော်။

အကယ်၍များ ကိုယ့်ကို မင်းလက်ထပ်ခဲ့ရရင် မင်းငိုချစ်လေမလား။ ဒါမှမဟုတ် မာနရောင်လက်နေတဲ့မျက်ဝန်းတွေ

၁၀၂ ဣ ဖယဒ္ဒိဟေင်

နဲ့ ကိုယ့်ကိုတန်ပြန်ကြည့်လေမလား။ တစ်ခုခုကိုတော့ မင်းလုပ်
အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီနေ့ဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ရောက်ရှိလာမှာ
ကွာ...။

ဣ ဣ ဣ

ရွှေပဒေသာစာပေ

Love makes all hard hearts gentle.

George Herbert

အချစ်ဆိုတာ...ခက်ထန်ဟကျောနေတဲ့နှလုံးသားအားလုံးကို
ညည်းပျော့ပျောင်းစေပါတယ်...။

ရှေ့ ဟားဘတ်

အခန်း (၈)

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် Interview ဖြေ၊ ကိုယ်ဟန် ပြုလမ်းလျှောက်၊ စကားပြောဆိုပုံအနေအထားတွေ အကုန်လေ့လာ ပြီး၊ နောက်မှအကြောင်းပြန်မည်ဟုပြောကာ အစီအစဉ်ကိုရပ်လိုက် ခုလေ၏။

“ဘယ်သူ့ကိုသဘောကျလဲ ဇော်”

သူမခေါင်းကိုသာ ခပ်လေးလေးခါပြလိုက်တော့၊ ဦးမိုးကြီး ရော၊ ဦးခိုင်ကပါ သက်ပြင်းကိုယ်စီချလျက် ကုလားထိုင်ကျောမှိုကို ခိုထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ညည်းဟာက ဘယ်လိုလဲဇော်ရယ်။ ဒီဆယ်ယောက်တည်း

မှာတောင် ညည်းစိတ်ကြိုက်ရှာမတွေ့ဘူးတဲ့လား”

“ပုံစံတွေကို ဦးခိုင်အမြင်ပဲမဟုတ်လား။ တမင်လုပ်ယူထားတဲ့ Type မျိုးတွေ ဇော်မှမလိုချင်တာ။ ပြီးတော့ ရင့်တဲ့လူတွေကျ အတော်ရင့်ပြီး ငယ်တဲ့လူကျပြန်တော့လည်း အရမ်းကိုညက်နေပြန်ရော...”

“ဟေ! ဒါဖြင့် ညည်းလိုချင်တဲ့မင်းသားကို ဒီမြန်မာပြည်တွင်းမှာရော ရနိုင်ပါ့မလားဇော်ရဲ့”

“ဪ... ဦးမိုးကြီးကလည်း လောကမှာမဖြစ်သေးတာပဲရှိတာပါ။ မဖြစ်နိုင်တာမရှိပါဘူး။ ဇော်လိုချင်တဲ့ပုံစံမျိုး ဒီရန်ကုန်မြို့ထဲမှာပဲ ရှိကိုရှိစေရမယ်”

“အေး... ကြည့်လည်းလုပ်ဦးမိဇော်ရေ။ အောင်မြင်ဇော်တုန်းက သူ့စိတ်ကြိုက်မင်းသမီးရှာတင်... ရိုက်... မင်းသမီးဆုရော၊ ဒါရိုက်တာဆုရော၊ ဇာတ်ကားဆုပါ တစ်ခါတည်းအကယ်ဒမီရ။ ပြီးတော့ မင်းသမီးချောလေးနဲ့ညားပါရော။ အေး... ဖအေ ခြေရာနင်းတာ ဒီအထိတော့တူနေရင်မကောင်းတော့ဘူးနော်။ ကြိုသတိပေးထားပါရဲ့”

“အာ... ဦးခိုင်ကလည်း ဖေဖေနဲ့မေမေက ရေစက်ထဲ

ဖူးစာပါလို့ နှစ်ကိုယ်တူကြည်ဖြူပြီးယူခဲ့ကြတာပါနော်။ ပရိသတ်ကအစ ဖေဖေတို့ကိုသဘောတူကြတာတဲ့။ ဇော်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“ပြောလို့ရမလား...။ တော်ကြာ မ,မောင်လေးကို အသည်းချင်းတူရင်ကြည်ဖြူပါမယ်ရှင်တွေ့ဘာတွေဖြစ်ကုန်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဘုန်းမြတ်အသည်းတွေကွဲကုန်မှအခက်ပဲ”

“ဦးခိုင်နော်... ဇော်ကိုများ အထင်သေးလို့။ ရင်ထဲမှာ လောသက်သက်ဟင်းလင်းပြင်ပဲရှိတယ်။ အဲဒီဘုန်းမြတ်ဆိုတဲ့လူကို ကြည့်မရပါဘူးဆိုမှ သူ့နာမည်ကို တသသရွတ်နေပြန်ပါပြီ။ ကော်ဦး... ပြန်တော့မယ်”

“ဟဲ့... အစောကြီးအိမ်ပြန်နားတော့မလို့လား”

“အိမ်မပြန်သေးပါဘူး။ မျက်စိတွေခေါင်းတွေမူးသွားတာတော့အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့... Studio မှာ ဓာတ်ပုံတွေပြန်ရွေးစရာတွေရှိလို့သွားမှာ...”

“အိမ်ဖြူက အဲဒီမှာစောင့်နေတာလား”

“ဟုတ်”

“ဇော်ရေ... ညည်းရဲ့ကန္တာရဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲမှာ အိပ်ရဖို့ မေတ္တာသစ်ပင်လေးစိုက်ပေးမယ့်ဘုန်းမြတ်ကိုတော့ ပစ်

ပစ်ခါခါကြီးမပြောလိုက်ပါနဲ့”

“ကြည့်ပါလား”

သူမခြေဆောင်၍ ထထွက်လာတော့ အခန်းထဲမှာရယ်သံတွေ တီးတိုးပဲ့တင်ကျန်ခဲ့လေ၏။ ကားပေါ်တက်၊ စက်နှိုး၍ မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

Studio ရှိရာဆီလမ်းကို ကားချိုးဝင်ခဲ့စဉ် တိုက်ခန်းတွေ တည့်တည့်တစ်ဖက် Platform မှာရပ်၍ ဖုန်းပြောနေသည့်လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

ကားကိုစက်သပ်၍ သော့ခတ်လျက် ကားပြင်သို့ထွက်လိုက်စဉ် ထိုလူက ခြေကိုခွဲရပ်၍ လက်တစ်ဖက်က ဟန်ပါပါခါးထောက်လိုက်လေသည်။

ကြည့်စမ်း! သူမလိုချင်တာ ဒီအရပ်အမောင်း၊ ဒီခြေထဲလက်တံမျိုးတွေပဲ။ Style မိမိလေး ရပ်နေတာကိုက တမင်ကြီးမဟုတ်ဘဲ လုပ်နေကျပုံစံလိုသက်တောင့်သက်သာရှိလှသည်။ ထင်ထားသည့် T-shirt နှင့် Style Pents ကအစ မျက်စိနောက်စရာမကောင်းဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပုံစံပင်။

ခပ်တိုတိုဆံနွယ်အောက် ကုပ်သားအထက်မှာရှိနေသည့်

အညှင်းနုလေးတွေကအစ ရှိရင်းစွဲအသက်၏ ငယ်နုပျိုမျစ်သည့် အရွယ်ကို သိသာစေနေသည်။ မျက်နှာကရော... သူမစိတ်ကြိုက် ပုံစံဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မျက်နှာကိုမမြင်ရသေးသဖြင့် ကားကိုမှီ၍ ဆတ်ပိုက်လျက် ခဏမျှစောင့်ကြည့်နေမိတော့၏။

“ဟာဗျာ... မမကလည်း ရှိမှမရှိတဲ့ဟာကို။ ရာက ဘယ်အချိန်ထိစောင့်နေရမှာလဲ”

“မစောင့်ချင်ဘူးဗျာ...။ စောင့်ရတဲ့အလုပ်လောက်စိတ်မညှည်တာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

“ကျွတ်! ကိုကိုကြီးကိုပြောလိုက်ပေါ့။ နောက်မှလာပို့ရင် အည်းဖြစ်တဲ့ဟာကို။ ချက်ချင်းပဲ...”

“မသိဘူးဗျာ... ရာပြန်တော့မယ်။ ဒါပဲ”

မူန့်ကုပ်ကုပ်အမူအရာဖြင့် ဆတ်ခနဲမျက်နှာလှည့်လိုက်သဖြင့် သူ့ကိုစူးစိုက်ကြည့်နေမိသည့်သူမနှင့် ပက်ပင်းသွားတိုးလေသည်။

ဘုရားရေ... အဟုတ်ကိုပဲ သူမလိုချင်နေတာ ဒီလိုလှစ်နှိပ်ကန်၊ မူန့်တေတေရုပ်လေးမဟုတ်လား။

“ဟာ... ဘာလို့ဒီလောက်စိုက်ကြည့်နေရတာလဲဗျ။ လူ

ကိုကိုက်စားတော့မလိုပဲ”

သူမမျက်နှာ ရုတ်တရက်ဖျန်းခနဲရဲတက်သွားရ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ဖြင့် အကုန်လုံးပစ်လှဲလှဲလေ့လာနေမိခဲ့တာကိုး...။ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည့်စူးစူးရဲရဲမျက်ဝန်းနက်တို့ကြောင့် ရင်ထဲမှာထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။

ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက်စွဲဆောင်အားကောင်းလို့လဲတဲ့မျက်ဝန်းတွေပါလဲ။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ချာတိတ်ရဲ့။ ကိုယ်က... ကိုယ့်အသိထဲ ယောက်နဲ့တူနေလို့ကြည့်နေမိတာပါ”

နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်လေး ကွေးတက်သွားကာ ရိသဲသို့လိုက်ပုံလေးကိုက ငယ်ရွယ်သူတို့၏စရိုက်အပြည့်။ ဟက်ခနဲလှောင်လှောင်ရယ်လိုက်သဖြင့် သူမ ဒီသူငယ်ကို နှာကစ်သွားသလို ရင်ထဲမှာလိုချင်နေသောတစ်နေရာအတွက် လျာထားမိလျှာသားဖြစ်နေလေ၏။

ရော်... ခက်တော့နေပါပြီ။ ခုပဲစတွေ့တဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို မင်းသားလုပ်မလားသွားမေးလိုက်တော့ ဝါးလုံးရယ်ချလိုက်လေမလား။ သို့တည်းမဟုတ် တရားရှုရှုနှင့်ဒေါသထွက်

တတ်လာမလား။

“ပြီးမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ... ခင်ဗျားအသိနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

သူမကျိတ်ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဈာန်နဲ့ မိုးမမ စတွေ့တွေ့ချင်း ခြောက်ရမည့် Dialauge နှင့်ကွက်တိဖြစ်နေပါရောလား။

“ဈာန်...”

“ဗျာ!”

“ဈာန်လေ... မင်းနားလေးနေလို့လား”

“ကျွတ်... ကြံကြီးစီရား လူကိုသေချာကြည့်ဦး။ Brain နှာ Heart ရော Special new ဗျ။ ခင်ဗျားရဲ့ Out of Date ကြီးနဲ့ အမြင်တွေလွဲမနေနဲ့။ Ameracan Vission မှာ ပါဝါ မှန်လေး သွားလုပ်ဦး”

သူမဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ချလိုက်မိတော့ ချာတိတ်က ခပ်ပင်ပင် အံ့ဩသွားရာမှ နှုတ်ခမ်းစူးသွားလေတော့သည်။ သေချာတယ်... ဒီချာတိတ်ဟာ သူမလိုချင်နေတဲ့အရည်အချင်းတွေနဲ့ ကွက်တိဝင်သွားပါပြီလေ။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဒီ Method ကြီးဟောင်းနေပြီ။ တခြားနည်းရှာကြ
လိုက်ဦး”

“မင်းစာမဖတ်တာ သေချာပြီ။ မကြားဖူးဘူးလား...
လမ်းသစ်ထွင်ဖို့ထက် အရင်အတိုင်း လမ်းအိုလမ်းဟောင်းကို
အသုံးပြုတတ်မှ လိုရာခရီးကိုအချိန်တိုတိုနဲ့ရောက်နိုင်တယ်လေ”

“ဘာကြီးလဲ... ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးနဲ့ပြောလိုက်
လဲ”

“ဟင်းဟင်း... မင်းငယ်ပါသေးတယ်ချာတိတ်ရယ်။
မှမြေပေါ်ခြေချပြီး လမ်းလျှောက်သင်ခါစပဲရှိသေးတာကို”

ကောင်လေးက သူမကိုမကျေမနပ်မျက်စောင်းခဲ့လိုက်
အမိုးဖွင့်ကားအနီရဲ့လေးပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မကျေနပ်ဘူး။ တစ်နေ့ပြန်တွေ့
မှာပါ”

“ကောင်းပြီလေ... ကိုယ်မျှော်လင့်ချက်လေး ထား
ရမှာပေါ့”

ပူးခနဲမောင်းထွက်သွားသည့်ကားအိတ်ဇောပိုက်မှ
ငွေတွေ လွင့်ကျန်ခဲ့လေ၏။

Studio ထဲဝင်ခဲ့စဉ် ခါးကြားမှ Hand phone ကမြည်
လေသည်။

“ဟဲလို”

“မိဇော်... အခုဘယ်မှာလဲ”

“အခုပဲ Studio ကိုပြန်ရောက်တယ်ကိုကြီး။ ဘာကိစ္စရှိ

“ကျွတ်... လွဲကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။ ခုန ဟေမာန်မောင်လေး
နဲ့ဆီပစ္စည်းလူကြုံပေးလိုက်တာ မတွေ့လိုက်ဘူးပေါ့”

“ကောင်လေးက ဖြူဖြူသန့်သန့်လေးလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ အဝင်အထွက်မှာတင် လွဲသွားတာကိုကြီး
သူ့ကို ဇော်တွေ့လိုက်တယ်။ ကားအနီလေးနဲ့မဟုတ်လား”

“အေး”

“ဘာပို့လိုက်တာလဲ”

“ကိုကြီးလည်းမသိဘူး။ ဟေမာန်ပေးတာဇော်ရဲ့”

“ဟေမာန်ဆိုတာ ကိုကြီးနဲ့သဘောတူထားတဲ့တစ်ယောက်

“အေး”

“သူ့မောင်လေးတောင် ဒီလောက်ကြည့်ကောင်းနေ
အစ်မဆို ပြောစရာတောင်မလိုတော့ဘူးပေါ့။ ကိုကြီးမငြင်းနိုင်
ဘူးမှတ်လား”

“ငါက ဖအေစကားကို မြေဝယ်မကျနားထောင်တယ်
သားကွ။ ညည်းလို လူကြီးတွေပြောသမျှ ခြေစုံကန်ငြင်းတဲ့လူမ
ဘူး”

သူမနာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိ၏။ လာပါပြီဒီဘူတာကြီးကို
စကားပြောရင် ဒင်းနာမည်မပါရင် ကိုကြီးမပြောတတ်တော့
ထင်ပါရဲ့။

“ဘာမှအရေးကြီးကိစ္စမရှိရင် ဇော်ဖုန်းပိတ်တော့မယ်
ကြီး။ အလုပ်တွေရှိသေးတယ်”

“ဪ... ညည်းအလုပ်တွေက ငါ့ထက်ပိုပြီးအရေး
နေသလား”

“အင်းပေါ့... ဇော်ဘဝမှာ ဇော်အလုပ်လောက် အ
ကြီးတဲ့အရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိဘူး”

“အေး... ညည်းစကားကို ညည်းမြဲမြဲမှတ်ထားနော်”

သူမ ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးလိုက်ပြီး ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ကာ
အိမ်ထဲမှာထိုင်လိုက်၏။ အိမ်ထဲက သူမယူလာခိုင်းသည့်
အိမ်ထဲမှာထုတ်ယူလာပေးစဉ် Bell မြည်သံကိုကြားရလေသည်။

“တင်း... တောင်”

“ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

“သွားဖွင့်ပေးလိုက်အိရေ။ ကောင်လေးချောချောလေးဖြစ်
မယ်။ အထဲကိုသာ ဝင်လာခိုင်းလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

သူမ မိုး၏ဓာတ်ပုံလေးတွေကို စားပွဲထက် မှန်ချပ်ပေါ်
မှာထုတ်ပြီး အလှဆုံး၊ အဆင်အပြေဆုံးပုံကိုရွေးနေစဉ် ခုနက
ကောင်လေးက သူမရှေ့သို့ရောက်လာလေ၏။

“ကြည့်စမ်း... ခုနကတည်းက ကျွန်တော်လာတာတဲ့တင်
အိမ်ထဲမှာ ခင်ဗျားပဲလို့ ဘာဖြစ်လို့မပြောတာလဲ။ ဒီမှာလမ်း
ထက်နဲ့လှည့်ပြန်လာရပြီ။ ကျွတ်... စိတ်ပျက်လိုက်တာနော်”

“အိရေ... Orange တစ်ပုလင်းဖွင့်ပေးကွယ်”

“မသောက်ချင်ပါဘူး။ လူကို သူငယ်တန်းအဆင့်လောက်

သတ်မှတ်ထားတာကို အခံရခက်နေရတဲ့ကြားထဲ”

“မင်းပဲ ကိုယ်နဲ့ပြန်တွေ့ဦးမယ်ကြိမ်းသွားပြီးတော့။ ပြော...”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“နာမည်ပေါ့”

“လာပြန်ပြီ... ဒီနာမည်က ဘာများအရေးကြီးလို့ တဆိတ်ရှိ မေးနေရတယ်လို့”

“မင်းအတော်ကပ်သပ်တဲ့ချာတိတ်ပဲ။ နာမည်ဆိုတာ ယောက်နဲ့တစ်ယောက်သီးခြားမှည့်ခေါ် အသုံးပြုရမယ့်အရာပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လျှို့ဝှက်ချင်နေတာလဲ။ ကိုယ်၊ ဟေမာန့်ဆီ နဲ့ ဆက်မေးလိုက်ရင် အလွယ်လေး။ သိပ်ကြီးကျယ်မနေနဲ့”

“ဒါဖြင့်လည်း မမကိုမေးပါလား။ ဘာလို့ ကျွန်တော် အတင်းမေးနေတာလဲ”

သူမ၊ သူနှင့်ပြိုင်ငြင်းမနေတော့ဘဲ မိုး၏ဓာတ်ပုံတွေ ရိတ်ဝင်တစားရွေးချယ်နေတော့ ချာတိတ်ထံမှ ဆူပူခြေဆောင့် ထွက်လာလေ၏။

“ဟာ... ဘယ်လိုလဲဗျ။ ဧည့်သည်ကို ရှေ့မှာထား”

မင်းဗားကလုပ်ချင်တာလုပ်နေတာကောင်းလား။ ကိုကိုကြီးဖော်ရွေ လောက် ဘယ်လိုညီမကိုများ ရထားတာပါလိမ့်။ အံ့ရော...”

“မင်းဒီကိုဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ။ လာရင်းကိစ္စပြော... ပြန်ပြန်ပြန်ပေါ့။ ကိုယ်က မင်းလိုအချိန်ကိုအလဟဿဖြုန်းနေတဲ့ ဘုမ္မာဟုတ်ဘူး။ တစ်ရက်ကို အိပ်ချိန်ငါးနာရီပဲ ဖွဲပေးနိုင်တဲ့လူကွ”

“ကြီးကျယ်ရန်ကော... ဒါဖြင့်လည်းပြန်မယ်ဗျာ”
ဝုန်းခနဲထရပ်၍ ခြေဆောင့်နင်းထွက်သွားသည့်ချာတိတ် နောက်ကျောကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူမခေါင်းကိုခါလိုက်မိသည်။

အဟုတ်ပဲ... ဈာန်မှဈာန်စရိုက်ထပ်တူပါလား။

၇ ၇ ၇

အသုံး (၉)

Hand phone မှသံစုံတီးလုံးမြည်နေသံကို ကြားနေရသော်လည်း ထမကိုင်ဖြစ်။ ခါတိုင်း ခေါင်းအုံးနံဘေးထားအိပ်တတ်သောမယ့် ညက သုံးနာရီကျော်မှအိပ်ရသဖြင့် စားပွဲပေါ် တမင်တင်ဘေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လူက နိုးနေပြီဖြစ်သော်လည်း မျက်စိက ဖွင့်၍မရသဖြင့် အိပ်ရာပေါ်မှောက်လျက်လွဲလျက် ဆက်နှပ်နေမိ၏။ ခဏအကြာ၌ အခန်းတံခါးဖွင့်သံကြားရပြီး အိမ်ထဲဖြူ ဖုန်းလာကိုင်လိုက်လေသည်။

“ဟဲလို... ဩ... ကိုကိုကြီး။ ဟုတ်ကဲ့... မမအိမ်
နေတုန်းပဲရှင်။ မဟုတ်ဘူး... ညကအလုပ်တွေထိုင်လုပ်နေတာ
ညဉ့်နက်သွားလို့။ ဟုတ်တယ်... သုံးနာရီကျော်မှအိပ်တာ။ ထင်
အင်း... အိမ်က အဲဒီအချိန် တစ်ရေးနိုးထတာပါ။ ဟုတ်... တွေ့
တယ်။ ဘာမှပေးတာမတွေ့ဘူးရှင်။ စကားများ၊ စိတ်ကောက်ပြီး
ထပြန်သွားတာပဲ။ ဟုတ်ကဲ့... မမက အလုပ်များနေလို့ပါ။ အဲဒီ
တော့မသိဘူးရှင်။ ဟုတ်ကဲ့... မမနိုးရင်ပြောပေးပါ့မယ်”

အိမ်ထဲက ဖုန်းကိုပိတ်ကာ အခန်းပြင်သို့ထွက်သွားသဖြင့်
သူမ မှေးခန်းပြန်အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ နာရီမှ မနက်ကိုးနာရီထိ
သံကိုကြားလိုက်ရသည့်ခဏ၊ သူမခြေသလုံးကို လာလှုပ်နှိုးသည့်
အသံကို သိလိုက်ပါသည်။

“မမ... မမ”

“ဟင်... ဘာလဲအိရာ”

“ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

“ဟာ... စောစောစီးစီး၊ ဘယ်က ဧည့်သည်လဲ။ ငါ့အိမ်
ဘူးလို့ပြောလိုက်”

“မမကားက အိမ်ရှေ့မှာရပ်ထားပြီး ဘယ်လိုလုပ်ညာဏ်

သို့ရမှာလဲ။ ဧည့်သည်က အိမ်ထဲရောက်နေပြီ”

“ကျွတ်... ငါထွက်ဧည့်မခံနိုင်ဘူးကွာ။ အလုပ်တွေပင်
ခန်းပြီး Weak ဖြစ်လို့ ဒီနေနားမယ်လို့ နင့်ကိုကြိုပြောထားတယ်
ဟုတ်လား”

“အိမ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... မမထွက်မတွေ့လို့တော့ရမှာ
ဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ... မမချာတိတ်က အခန်းထဲ စွပ်ခနဲဝင်ချ
ထားမှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေကုန်မယ်”

“ဘာ! ချာတိတ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... မမကိုစိတ်ကောက်ပြီး ထပြန်သွားတဲ့
ကောင်လေးလေ”

“ဟာ... ဘာလာလုပ်ပြန်လဲမသိ။ ခက်တာပဲ”

သူမအိပ်ချင်မှူးတူးပုံစံဖြင့်ပင် ဧည့်ခန်းသို့ထွက်ခဲ့စဉ် ဆက်
တီပေါ်မှာ မှုန်ကုပ်ကုပ်ပုံစံဖြင့်ထိုင်နေသည့်ချာတိတ်ကို တွေ့လိုက်
ရလေ၏။

Pajamas ဝတ်စုံဖြင့်ထွက်လာသည့်အမျိုးသမီးကို လှမ်း
ကြည့်ရင်း သူ့အံ့ဩသွားရလေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အလှဆုံး
အချိန်ဟာ မနက်စောစောအိပ်ရာထချိန်လို့ သူ့ကြားဖူးခဲ့တာမှန်

နေပါရောလား။

ဝတ်ထားသည့်အပြာရောင်အင်္ကျီရှည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည် ပွပွ၊ ဆံပင်တိုတိုတွေက မဖြီးမသင်၊ ကပိုကရို၊ ပြင်ဆင်ခြယ်သခြင်း မရှိသည့်မျက်နှာပြောင်နှင့်သူမက တကယ့်ကိုတစ်မျိုးလေးပင် ဆွဲဆောင်မှုရှိလွန်းနေသည်။ အံ့ဩစရာပါပဲလား... ရာဇဘဝမှာ ဒီလိုမထင်မှတ်တဲ့အချိန်မှာ လျှပ်တစ်ပြက်ရင်ခုန်သံတွေဖြစ်ပေါ်လာတာ အင်မတန်ဆန်းကြယ်တာပဲ။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ အိမ်အထိရောက်လာတာလဲ”

“ဘာလဲ... လာချင်လွန်းလို့လာတယ်များ ထင်နေလား။ ရာဇတို့က ဘယ်တော့မှ မိန်းကလေးအိမ်တွေကို လိုက်လည်တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ မမလွတ်လို့လာရတာဗျ”

“ကိစ္စရှိရင် တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောပေါ့။ ဘယ်နှယ်မဏ္ဍာန်တိုင်တက်ပြီနေတာလဲ။ မင်းကိုဘယ်သူမှခိုက်စစ်နေတာမဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားနော်... တွေ့တာနဲ့ ရန်က၊စပြီ”

“မင်း၊ ကိုယ့်ထက်အများကြီးငယ်တယ်နော်။ စကားပြောရင် ခင်ဗျား၊ခင်ဗျားနဲ့... သိပ်ရိုင်းတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုလည်း မင်းလို့ရင့်ရင့်သီးသီးမသုံးနဲ့

ပေါ့ဗျာ”

“ကျွတ်... လိုရင်းပြောကွာ”

“ဒီမှာ... မမပို့ခိုင်းလိုက်လို့လာပို့တာ”

သူက ဘေးမှာချထားသည့်အိတ်ကိုယူ၍ သူမရှေ့စားပွဲပေါ်သို့တင်ပေးလိုက်ပါ၏။ သူမက အထုပ်ကိုကိုင်၍ပင်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဒါပဲမဟုတ်လား... ပြန်တော့”

“ဟာ... ခင်ဗျားဘယ်လိုအိမ်ရှင်လဲဗျ။ လက်ဆောင်ယူလာပေးတဲ့သူကို ကျေးဇူးတင်စကားမပြောတဲ့အပြင် နှင်ထုတ်ရလား။ လူမှုရေးအတော်ခေါင်းပါးတာပဲ။ အံ့ရော...”

“ဒီနေ့ ငါ့နားရက်ကွ။ အလုပ်တွေဆက်တိုက်ပင်ပန်းထားတာ အိပ်ရေးမဝရတဲ့ကြားထဲ မင်းထိုင်ရစ်နေတာကို သည်းမခံနိုင်ဘူး။ ဒါပဲ... မင်းဖာသာပြန်ချင်ပြန်၊ မပြန်ချင်လည်းနေ။ ငါတော့ ပြန်အိပ်ပြီ”

သူမဆတ်ခနဲထရပ်၍ အတွင်းခန်းထဲပြန်ဝင်သွားတော့သူ၊ ဒေါသလည်းဖြစ်၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်သွားရ၏။ ကြည့်ပါဦး... အိပ်ရေးပျက်ပြီး မလန်းဆန်းတဲ့ရုပ်လေးကတောင် ဒီလောက်ကြည့်

ကောင်းနေရင် လှလှပပလန်းလန်းဆန်းဆန်းလေးနဲ့ သူမကိုပြင် ဆင်ပြီးတွေ့လိုက်ရရင် ဘယ်လောက်တောင်မှကြည့်လို့ကောင်းနေ မလဲ။

သူတစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး ထပြန်လာခဲ့၏။ သူ့ထက်အသက် ကြီးပါတယ်ဆိုတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် သာမန်မဟုတ်တဲ့ထူး ခြားတဲ့စိတ်ဝင်စားမှုတွေရှိနေတာကို သူ့ငယ်ချင်းတွေသိသွားရင် ဘယ်လောက်များဝေဖန်လိုက်ကြမယ်မသိ။ ရာထွင်လုံးထုတ်ပြန် ပြီလို့ပဲယူဆလေမလား။ မမကရော... မည်သို့ဝေဖန်ဦးမည်နည်။

ညနေစောင်းမှ စိတ်ကြည်လင်သဖြင့် ရေမိုးချိုး၊ အဝတ် အစားလဲ၍ ကိုကိုကြီးဆီထွက်လာခဲ့၏။ ငါးနာရီကျော်ပြီမို့ ကုမ္ပဏီ မှာရှိမနေဘဲ အိမ်ပြန်လောက်ပြီထင်၍ အိမ်သို့ပင် ကားကိုမောင်း လာခဲ့သည်။

ဆင်ဝင်အောက်ရပ်ထားသည့် ကိုကြီး၏ကားနောက်မှာ ပင် ကားကိုရပ်လိုက်၏။ သော့တွဲကို ဒီတိုင်းထားခဲ့ကာ အိမ်ထဲထဲ

လာခဲ့သည်။

“ဟော... မမ”

“ကိုကြီးရော... ရွှေစာ”

“အပေါ်ကို အခုလေးပဲတက်သွားတယ်မမ”

“အေး... ပြီးရော”

သူမ၊ လှေကားထစ်တွေကို နင်းတက်လာခဲ့၏။ ကိုကြီး၏ အခန်းတံခါးက စေ့ရုံစေ့ထားတာမို့ တွန်းဖွင့်၍ဝင်ခဲ့စဉ် ရေချိုးခန်း ထဲမှ ရေကျသံကိုကြားနေရသည်။

ခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်မှာ ထောင်ထားသည့် Photo stand ကိုယူကြည့်စဉ် မိန်းမချောလေးတစ်ဦးက သူမကိုဓာတ်ပုံ ထဲမှာပြုံးပြနေလေ၏။ ဒီပုံစံလေးမို့ ကိုကြီးပစ်ကျသွားရတာကိုး။ အာအကြာမှာ တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ ရေချိုးခန်းထဲမှ ကိုကြီးထွက် လာလေသည်။

“အံ့မယ်... ထူးဆန်းလှချည်လားဟေ့။ ကွေ့ချင်တိုင်း နန်းဆက်ခေါ်ပြီး မနည်းချိန်းနေရတဲ့လူက ဒီနေ့တော့ ငါ့ဆီဆိုက် ခိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာပါရောလား။ ညည်း... ဘာပူဆာဦး ဆဲပီဇော်”

“ရို့တယ်”

“ဟေ! ငါတော့ ထိမထိုးဘဲ ထိထပေါက်နေပြီထင်တယ်။ ပြောပါဦး...”

“ရာဇအကြောင်း ဇော်သိချင်တယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ! ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာပါလား။ ဘာကိစ္စသိချင်တာတုန်း”

“စိတ်ဝင်စားလို့ပေါ့”

“ဘာရယ်... မိဇော်။ ညည်းဦးနှောက်တွေ ကောင်သေးတယ်နော်။ ကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ငယ်တဲ့ချာတိတ်ထိ ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားစရာလား”

“ဟာ... ကိုကြီးကလည်း ဘာမှန်းမသိစွတ်ထင်လိုက်ပါပဲ။ ဇော်ပြောတဲ့စကားက ဘာဘာညာညာစိတ်ကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အခု ဇော်ရှာနေတဲ့မင်းသားရဲ့ Character ဟာ ရာဇဇာတိတူကျနေလို့သိချင်တာ။ ကျွတ်... လျှောက်ပြောလိုက်တာပဲ။ အကြီးမှန်းလဲမသိ။ နည်းနည်းပါးပါးမစဉ်းစားဘူး”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ။ ညည်းက ဘုန်းမြတ်ကို ခေါင်းတင်ပြင်းနေတဲ့သူဆိုတော့ တော်ကြာ အရွဲ့တိုက်ပြီး တခြားလူလျှောက်

“နောက်ရိုးရိမ်လို့ပေါ့”

“လာပြန်ပြီ... တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒင်းနာမည်ကိုမရွတ်ဘဲ နိုင်ကြဘူးလားမသိဘူး။ ကြာလေကြာလေ... ဒင်းကိုပိုပိုပြီး လာပြီ”

“အေး... အမှန်းရဲ့နံရံတစ်ဖက်ခြားမှာ အချစ်ဆိုတာကြီး ညည်းသိတယ်နော်”

“ကိုကြီးနော်... သူ့ ရည်းစားရသွားတာနဲ့ လူကိုယုန်ထင် နှာထင်နုနုရွရွတွေပြောတတ်နေပါလား”

“ဘယ်မှာလဲ ငါ့ရည်းစား”

“ဟိုမှာလေ... ညတိုင်းကြည့်လို့မဝနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ နိုင်ကိုကပ်တယ်”

ကိုကြီးကသဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟားရယ်မောရင်း ဝီရိယ ပုဆိုးနှင့်အင်္ကျီဖြူကိုထုတ်ဝတ်နေလေ၏။ မေးတာကိုဖြင့် မဖြေဘဲ သူ့အလုပ်သူလုပ်နေပုံကိုက သူ့မအစ်ကိုလို့မပြောရပါလား။

“ဒါက ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

“သိချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့။ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို လိုက်ကျွေးမလို့”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး... ဇော်နဲ့လည်း ရင်းနှီးတာမထူး မျက်နှာပူစရာကြီး”

“ဘာပူစရာရှိလဲ။ နောက်ကိုဆွေမျိုးတော်ရမယ်လို့ထင်တာဟာ။ ညည်းပဲ ရာဇအကြောင်းသိချင်တယ်ဆို။ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပေါ့...”

“မမေးပါဘူး... အကြောမတည့်ပါဘူးဆိုနေမှ။ ဒီလေးက စကားပြောရင် သိပ်ထောင့်ကျိုးတာမဟုတ်။ နားရင်းအုပ်ချင်စိတ်ပဲပေါက်တယ်”

“အဲဒါညည်းနဲ့တူတာလေ။ ညည်းရောဘာထူးလဲ။ ဒီအတတ်ချိုးတည်းကိုများ...”

သူမ, ကိုကိုကြီးကိုမျက်စောင်းပိတ်လိုက်တော့ ကိုကြီး သူမခေါင်းကို ဖတ်ခနဲထုလိုက်လေ၏။ ဆံပင်ဖြိုးတာကိုစောင့်မျှော်မောင်နှမနှစ်ယောက်အတူ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“အလုပ်တွေပဲသိမ်းကျုံးလုပ်မနေနဲ့ဦး။ ဘုန်းမြတ်နဲ့ထွေးမတွေ့နိုင်တောင် ဖုန်းတော့ဆက်ကြ”

“မဆက်ချင်ပါဘူး။ သူနဲ့ပတ်ပတ်သက်သက်မရှိချင်ဘူးဆိုနေမှပဲ။ ကိုကြီးကလည်း”

“ညည်းတို့တစ်ပတ်ခရီးအတူထွက်ကြတာ သာမန်ထက်ပို ခရီးရောက်မရင်းနှီးခဲ့ဘူးလားဇော်”

“ဝေးပါသေးတယ်”

“အဲဒါသေချာရဲ့လား။ အစ်ကိုဆိုပြီး ကိုကြီးကိုလျှော့မတွက်နော်... ဇော်”

ဖိနပ်ဝတ်နေရာမှ သူမ တအံ့တဩဖြင့် ကိုကြီးကိုမော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကိုကြီးမျက်နှာက ပြုံးယောင်ယောင်။

“ကိုကြီးစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်ကြီးလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ...။ ညည်းတို့ဒီပြန်ရောက်ပြီး နောက်ဆုံးနေမှာ သူမိဘတွေက အန်တီခင်ဆီဖုန်းဆက်ပြီးပြောတာကို”

“ဘာပြောတာလဲ”

“တင်တင်ဇော်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ သူခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီဆို”

“ဟာ... တောက်!”

“ဟင်းဟင်းဟင်း... ဒါကိုသိလို့ ကိုကြီးက ညည်းတို့ခင်တင်သက်သက်လွတ်လိုက်တာပဲဇော်ရဲ့။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး နှလုံးသားကိုနှူးညှစ်မိပါ။ တဆိတ်ရှိ ထစ်ခနဲဒေါသထွက်တာမကောင်းဘူး။ သူရင်ထဲမှာတောင် အချစ်ဖြစ်တည်လာရင် ကိုကြီးညီမက

ပိုပြီးသိမ်မွေ့ရမှာလေ”

သူမခေါင်းကိုယမ်းလိုက်မိ၏။ သေချာပါတယ်... သူ
မြတ်အောင်နဲ့သူမကြားက မာနတိုက်ပွဲက အခုမှတရားဝင်စေ
တာပါလား။

“ဇော်... သူ့ကိုလက်မထပ်ဘူး။ ဘာလို့လဲလို့ ကိုကြီး
ပါနဲ့။ ဇော်နှလုံးသားကိုပုတ်နှိုးနိုင်တဲ့သူ ဒီလောကကြီးမှာ မရှိ
လို့ပဲ”

ကိုကြီးမျက်နှာမှာ အံ့ဩမှုဖြင့်ရပ်ကျန်ခဲ့စဉ် သူမက
Back ဆုတ်၍မောင်းထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ရှင်... ကျွန်မကိုမချစ်ဘဲနဲ့များ လက်ထပ်မယ်လို့ အ
ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲဘုန်းမြတ်အောင်။

က က က

အခန်း (၁၀)

မြက်ခင်းပြင်ထက်မှာ ဖိနပ်ချွတ်၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလမ်း
ကောက်နေမိသည်။ လူက အလုပ်တွေပိနေခဲ့တာကြာပြီမို့ ဖိစီးနေ
စိတ်ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးနေရ၏။

ညနေစောင်းလေအေးတို့က သုတ်ခနဲအပြေးတိုက်လာ၏။
အားသည့်ချည်သားအင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စိတ်
ပျက်က လန်းဆန်းကြည်လင်နေလေ၏။

ခြံထဲသို့ ကားအနီလေးဝင်လာ၏။ ကားပေါ်မှ ကောင်မ
နှင့်ကောင်လေးတစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။ ခံ့ခံ့ယံ့ယံ့

ခွေလိမ်လိမ်လေးတွေနှင့် မိန်းကလေးက သူမကိုပြုံးပြလိုက်ပြီး သူမ ရှိရာမြက်ခင်းပြင်သို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာလေ၏။

Lady shoe အနက်ရောင်နှင့် ဂါဝန်အနက်လေးထူထူ ထားတာမို့ ဖြူဝင်းနေသည့်အသားရောင်ကို ပို၍ဖြူနေစေသည်။ သူမရှေ့ သုံးလှမ်းစာမှာရပ်လိုက်သည်မို့ အကဲခတ်လိုက်မိ၏။ ဖိနပ် ချွတ်၍ရပ်နေသည့်သူမထက်နိမ့်သေးသည်မို့ အရပ်ငါးပေါ် ထောင့် ခန့်သာရှိမည်ဟုခန့်မှန်းမိသည်။

“ဟေမာန်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်မမ”

“လက်ဆောင်ပို့လိုက်တဲ့အတွက် Thanks နော်”

“မမနှစ်သက်တယ်ပေါ့။ Size ရော၊ Number ရော

OK ရဲ့လား”

“အင်း... ကိုယ်ဝတ်နေကျ Brand ပဲမို့ အဆင်ပြေ တယ်။ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ပါလား”

“နေပါစေ... မမအပန်းဖြေနေတဲ့အချိန်ကို ဟေမာန် ကြောင့် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“ကိစ္စအထွေအထူးရှိလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ရာဇကီစွပါ”

“ရာဇ... ”

သူမက ရာဇနာမည်ကို တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိပြီး၊ ကား နှုတ်ခမ်း ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်စဉ် ကောင်လေးက ကားကိုမှီရပ်ရင်း မှုတ်တို့ကိုကြည့်နေလေ၏။

“ကိုကြီးပြောလို့ မမကိုလာတွေ့တာ။ ရာဇက အဲဒါတွေ ခုနကမပါဘူး။ အနုပညာနဲ့ပတ်သက်လို့ ကတာလောက်၊ သီချင်း အထောင်တာလောက်ကလွဲလို့ပေါ့။ ရာ... လာလေ”

ချာတိတ်က သူမအနီးသို့လျှောက်လာလေ၏။ အနားမှာ မှီရပ်လိုက်တာမို့ သူမထက်ပိုမြင့်မားသည့်အရပ်ကို သတိထားမိလိုက် သည်။

“မမက သူပုံစံမျိုးလေးကိုရှာနေတာ သုံးလကျော်နေပြီ။ Form တွေခေါ်၊ Interview တွေစစ်နဲ့ အတော်အလုပ်ရှုပ်ခဲ့ရတာ။ နောက်တဲ့တစ်ပတ်ကမှ ဒီကိစ္စကိုရပ်ထားလိုက်တာ”

“မမ မတွေ့ဘူးလား”

“စိတ်တိုင်းကျတစ်ယောက်မှမရတာ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ နာမည်ရဲ့ Character က ငယ်ရမယ်၊ နုရမယ်၊ ဂျစ်ရမယ်၊ တစ်ခွတ်

ထိုးဆန်ရမယ်၊ တမင်လုပ်ထားတဲ့ Type မျိုးမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ
မမလိုချင်တာ။ ဒါပေမဲ့... ကလေးတွေက ပြစ်ချက်တစ်ခုမဟုတ်
တစ်ခုငြိနေလို့ လက်လျှော့လိုက်ရတယ်။ ဥပမာ... အရပ်မပီတိ
ရှည်လွန်းတာ၊ ရုပ်ရင့်တာ၊ အရမ်းငယ်လွန်းတာ စသဖြင့်ပေါ့။
တော့ မမလုပ်ခိုင်းတဲ့ Action ကိုသတိထားပြီးလုပ်ပြတာက
တာပဲ”

“အဲဒါတွေအကုန် ရာမှာရှိနေတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်... အသေအချာပဲ”

“ကျွန်တော်မှ သရုပ်မဆောင်တတ်တာ”

စကားဝိုင်းထဲ စပါလာသည့်သူ့ကို သူမကြည့်လိုက်မိ
မျက်ခုံးတန်းတာ၊ နှုတ်ခမ်းပိရိတာကိုကအစ သူမသဘောကျသည့်
ဒါ... ဈာန်ရုံပြယုဂ်ပဲမဟုတ်လား။

“ကိုယ်သင်ပေးမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်စိတ်မဝင်စားဘူး။ မလုပ်ချင်ဘူး”

“ကြိုးစားကြည့်ပါဦးလား ရာဇရဲ့။ nothing is impos-
sible လို့ မင်းမကြားဖူးဘူးလား။ ကိုယ်က ဖြစ်အောင်လည်း
တတ်တယ်။ အောင်မြင်အောင်လည်း ကြိုးစားတယ်”

ချာတိတ်က သူမကိုခေါင်းခါပြလေ၏။ သူမ လှစ်ခနဲပြုံး
တတ်မိသည်။ နေယံတုန်းကဆို မင်းသားလုပ်ချင်လိုက်တာမှ ဖျတ်
ဖျတ်လူးခဲ့တာမဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့စိမ်းမိန်းကလေးနဲ့မှ တရင်းတနီး
သတ်ပွန်းတတီးနေခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

“နည်းနည်းပါးပါးတောင် မစဉ်းစားချင်ဘူးလားရာဇရဲ့။
အလုပ်တစ်ခုလုပ်တယ်ဆိုတာ အမြင်နဲ့တင် အကောင်အထည်ပေါ်
တာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဖြင့် ကိုကြိုးပြောတာမှန်နေပြီပေါ့။ ကျွန်တော့်အပေါ်
က မအတော်လေးစိတ်ဝင်စားနေပြီတဲ့... ဟုတ်လား”

“ဟဲ့... ရာကလည်း”

“ဟုတ်တယ်... မှန်တာပဲဟာ။ အဓိကက ကိုယ်စိတ်ဝင်
စားရင် အဲဒီလူကို ပရိတ်သတ်ကပါ အသေအချာစိတ်ဝင်စားလာ
အောင်”

“ကျွန်တော်စဉ်းစားပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့... အင်း...
နောက်မှဖုန်းဆက်လိုက်မယ်ဗျာ”

မမရှေ့မှာမို့ ဘာမှဆက်မပြောချင်တော့သဖြင့် စကားကို

ရပ်၍နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ မြက်ခင်းပြင်စိမ်းစိမ်းထက်မှာ ဖြူဖြူအရိပ်လေး ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်မြင်ကွင်းလေးကို သူ့မျက်စိထဲမှ ဖျောက်ဖျက်၍မရပေ။

မ... ကျွန်တော်က မအနားမှာ နေခွင့်ရချင်တာပါ။ ထူစိတ်ဝင်စားတာကို လိုချင်တာမှမဟုတ်ဘဲ။

မမကိုအိမ်ပြန်ပို့ပေးပြီး သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ချိန်းထားသည့် နေရာကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘော်ဒါတွေက သူ့ကိုစောင့်နေကြတာ ပြီ။

“ကဲ... ဘယ်လိုလဲရာဇ။ မင်း၊ ဟိုမှာကျောင်းသွားတယ် ကတည်းက ငါတို့လူချင်းကွဲသွားရတာကြာပြီနော်။ မျိုးသီဟနဲ့ မျိုးဇော်က ကော်ဖီဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ ငါနဲ့ညီရဲက Game နဲ့ တွန်ပျူတာဆိုင်။ ဝဏ္ဏနဲ့ကိုနိုင်က ဝပ်ရှော့။ မင်းရော... ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ရုပ်ရှင်မင်းသား”

“ဟေ! ”

“ဟာ... ဟေ့ကောင်၊ ဒါနောက်စရာလားကွ။ ဒီလောက် စာတွေ အသည်းအသန်ကြိုးစားလာတဲ့ကောင်က ဘာလိုင်းကြီးတွေ

လာလဲ။ မဖြစ်နိုင်တာ”

ကျော်ဟန်က သူ့ကိုမယုံသင်္ကာမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ပြောကာ ကျန်လူတွေကပါ တစ်ခွန်းမကျန်ပါလာတော့သည်။

“တကယ်ပြောနေတာ... ငါ့ကို ဒါရိုက်တာတင်တင်ဇော် မင်းသားတင်ပေးမလို့တဲ့”

“ဘာရယ်... ဒါရိုက်တာတင်တင်ဇော်၊ ဇော်ကုမ္ပဏီက ဘာ”

“အေး”

“ဟာ... သေချာလို့လား။ ဟိုတစ်ပတ်ကပဲ ဇကာတင် ခယ်ဦးမှာ ညီရဲပြုတ်လာတာလေ”

“ဟုတ်လား”

“မင်း၊ ဘယ်တုန်းက သွားလျှောက်လိုက်တာလဲ”

“မလျှောက်ပါဘူး။ မက ငါ့ကိုမြင်မြင်ချင်း မျက်စိကျသွားတာ”

“သွားပါပြီကွာ”

ညီရဲက နဖူးကိုပြန်းခနဲရိုက်ချရင်း ညည်းစဉ်၊ ဝဏ္ဏက မေးခွန်းထုတ်ပြန်၏။

“နေပါဦး... ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဆက်စပ်ပြီး မင်း၊ သူ့
Contact ရသွားတာလဲကွ။ ခေါ်ပုံကိုက ‘မ’တဲ့။ တရင်းတနှိမ့်
လှချည်လား”

“ဒါပေါ့... သိပ်မကြာခင်မှာ ငါ့ကို ‘မောင်’လို့ခေါ်သံ
ကို မင်းတို့ကြားရလိမ့်မယ်”

“အံ့မာ... အပိုင်ကြီးပါလား”

“မထင်ဘူးဟေ့”

“စောင့်ကြည့်လိုက်ကြပေါ့”

သူက ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး Nest တစ်ခွက် မှာလိုက်
ပါ၏။ ညီရဲက သူနှင့်အနီးဆုံးခုံကို ပြောင်းထိုင်လိုက်လေသည်။

“မင်းလုပ်ဖြစ်ရင် ငါ့ကိုလည်းပြောပေးကွာ”

“ငါက မလုပ်ချင်ပါဘူး။ သူ့အတင်းပြောနေလို့ စဉ်းစား
မယ်ပဲပြောခဲ့တာ”

“ဒါဖြင့်မလုပ်ဘူးပေါ့။ ဒီလိုလား...”

“အင်း... ခက်တာက ငါက ‘မ’အနားမှာပဲ အမြဲနေချင်
တာက ပွိုင့်ပဲ”

“မင်းကို သူဘယ်မှာခေါ်တွေ့တာလဲ”

“သူ့အိမ်မှာ”

“ဟေ! ”

သူက ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် ကော်ဖီခွက်ကိုမူတ်၍ အနည်း
အသံမော့သောက်လိုက်ပါ၏။ ညီရဲမျက်နှာက သံပုရာသီးကိုက်ထား
သလိုရှုံ့တွလို့။

“မမိုက်ပါဘူးကွာ... ၊ လုပ်ချင်တဲ့လူကျ လုပ်ခွင့်မရတဲ့
လုပ်ချင်တဲ့သူကျ လုပ်ခိုင်းရတယ်လို့”

“ ‘မ’နဲ့ငါက အမျိုးတော်တော့မှာကွာ ”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ငါ့မမနဲ့ ‘မ’ကိုကြီးနဲ့ကို လူကြီးတွေမြန်းပေးကြတယ်လေ”

“ဒါဆို မင်းတို့က မောင်နှမတော်ရမှာပေါ့။ ဒါနဲ့များ ‘မ’နဲ့
မောင်ဇာတ်လမ်းက ထွင်ချင်သေးတယ်။ ရမယ်အားကြီးကြီး”

“ရရမှာပေါ့... ရာဇဘဝမှာ မရခဲ့တာဘာများရှိခဲ့ဖူးလို့
လဲ”

“သူက သိပ်ကိုမာနကြီးတယ်လို့ သတင်းထွက်နေတာနော်”

“အဲဒီမာနတွေကို ငါ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့အရည်ပျော်ကျသွား
စေရမယ်လေ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို စွတ်အထင်ကြီးမနေနဲ့။ သူနဲ့စေ့စပ်
မယ့်လူက ငါ့ဦးလေးရဲ့သူငယ်ချင်းကွ။ ဦးဘုန်းတောင် သူ့အ
ကပ်လို့မရတာ မင်းမှာ ဦးဘုန်းလို ဘာဂုဏ်၊ ဘာဘွဲ့မှမရှိဘူး
ဆိုင်ဘဲ ဒေါ်တင်တင်ဇော်နား၊ ကပ်လို့ရမယ်ထင်နေလား”

“ဒီမှာသီဟရဲ့... မင်းမကြားဖူးဘူးလား။ အချစ်က အ
ရာကို အောင်မြင်စွာကျော်လွှားနိုင်တယ်တဲ့။ နောက်မှ ငါနဲ့
Wedding မှာ ပါးဖြနားဖြစားမယ်မကြံနဲ့”

သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကိုအမြင်ကပ်ကပ်နှင့် ဝိုင်းထူ
ဆဲကြလေ၏။ ကြည့်စမ်း... သူနဲ့ပြိုင်ဘက်က ဒီလိုဒိတ်ဒိတ်
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးဖြစ်နေမယ်လို့ ဘယ်ထင်ထားပါ့မလဲ။

ဒါပေမဲ့... ‘မ’ရယ်၊ ‘မ’နဲ့ပတ်သက်လာရင် ‘မ’နား
ယကွတွေ၊ ကုမ္ပဏီတွေ ထောင်ချီပြီးရှိနေစေဦးတော့ ကျွန်တော်
တော့ ရင်ဆိုင်မှာအမှန်ပဲ။

ညစာစားနေစဉ် အိမ်ရှေ့မှကားရပ်သံကြောင့် အိမ်

ထမင်းစားနေရာမှ ထထွက်ကာ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလေ၏။ တီးတိုး
စကားပြောသံကြားအပြီးမှာ ထမင်းစားခန်းထဲအထိဝင်လာသည့်
သူ့ကို မြင်ရလေသည်။

ကြည့်ပါလား... ဧည့်သည်က ဧည့်သည်လို ဧည့်ခန်းထဲ
ဆိုင်ဘဲ ဒီအထိဝင်လာရဲသတဲ့လား။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းအကျင့်က ပို
ဆိုးလာပါရော။

“ဇော်ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

သူက ထမင်းစားပွဲရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မျက်နှာတည်ကြီး
ဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။ သူမ၊ အစိမ်းကြော်နှင့်ထမင်းကို တစ်စွန်း
ခပ်၍စားလိုက်ပါသည်။

“မေးနေတာ ဖြေလေ”

“ရှင့်မေးခွန်းက အစမရှိအဆုံးမရှိနဲ့။ ကျွန်မက ဘာဖြေ
ရမှာလဲ”

“ဇော်လုပ်နေတာကို ဇော်မသိဘူးလား။ မင်းသားရွေးချယ်
တာ ဒီလောက်ထိ ဇာချဲ့စရာလား။ Media သမားတွေဆီက အသံ
တွေ စထွက်နေပြီနော်။ သူ့ကိုအိမ်အထိခေါ်တွေ့တဲ့အထိ အဆင့်
ပေးစရာလားကွ။ ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော်ပေါ့။ နဂိုကတည်း

က ဇော်ကိစ္စမှန်သမျှ လူတိုင်းကစိတ်ဝင်စားနေမှန်းသိလျှင်
ခက်တာပဲ”

“ခက်တာက ရှင်ရှင်။ ကျွန်မအလုပ်ကို ဘာမှနားမယူ
ဘဲနဲ့ စွက်ဖက်စရာလား။ ရှင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး... ဝင်မပါနဲ့”

“မပါလို့ရမလား။ မာမိဆို စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ကိုယ့်ကိုသေချာ
မေးမြန်းစုံစမ်းခိုင်းတာပဲကြည့်”

“နေပါဦး... အန်တီက ဘာသတင်းတွေကြားလာလို့

“မင်း၊ မင်းသားသစ်ရွေးမယ့်ကိစ္စကို စိတ်ဝင်တစား
အောင်ရေးတဲ့စာစောင်တွေကြောင့်ပေါ့”

“အဲဒီထဲမှာ ရှင်မပါဘူးမဟုတ်လား”

“ဇော်”

“ဟုတ်တယ်လေ... အန်တီစိုးရိမ်တာကို ကျွန်မနားယူ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကတော့ ကျွန်မအတွက်မစိုးရိမ်ပါဘူး”

“ဇော်... မင်း... ”

“ရှင်စိတ်ထဲကမပါဘဲ ဒီကိုအချိန်အကုန်ခံပြီးလာဖို့
အပ်ပါဘူး ကိုဘုန်းမြတ်အောင်။ ဒီမှာ... ကြုံတုန်း ကျွန်မသေချာ
ပြောလိုက်မယ်။ ကြီးကြီးကို အန်တီဖုန်းဆက်ပြောတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်

ကတယ်။ ကိုကြီးကို ဘာမှအယုံသွင်းဖို့မကြိုးစားနဲ့”

“ဟာ... မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွ။ ငါ... ”

“ရှင်၊ ကျွန်မကိုတကယ်စိတ်မဝင်စားဘဲနဲ့များ လက်ထပ်
ခံလိုက်တာ ကျွန်မသိနေတယ် ကိုဘုန်းမြတ်အောင်။ ကျွန်မ
အလို့မရဘူးမှတ်... ”

သူ ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်လက်ဝါးထောက်
သူမကိုစိုက်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ကိုယ်တို့အသက်အရွယ်က အချစ်ကိုဦးစားပေးသင့်တဲ့
အရွယ်လားဇော်။ မင်း၊ ကိုယ့်ဆီက ချစ်ခွင့်ပန်တဲ့စကားတွေကို
မပြောနဲ့။ ကိုယ်ဖွင့်ပြောရင် မင်းကအလွယ်တကူလက်
ခံမှာမှမဟုတ်ဘဲ။ အခန့်မသင့်ရင် ကိုယ့်ကိုလှောင်ချင်လှောင်

“ကျွတ်... ကျွန်မဆိုလိုတာ အဲဒါမှမဟုတ်ဘဲ”

“အဲဒါမဟုတ်ရင် ဘာလဲဇော်။ မိဘတွေသဘောတူစဉ်က
ကိုယ်စိတ်မဝင်စားခဲ့တာမှန်တယ်။ ထားတော့... ဒါ၊ မင်း
နီးနီးခင်ကကိစ္စ။ အခု...”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ... ဆက်မပြောနဲ့တော့။ ကျွန်မ

ဘာမှမကြားချင်ဘူး”

“မင်းရှက်တတ်သေးတာပါပဲလားဇော်။ ကိုယ်ထင်တာထက်
မထင်မိဘူး။ အင်မတန်မာကျောလှပါတယ်ဆိုတဲ့မျက်နှာမှာ
နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ရှက်စဖွယ်ဟန်လေး ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ပေါ့”

“ရှင်နော်... တော်တော်လို့ပြောနေတာ မကြားဘူးထင်
ဆက်ပြောရင် ကျွန်မတစ်ခုခုနဲ့ကောက်ပေါက်မိတော့မယ်။ ပြီး
မှအဆိုးမဆိုနဲ့”

သူက သဘောတကျရယ်မောနေမိပြီး ခုနဆိုးနေသလို
စိတ်က ချက်ချင်းပျောက်သွားရလေ၏။ အတော့်ကိုသဘော
ကောင်း တဲ့တင်တင်ဇော်ပါလား။

“ကိုယ်စောင့်ကြည့်နေမယ် ဇော်။ မင်းခြေတစ်လှမ်း
လို့မရဘူး... ဒါကိုသတိထားပါ။ ပြီးတော့... မင်းဘဝအတွက်
အသေချာဆုံးစကားတစ်ခွန်းကို ကိုယ်ပြောခဲ့မယ်။ အဲဒါက
မင်းလက်ထပ်မယ့်သတို့သားဟာ ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမဟုတ်
ရဘူးဆိုတာပဲ။ ဒီလိုပြောလို့ မင်းတလွဲတွေးမနေနဲ့ဦး။ ဘုန်း
အောင်ရဲ့နှလုံးသားကို လှုပ်နှိုးနိုင်တဲ့သူဆိုလို့ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ
တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာဇော်ရဲ့။ ကိုယ်၊ စိတ်ရောကိုယ်ပါသား”

သူခေါင်းညိတ်ထားတဲ့ကိစ္စက အပေါ်ယံပေါ့ပျက်ပျက်မျိုးမဟုတ်
ဘူးဆိုတာကို မင်းဦးနှောက်ထဲမှာ လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားတတ်
ဦးစေ... ကိုယ်ပြန်ဦးမယ်”

သူမအံ့ဩနေရာက တက်ခေါက်လိုက်စဉ် သူမအိမ်ထဲမှ
နုတ်သွားလေပြီ။ ကြည့်စမ်း... ဒီလောက်တားနေတဲ့ကြားထဲက
သူမမကြားချင်တဲ့စကားကို ပြောဖြစ်အောင်ပြောသွားသေးတယ်။

မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်။ ဘယ်သူ့အပေါ် အပြစ်ပုံချ
မုန်းမသိဖြစ်နေစဉ် အိမ်ထဲက ဖုန်းယူလာပေးလေ၏။ ဒေါသတွေ
ပြန်ပြန်မျိုချ၍ ဖုန်းကိုယူလိုက်ရသည်။

“ဟဲလို”

“ ‘မ’လား... ကျွန်တော်ပါ”

“ရာဇ... ပြောလေ”

“ ‘မ’ပြောတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော်စဉ်းစားပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့အချက်တွေကို ‘မ’ခေါင်းညိတ်မှ ကျွန်တော်
သဘောတူမှာ”

“ပြော”

“ကျွန်တော့်ကိုရိုက်တဲ့ကားတိုင်းမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း

ကိုထည့်သုံးပေးပါ”

“မင်းသူငယ်ချင်းက...”

“ ‘မ’ဆီမှာ လာလျှောက်တဲ့ဇကာတင် ဆယ်ဦးထဲက ညီဆီ
ဆိုတဲ့တစ်ယောက်”

“ကောင်းပြီ... ဖြစ်တယ်”

“နောက်တစ်ခုက... ကျွန်တော် မိတ်ကပ်မလိမ်းချင်ဘူး
အကယ်၍မလိမ်းမဖြစ်လိမ်းရရင်တောင် အခြောက်တွေလိမ်းတာ
ကိုမလိုချင်ဘူး။ ပြီးတော့... ဘယ်မိန်းမမှလည်း မလိမ်းရဘူး”

“ဟဲ့... ဒါဆို”

“ ‘မ’ကိုယ်တိုင် လိမ်းပေးရင်ရတယ်။ ‘မ’ခေါင်းပြီး
ရင် ခံမယ်”

အလာကြီးပါလား... တောင်းဆိုမယ်ဆိုလို့ကြီးကြီး
မားတွေထင်ထားတာ၊ ဘယ့်နှယ် ပီစီပေါက်စအသေးစိတ်က
ဂျီကျနေပါလိမ့်။

“ဒါလည်းဖြစ်တယ်”

“နောက်... ရီဟာဇယ်လုပ်တာ ‘မ’စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်
အခါမျိုးမှာ ကျွန်တော့်ကိုမဟောက်ရဘူး”

“ရတယ်... မင်းက အသစ်ပဲဟာ၊ ဒီလောက်တော့ ကိုယ်
လည်ပါတယ်”

“ပြီးတော့... ကျွန်တော်က ဘာမှလုပ်ရဲတာမဟုတ်ဘူး။
သမီးနဲ့ဖက်ခန်းတွေဘာတွေမှာ ကျွန်တော်သရုပ်မဆောင်တတ်
‘မ’ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျသင်ပေးရမယ်”

မဟုတ်သေးပါဘူး... ဒီကောင်လေးမှာ ဘာရည်ရွယ်
တွေများရှိနေလို့လဲ။ ဒီအရေးမပါတဲ့ကိစ္စမျိုးတွေကို ရေးကြီး
ကျယ်ပြောနေစရာလား။

“ ‘မ’သဘောမတူဘူးလား... ဒါဖြင့်ကျွန်တော်ခေါင်းခါ

“မဟုတ်ပါဘူး... ဖြစ်ပါတယ်ရာဇရဲ့”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မင်းလိုချင်တာတွေ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရမယ်ကွာ။ ကိုယ်
တတ်နိုင်ဆုံးညှိပေးမယ်... ဟုတ်ပြီလား”

“ဒါဆို OK တယ်ပေါ့”

“အင်း”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘယ်နေ့အလုပ်စတင်မှာလဲ”

“မနက်ဖြန်”

“ဟာ... ချက်ချင်းကြီးလား”

“အင်း... ဝတ်စုံငါးစုံယူလာခဲ့။ Studio မှာဓာတ်ပုံခိုက်
မယ်။ မနက်ကြီးနာရီအရောက်လာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါပဲနော်မ’၊ ကျွန်တော်ဖုန်းပိတ်ပြီ”

“အင်း”

အခုတော့လည်း အဆင်ပြေပြေနဲ့လျှော့လျှော့လှူလှူ
တတ်နေပြန်ပါရောလား။ ရာဇရယ်... မင်းက ကိုကြီးနဲ့ဆက်စွဲ
ပြီး ကိုယ်နဲ့မောင်နှမတော်ရမယ့်မောင်လေးအရွယ်လေးပါကွယ်

ဒါကိုတောင်မှ ကိုယ်တို့ကို ကြားထဲက အူလိုက်တို့နေထဲ
က ရှိနေသေးတယ်။ ဒီအရွယ်ကျမှ ချစ်တာတွေ၊ မေတ္တာတွေ
တည်ပြီးပြောနေတော့ ကိုယ်လည်းရှက်တာပေါ့။

မင်းကတော့ ကိုယ့်ထက်ဆယ်နှစ်ကျော်ငယ်တဲ့ကလေး
တော့ ရှက်စရာမလိုပါဘူးနော်။

သူမသဘောကျစွာဖြင့် ကျိတ်ပြုံးလေးပြုံးလိုက်မိလေ
၏။ အင်း... မနက်ဖြန်ကစပြီး ဘာလုပ်လုပ်အဆင်ပြေပါစေ

၇၇ ၇

အင်း (၁၁)

Photo Studio ကို သူမရောက်တော့ မနက်ရှစ်နာရီသာ
...။ အစောင့်ကောင်လေးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်းပြီး Cam-
... တွေကို သူမသေချာဖုန်သုတ်နေမိသည်။

လက်ကိုင်ရိုက်ဖို့က တစ်လုံး၊ Stand နှင့်က တစ်လုံး။
...နီးထဲမှ ဆလိုက်မီးသီးတွေ၊ မီးချောင်းတွေကို အိသဲက လိုက်ဖွင့်
...ပါ၏။

“မမထုံးစံအတိုင်း ဓာတ်ပုံစိတ်ကြိုက်ရိုက်ပြီးမှ ကြော်ငြာ
...မှာလား”

“အေး”

“ဘာကြော်ငြာရိုက်မှာလဲ”

“အချိုရည်”

“ဟင်... အဲဒီအချိုရည်က ဟိုတစ်လောကပဲ Model boy တွေနဲ့ ရိုက်ပြီးသားမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... အဲဒါက စုံတွဲရိုက်ပေးလိုက်တာ။ နောက် ယောက်ျားလေးတွေချည်းစုပြီး Group နဲ့ရိုက်မှာ”

“ဒါဆို မမ၊ အကအဖွဲ့ငှားရဦးမှာပေါ့”

“အေး... ခါတိုင်းငှားနေကျကြယ်စင်တို့အဖွဲ့ကိုပဲ ငှားမယ်”

“ဟယ်... ကြယ်စင်တို့အုပ်စုက အကုန်ချောကြတာပေါ့။ မမချာတိတ် ဘယ်ပေါ်မှာလဲ၊ မြုပ်သွားမှာပေါ့”

“တမင်ငှားတာ အိရဲ့။ မမက သူ့ကိုမထင်မရှားထားလို့ သိစေချင်တာ။ ထင်းခနဲမြင်ရင် ရိုးတယ်၊ နေယံနဲ့မတူတဲ့ပုံနဲ့ပဲ တမင်လုပ်မှာ”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလားမမရဲ့”

သူမကျိတ်ပြုံးလိုက်ပြီး Camera ကို စင်ပေါ်တင်လိုက်

ဒါ။ အရှေ့ခန်းဘက်ထွက်ခဲ့စဉ် ကားနီနီလေးက Studio ရှေ့ ခပ်ဆွမ်းလှမ်းမှာ ရပ်သွားလေသည်။ ကျောပိုးအိတ်ကလေးလွယ်၍ နှာတိတ်က အထဲသို့ဝင်လာလေ၏။ ကြည့်စမ်း... T-shirt အနီကြောင့် အသားရောင်က ပိုပြီးဝင်းပနေပါရောလား။

“ ‘မ’ ကျွန်တော်နောက်ကွပ်မကျပါဘူးနော်”

“ဆယ့်ငါးမိနစ်တောင် စောနေပါတယ်ရာဇရဲ့”

“ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလိုပဲခေါ်နေတော့မှာလား”

“ရော်... ဒီလိုမခေါ်လို့ ကိုယ်က ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“တစ်ခုခုပေါ့... သူများနဲ့မတူတဲ့ဝိသေသမျိုးနဲ့ ‘မ’ကို ခေါ်စေချင်တာ”

သူမမျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်တော့ ချာတိတ်က ဘက်ခနဲရယ်ချလိုက်လေ၏။

“မင်းနဲ့သဘောတူတုန်းက ဒါမပါပါဘူး”

“ရပါတယ်... နောက်မှခေါ်လည်းဖြစ်တာပဲ”

“ကဲပါ... အဲဒီဝတ်စုံနဲ့ပဲ စရိုက်မယ်။ ခဏနားဦး၊ အထဲမှာပဲထိုင်... အလင်းရောင်ကို မျက်စိကျင့်သားရအောင်လို့။ အိရဲ့... ဝီရိထဲက မမပြောထားတဲ့ဦးထုပ်ငါးလုံးထုတ်လာပေးဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေ”

သူ့ မီးလင်းနေသည့်အခန်းရှေ့ကခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ
၏။ မီးရောင်အောက်မှာရပ်၍ Camera ကိုကိုင်နေသည့် ‘မ’ကို
လှမ်းကြည့်ရင်း ကျေနပ်နေမိသည်။

ရှုပ်အပြာကို Style ဘောင်းဘီနက်ပြာဖြင့်ဝတ်ထားတာ
မို့ ခါတိုင်းတွေ့နေကျပုံစံထက် ပိုပြီးသန့်နေသလိုပင်။ ‘မ’က မိုးပြာ
ရောင်နဲ့ အလွန်လိုက်ဖက်တာပါလား။ သူ့ကလည်း အပြာရောင်
ကို အနှစ်ခြိုက်ဆုံးမို့ မျက်စိကျသွားလေသလား။

“ Ready ဆိုရင်ရိုက်စို့ ရာဇ”

သူ့ T-shirt ကိုဖွရှ် ဆလိုက်ထိုးထားသည့်အလယ်မှာ
ဝင်ရပ်လိုက်၏။ သူမက Stand Camera နောက်ကိုဝင်လိုက်လေ
သည်။

“အိရေ... ဦးထုပ်အနက်လျှာပိုင်းလေး ပေးလိုက်ပါ။
ဦးထုပ်ကို တကယ်မဆောင်းဘဲ ဆောင်းမယ့်ပုံလေးပဲနော်ရာဇ”

“ဘယ်လိုလဲ ‘မ’ရဲ့။ ကျွန်တော်မလုပ်တတ်ဘူး”

သူ့မ, သူ့ထံလျှောက်လာပြီး သူ့လက်ထဲကဦးထုပ်ကို ထု
လိုက်လေသည်။

“ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုလိမ်ရပ်ပြီး ခါးကိုနည်းနည်း
ဘတ်။ ဦးထုပ်ကို ဒီလိုလေးခေါင်းနဲ့ထိရုံလေး တင်ထားပြီးကိုင်ရ
... ရမလား”

“ဟုတ်”

“ကဲ... ရိုက်မယ်”

သူ့ပြုံးလိုက်မိပြန်၏။ ‘မ’ Post ပေးတဲ့ Style လေးက
မို့နေသေး။ ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်တော့ ‘မ’ထံမှအသံထွက်လာပြန်
၏။

“မျက်နှာက ဘယ်လိုကြီးတုန်း။ ရယ်ချင်ရယ်၊ ပြုံးချင်ပြုံး
ဘယ်နှယ်မချိုမချင်နဲ့စပ်ဖြဖြဖြစ်နေတာလဲ”

“တည်ရင်,ရမလား”

“မတည်နဲ့လေ... ဒါကလူငယ် Style ကို။ ပြုံး...”

“ ‘မ’ပြုံးပြမှပေါ့”

“ဟဲ့... ပြုံးတာတောင် သင်စရာလား။ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်
ကွေးရုံလေးပြုံး။ သွားမပေါ်စေနဲ့... ပါးစပ်နည်းနည်းဟာ။ ခေါင်း
ကိုနည်းနည်းမော့။ OK ရိုက်မယ်နော်။ one, two, three”

မျက်ခနဲလက်သွားပြီးသည့်နောက် ထိုဝတ်စုံဖြင့်ပင် လေး

ငါးပုံရိုက်ရလေ၏။ စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် စိတ်တိုင်းမကျမချင်း သူ့နား
လာ၍ ကိုယ်နေဟန်ထားပြင်ပေးတာ။ မျက်နှာထားပုံထားနည်းတို့
သူ့မေးစေ့ကိုင်၍ လှည့်ပေးတာ၊ ခြေထောက်အနေအထား၊ထား
တတ်အောင် ကိုယ်တိုင်လုပ်ပြပြီး သူ့ခါးကိုကိုင်၍ပြင်တာကအစ
သူ့ရင်တွေကို တဒိတ်ဒိတ်နှင့်ခုန်ပေါက်လာစေလေတော့သည်။

Camera ထဲမှ သေချာကြည့်နေစဉ် မျက်နှာလေးရဲလာ
သည့်ချာတိတ်ကိုကြည့်၍ အံ့ဩသွားရ၏။ ဟော... ဘယ်လိုဖြစ်
ပြီး ရှက်တဲ့မျက်နှာလေးဖြစ်နေရတာပါလိမ့်။

“ရာဇ... Sport shirt ကော်လံခေါက်နေတာ ထုတ်
လိုက်ဦး”

သူမပြောတာကိုမကြားဘဲ ကြောင်ပြီးရပ်နေသည်မို့ သူမ
အိကိုအချက်ပြလိုက်၏။ အိက သူ့ကော်လံကိုထုတ်ပေးရန် ကပ်လာ
တော့ သူ့ဖျတ်ခနဲနောက်ကိုဆုတ်လိုက်လေသည်။

“မ... ကျွန်တော်ပြောထားတယ်လေ”

“ကိုယ်ပြောနေတာကို မင်းမှမကြားဘဲ”

ချာတိတ်မျက်နှာလေးမူန့်ကုပ်ကုပ်သို့ ချက်ချင်းပြောင်း
သွားစဉ် သူမ Hand phone မှ အသံမြည်လာလေ၏။ နံပါတ်တွေ

ဆိုကြည့်လိုက်စဉ် သူမမျက်လုံးပြူးသွားရလေသည်။ ဒင်းကတော့
check ပါရောလား။

“အိရေ... ရော့... ဖုန်းယူပြီး အပြင်မှာသွားပြော။
အခန်းကို အပြင်က သော့ခတ်သွား။ မနေ့က မမမှာထားတဲ့ဝတ်စုံ
တွေကို ဆိုင်မှာသွားယူချည်။ သူ့ကိုကြည့်ပြောလိုက်။ မမကိုမေးရင်
မသိဘူးလို့ပဲပြော... သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိက ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားလေ၏။ သူမသက်ပြင်းကို
ဆိုတ်ချလိုက်ပြီး camera ကိုပြန်ကိုင်လိုက်သည်။

“မ... သူ့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဟဲ့! အိုက်တင်ထုတ်ပါဆိုတာ လေကြော့ရှည်ရောလား။
နောက်ငါးပုံစာရိုက်ပြီးရင်နားမယ်။ မနက်ကတည်းက ဘာမှမစား
ရသေးဘူး... ဆာလှပြီ။ တစ်ခုခုသွားစားစို့”

“မပဲ အပြင်က သော့ခတ်ခိုင်းထားပြီး”

“အိက နာရီဝက်မကြာပါဘူး ရာဇရယ်”

“ကျွန်တော်မေးတာကို မမဖြေသေးဘူးနော်”

စူပုပ်ပုပ်ဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း သူမခုပ်ခန်း

လေးဖြစ်လာ၍ ဖျတ်ခနဲရိုက်လိုက်၏။

“ဟာ... မနော်”

“ဒီပုံစံလေးမိုက်တယ်ကွ... ဟင်းဟင်း”

သူ ပါကေးခင်းထားသည့် ကြမ်းပေါ်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သဖြင့် သူမက သူ့ထံလျှောက်လာခဲ့လေသည်။

“ဒါလည်းမိတာပဲ...။ ဆံပင်တွေ နည်းနည်းလောက်မှ လိုက်ရင်ပိုကောင်းတယ်... က”

“မ...”

“ဪ... အကောင်းပြောနေတာကို ကောက်စရာထက် ချာတိတ်ရဲ့... ထထ”

“မထဘူး... မမှ ကျွန်တော်မေးတာကိုမဖြေဘဲ”

“ခက်လိုက်တာရာဇရယ်... ရိုက်ကွင်းမှာ မင်းဒီလိုဆိုလို့ မရဘူးနော်။ လူတွေအများကြီးရှေ့ ငါ့ကိုအရှက်ကွဲအောင်မထုပ်နဲ့”

“လာပြန်ပြီ ဒီ၊ ငါကြီး... သူများတွေကိုပြောတော့မိချိုချိုသာသာလေးနဲ့ ‘မမ’တဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုကျ မာမာထန်ထန်နဲ့ ‘ငါ’လို့သုံးရလား”

ကဲ... မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ကြည့်ရတာ ဒီကောင်လေး အိမ်မှာလည်း သူ့အစ်မကို ဒီလိုဆိုးနေကျပဲထင်ပါရဲ့။ မဟုတ်တာလည်း လိုက်လျစ်နေတာကိုး။

“ထပါရာဇရယ်... ငါးပုံရရင်တော်ပါပြီ။ ခဏအမောဖြေ... အိလာတော့မှ တစ်ခုခုသွားစားကြတာပေါ့”

“မအိပါ ခေါ်မှာလား”

“ဟင့်အင်း... အိက ဒီမှာသိမ်းစရာတွေရှိလို့ကျန်ခဲ့မှာ။ ဒီနားက ကော်ဖီဆိုင်ပဲသွားမယ်လေ”

“သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကိုကြီးတို့သဘောတူထားတဲ့လူ”

“ကျွန်တော်သဘောမတူဘူး”

“ဟဲ့... ငါကဟေမာန်မဟုတ်ဘူးလေ၊ တိုစရာလား”

“မက လူကြီးတွေသဘောတူတာနဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာပဲလား”

“ငါဘယ်မှာသဘောတူလက်ခံလို့လဲ၊ ဒီကိုရောက်လာရင် ငါ့အလုပ်ထဲဝင်ရှုပ်မှာစိုးလို့ ပထုတ်လိုက်တာ မင်းအမြင်ပဲမဟုတ်လား။ ရိုက်မယ်... Ready ခြေကိုခွဲ... ခါးထောက်... ခေါင်း

ကိုနည်းနည်းစောင်း... ခုနကလို မျက်စောင်းခဲ့ပြီ OK”

လို့သလောက်ရိုက်အပြီးမှာ သူ့ကိုထိုင်ခုံမှာနားခိုင်းပြီး သူမကသိမ်းစရာရှိတာတွေကိုသိမ်းနေလေ၏။ မြင့်မားသည့်အရပ်နှင့် style ကျကျဝတ်ဆင်တတ်ပုံကိုက ဟိုမှာသူတွေ့လာခဲ့သည့် Model တွေလိုကြည့်ကောင်းနေတာအမှန်ပင်။

“မ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ အဲဒီလူကြီးလို အုတ်ရောရောကျောက်ရောရောသဘောမထားပါနဲ့။ ကျွန်တော်က မရဲ့သီးသန့်ပဲဖြစ်ချင်တာ”

“အခုရောသီးသန့်မဟုတ်လို့ ဘာများလဲရာရယ်။ ဒီနေ့အထိ မနဲ့အတူ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်ခွင့်ရတဲ့ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိသေးဘူး”

“တကယ်လား”

“ဒါပေါ့”

ချာတိတ်မျက်နှာမှ ကျေနပ်ပြီးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူမသက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်မိ၏။ ရာရေရေ... အလုပ်ကိစ္စကြောင့် မင်း

အလိုက်သင့်လေး လိုက်လျောဆက်ဆံနေရတာကို ဝန်းကျင်က တွေဝေဖန်ဦးမည်မသိ။ မဟုတ်တယုတ်သတင်းတွေကိုကြားရင် တစ်ယောက်က သူမထံပြဿနာလာရှာသည့်ဒဏ်ကိုလည်းခံရဦးမည်။ ရှေ့ရေးကိုတွေးကြည့်ရင် ရင်မောစရာတွေချည်းပါပဲ။ ဒီအတိုင်း ရေလိုက်ငါးလိုက်လေး သင့်သလိုနေရုံပေါ့နော်။

အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်အောက်က နှုတ်ဖီဆိုင်သန့်သန့်လေးမှာထိုင်ဖြစ်၏။ စကားတွေသိပ်မပြောဘဲ ဆိုင်ထဲမှဖွင့်ပေးသည့် Michael Learns ၏ငြိမ်ညောင်းသည့်သီချင်းသံစဉ်ထဲမှာ စီးပျော့ပျော်ဝင်နေခဲ့မိလေသည်။ သူမအဖို့မှာထိုင်ရင်း တစ်မိမိမိထိုင်ကြည့်နေသည့် ချာတိတ်၏မျက်နှာတွေကို သတိပင်မထားခဲ့မိချေ။

ညနေအိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရေချိုးနေစဉ် အိမ်ထဲက တံခါးခေါက်လေ၏။

“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

“မမ”

“ဟော... ဘာလဲ”

“ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ မြန်မြန်လေး”

“ကျွတ်! ဘယ်တော့မှ စိမ်းပြေနပြေအလုပ်လုပ်ရတယ်၊ ဖုတ်ပူမီးတိုက်နဲ့... အေးဟေ့”

သူမရေချိုးခန်းမှထွက်တော့ ရေခြောက်အောင်သူမ အဝတ်လဲကာ ရေစိုနေသေးသည့်ဆံပင်တို့တွေကို towel ဖြင့်ဆွတ် ရင်း ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းစားပွဲကိုငေးကြည့်ရုံ ဆက်တီမှာထိုင်နေသည့်သူ့ကိုတွေ့ရလေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

သူမကိုဖုတ်ခနဲကြည့်လာသည့်မျက်ဝန်းတွေထဲမှ ငေးကြည့် သည့်အကြည့်တို့ကြောင့် ရုတ်တရက်မှင်တက်သွားမိ၏။ ဗုဒ္ဓေါ့အိမ် ဘာကိုများ ထိခိုက်ခံစားနေရတာပါလိမ့်။

“ဇော်... ကိုယ့်ကိုညာရက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး အမှန်ပဲ”

“ကျွန်မက ဘာညာလို့လဲ”

“studio မှာရှိနေပါလျက်နဲ့ မရှိဘူးလို့ အိမ်ကိုလိမ်မိ ခိုင်းတဲ့ကိစ္စလေ”

“ဒါကတော့... ကျွန်မအလုပ်ကို လာနှောင့်ယှက်တာမျိုး ရှောင်တဲ့သဘောမျိုးပဲ ကိုဘုန်းမြတ်အောင်ရဲ့။ ရှင်ဘာမှထိမိ”

ရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ ဒါကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ပါ”

“ထိခိုက်ပါပြီလားဇော်...။ ဇော်ရဲ့ Model သစ်လေးနဲ့ အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းတံခါးပိတ်ပြီးနေတဲ့ကိစ္စက ကိုယ့် အတွက်ထိခိုက်စရာမဟုတ်လို့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ”

“ရှင်... ရှင်”

“ဇော်စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဒီလိုပြောလို့ ဇော်နဲ့ ကောင်လေး ဦး အထင်သေးတာမျိုးမဟုတ်ရပါဘူး။ တခြားလူတွေသိသွားမှာ၊ အထူးသဖြင့် ကိုကိုကြီးသိသွားမှာကိုစိုးရိမ်တာ။ ဇော်အတွက် ဇော် အမည်ထိခိုက်မှာကိုစိုးလို့ကိုယ်ပြောနေတာ”

“ကျွန်မအလုပ်လုပ်နေတာရှင်”

“အဲဒါ ကိုယ်သိတယ်လေ...။ ကိုယ်နားလည်တယ်ဇော် ရဲ့...။ ဇော်က တစ်ချက်လေးမှားသွားတာ ခါတိုင်းလို တံခါးကို အခုပိတ်မထားဘဲ အပြင်က lock ချသွားတာက ဆိုးတာ။ အပြင် အလှူကားရော သူ့ကားပါရပ်ထားတာ လူတိုင်းမြင်တယ်နော်။ ငါ့အိမ်က ဇော်အလုပ်ကိုနှောင့်ယှက်မယ့်လူမှမဟုတ်ဘဲ... ဒါဆို”

“တော်တော့... တော်တော့... ဆက်မပြောနဲ့”

“ဇော်”

“အဲဒီ... အဲဒီကလေးဟာ ကိုကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်နဲ့မောင်နှမတော်ရမယ့်ကောင်လေးပါ”

“ဒါကိုလောလောဆယ် ဘယ်သူမှသိသေးတာမှမဟုတ်ဘူးလားလို့လေးနဲ့။ ကိုကိုကြီးတို့တရားဝင်စေ့စပ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ တစ်ဖို့နဲ့မိတ်ဆက်ပေးတာ... မင်းအတွက်ပါလား။ မင်းအတွက် ဒီလောကတော့ ကိုယ်စိုးရိမ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်”

သူမမျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်လျက် ငြိမ်သက်သွားတယ်။ ဘုရားရေး... လုပ်လိုက်တုန်းကတော့ သူနဲ့မဆုံချင်လို့ထင်မိတာ ဒီအဆင့်ထိကျော်ပြီး ဘာလို့မတွေးခဲ့မိတာပါလိမ့်။ ဟုတ်တယ်ပေါ့...။ နဂိုကတည်းက သူမ မင်းသားသစ်တင်မည့်သတင်းအသည်းအသန်လိုက်နေကြတာမဟုတ်လား။ သူမတို့ကားတွေ့ဒီကိစ္စကို Media သမားတွေ ဘယ်နှယောက် မြင်တွေ့သိရှိသွားလဲ။

“Sorry ဇော်... ဇော်ကိုစိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ကိုယ်အရပ်ရပ်လေသံမာသွားတာခွင့်လွှတ်ပါ”

မျက်နှာပေါ်မှတည်ငြိမ်သွားသည့်အမူအရာကို မော့ကြည့်ရင်း သူမရင်ထဲမှာ နားလည်လိုက်မိသည်က ကိုဘုန်းမြတ်အား

သူမကိုထိခိုက်နာကျင်အောင်ပြုလုပ်မည့်လူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ

“ဇော်မှာ ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့အသိဉာဏ်ရှိပါတယ်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် သတိလက်လွတ်မဖြစ်ပါစေနဲ့ဇော်။ အထူးသဖြင့် ဇော်ရပ်တည်တဲ့အနုပညာလောကက သိပ်ရှုပ်ထွေးသလို နာမည်ကောင်းရဖို့အကဲ နာမည်ပျက်အောင် ခြေထိုးချင်တဲ့လူတွေက ပိုများတာကို သတိထားပါ။ ကိုယ်ပြန်ဦးမယ်”

သူက လေးပင်သောခြေလှမ်းတို့ဖြင့် အိမ်ပေါက်ဝသို့ သွားလာလှမ်းသွားပြီး ချွတ်ထားခဲ့သည့်ကတ္တီပါဖိနပ်ကို ခေါင်းငုံ့ညှပ်၍ဝတ်နေ၏။

“ကိုဘုန်း”
“ဟင်”

“ခုလိုလာသတိပေးတဲ့အတွက် ကိုဘုန်းကို ဇော်ကျေးဇူးတင်အားကြီးတင်ပါတယ်... တကယ်ပါ”

သူ တအံ့တဩမျက်နှာဖြင့် သူမကိုလှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ဦးပိုင်းအလင်းမှန်မှန်မှာ မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ဝတ်စုံဖြင့် ငြိမ်းငြိမ်းလှန်းနေသည့်အလှပိုင်ရှင်လေးကို ငေးမိသွားရသည်။

ကိုယ်က မင်းကိုပိုပြီးကျေးဇူးတင်တာပါလေ။ ကိုယ့်အား
ကိုဘုန်းလို့ခေါ်တဲ့အတွက်ရော မင်းကိုယ်မင်း ဇော်လို့သုံးတဲ့အတွက်
ပါပေါ့။ ဒီလိုနားလည်မှုတွေ ကိုယ်တို့နှစ်ဦးကြားမှာ တစ်သက်တာ
ရှိနေပါစေလား၊ဇော်ရယ်။

၇   ၇   ၇

အခန်း (၁၂)

“လာပါ...လာပါ... ဘယ်နှယ်တော်၊ တစ်လကိုတစ်
လေးတောင်မှ ကြီးဒေါ်ဆီလာမလည်နိုင်ဘူးတဲ့... အံ့ရော၊
ဦးညိုအလုပ်တွေက တော်တော်များအရေးကြီးနေသလား”

“ကြီးတာပေါ့ကြီးကြီးရဲ့... ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း၊ သန်မာ
တန်း၊ ကျန်းမာတဲ့အရွယ်မှာမှ အလုပ်ကိုဖိဖိစီးစီးလုပ်ခွင့်ရတာ
အသက်ကြီးသွားရင် မှီတက်တဲ့ဦးနှောက်ကြီးက အသစ်အဆန်းဆို
တာမှထွက်လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ကြီးကျယ်ပါ့တော်... ပြောလိုက်ရင် လေတစ်လုံးမီးတစ်

လုံးနဲ့ ဘဝင်လေဟပ်နေတဲ့မိန်းမ...။ ဒါကိုများ မျက်စိကျနေတဲ့ လူကရှိသေး။ မောင်ဘုန်းမို့လို့ပေါ့အေ... တော်ရုံသည်းခံမှုစွဲ လောက်နဲ့တော့ ညည်းကိုဘယ်သူမှစိတ်ရှည်မှာမဟုတ်ဘူး”

“လာပြန်ပြီဒီနာမည်...။ ကြီးကြီးနဲ့ကိုကြီးက သူ့နာမည် ကို တစ်ရက်မရွတ်ရရင် မနေနိုင်ကြဘူးလား။ ဒါကြောင့် ဒင်္ဂါ တစ်နေ့တခြားရောင့်တက်လာတာ”

“လျှာသိပ်မရွည်နဲ့... ညည်းအခုဝတ်လာတဲ့ဝတ်စုံနဲ့ သွားလဲစမ်း။ ငါ့အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ ငါတင်ပေးထားတာ သွား”

“အာ... ဘာလို့လဲရမှာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကို။ ကြီးကြီး စိတ်တိုင်းကျ ချိတ်တွေဇာတွေဝတ်ဖို့ဝါသနာမပါဘူး...။ အထက် အကျပ်မခိုင်းပါနဲ့”

“ဒီလောက်တော့ ငါနားလည်တယ်မိဇော်ရေ...။ အဲဒါ သက်လုံး ထဘီမဝတ်တတ်မယ့်မိန်းမ။ ငါပြောလိုက်ရမကောင် တော့ဘူး။ လဲမှာသာသွားလဲစမ်းအေ... တော်ကြာနေ ဧည့်သည် တွေရောက်လာတော့မှာ... သွား”

“ဘယ်ကဧည့်သည်တွေလဲ”

“လာတော့... ညည်းတွေမှာပေါ့။ ကဲ... သွားပါအေ”
သူမ ကြီးကြီးကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး လှေကားမှအိမ်ပေါ် ဆပ်သို့တက်လာခဲ့၏။ ကြီးကြီးခုတင်ပေါ်မှာ အိတ်ဖြင့်ထည့်ထား သည့်အရာကို သူမဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ လားလား... ပိုးဂါ ဝန်အဖြူပျော့ပျော့လေးဖြစ်နေပါရောလား။ ဒုက္ခပါပဲ... ဘာတွေ ဖတ်ခိုင်းပြန်သည်မသိ။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဆောင့်အောင့်ချလိုက်ပြီး ဂါဝန်ကို ဆဲဝတ်လိုက်သည်။ ရိုးရိုးလည်ပိုင်းလေးမို့ အမြဲဆွဲထားသည့်ရွှေ ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်နှင့်အံ့ကိုက်ပင်။ လက်စကထိပ်ဖျားမှာဖောက်၍ ဇာ ပေါက်လေးတွေက စံပယ်ဖူးပုံစံလေးတွေ။ ပြေလျော့လျော့ဆင်း သွားပြီး ခါးအောက်ပိုင်းမှာ အနည်းငယ်သာကား၍ အောက်နား မှာ စံပယ်ဖူးလေးတွေ ပြန်ဖောက်ထားပြန်သည်မို့ ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် ဆွဲနေပါ၏။ ခြေဖျားဖုံးသည်အထိရှည်တာမို့ ကော်ဇောပေါ်မှာ အင်္ကျီက ပုံပုံလေးကျနေလေသည်။

မတ်တတ်အနေအထားဖြင့် မှန်ထဲကြည့်လိုက်တော့ သူမ မျက်နှာ ဖျန်းခနဲရဲသွားရလေ၏။ အား... ဒီလိုမိန်းမဆန်ဆန်ကြီး ဆန်ခါမှမဝတ်ဖူးတဲ့ဟာကို ဘယ်လိုနေရပါ။

ကလစ်ခနဲတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ ကိုကြီးဝင်လာလေ၏။ သူမကိုလှမ်းကြည့်၍ ကြည်နူးစွာပြုံးလိုက်သည်မို့ နှုတ်ခမ်းစုပြလိုက်မိသည်။

“ပြီးရင် ဆင်းစို့လေဇော်။ တွေ့လား... ဒီလိုဝတ်ထားတော့လည်း ကိုကြီးညီမက မိန်းကလေးဆန်သွားသားပဲ”

“ဒီပုံစံကြီးနဲ့ ဇော်က အောက်ကိုဆင်းတွေ့ရမှာလား။ ဓူတ်စရာကြီး။ တစ်ခါမှမဝတ်ဖူးတဲ့ဝတ်စုံကြီးနဲ့ ဘယ်သူတွေ့ကိုဧည့်ခံရမှာလဲ”

“လူကြီးတွေရှေ့ ယောက်ျားပုံစံကြီးနဲ့ဧည့်ခံရင် ရိုင်းရာထူးမှာစိုးလို့ လဲခိုင်းတာပါဇော်ရယ်။ ခဏတစ်ဖြုတ်ပါပဲ... အလွန်ဆုံးကြာလှ တစ်နာရီလောက်ပေါ့”

“တစ်နာရီကြီးများတောင်”

“အေး”

“ဒီပုံစံကြီးနဲ့ဧည့်ခံရမှာ”

“ဒါပေါ့”

“ဟာ... ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေကြတာလဲ။ ဇော်တော့ ခုထိတစ်ခုမှနားမလည်သေးဘူး။ ကြီးကြီးနဲ့တွေ့ပြီမှတ်”

“ဟဲ့... ဇော်”

ကိုကြီးတားလို့မှမဆုံးသေးခင် အခန်းမှထွက်ကာ လှေတားမှပြေးဆင်းလာခဲ့၏။

အိမ်ပေါက်ဝမှာ Hand phone မြည်လာ၍ ဆက်နေရာပေါ်ဝန်လေးမလျက် ပြေးဆင်းလာသည့်သူမကိုမြင်တော့ သူ့အံ့ဩမှုနှင့်တက်စွာ ကြည့်နေမိတော့သည်။ ကြည့်စမ်း! ဘယ်လောက်များချက်သရေရှိလိုက်တဲ့အလှပိုင်ရှင်လေးလဲ...။

“မိဇော်... ကျွန်တော်ရရနဲ့ ညင်ညင်သာသာဆင်းဘဲ ဘယ်အထိ ကလေးလိုပြေးဆင်းလာရတာလဲ”

ဧည့်ခန်းရှိထိုင်ခုံအသီးသီးမှာ ထိုင်နေကြသည့်လူကြီးများနှင့် သူမိဘတွေကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူမအံ့ဩသွားမိ၏။

ဘုရားရေ! ဒါ... ဒါ... ဘာသဘောလဲ။

“ကိုကြီး”

သူမကနောက်မှာပါလာသည့် ကိုကြီးကိုလှည့်ပြောမည်ကြံမည် ကိုကြီးက သူမလက်ကိုဆွဲခေါ်၍ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆုံဖာပေါ်မှာ နိုင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ကြီးကြီး”

“ညည်းပါးစပ်ပိတ်ထား...။ ငါလူကြီးတွေရှေ့ မျက်နှာ မပျက်ချင်ဘူးနော် မိလော်”

သူမမျက်နှာရှုံ့တွသွားပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားစဉ် ထို ကြီးက သူ့ကို သူမဘေးမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဦးဦးက ချောင်း ဟန့်သံတစ်ချက်ပေး၍ မတ်တတ်ရပ်ကာ စကားစပြောလေသည်။

“အားလုံးတော့သိထားပြီးကြပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့သား နဲ့ ဒီကဒေါ်ခင်မေတင်ရဲ့တူမကို လူကြီးချင်းသဘောတူထားကြတာ ကြာပါပြီ။ သားနဲ့သမီးက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုယ်စီနဲ့ ကြိုးစားနေ ကြတဲ့သူတွေမို့ ဒီကိစ္စကို ဦးနှောက်ထဲမထည့်နိုင်ကြတာအမှန်ပါ။ အခုတော့ လူကြီးချင်းသဘောတူသလို လူငယ်ချင်းလည်း နားလည် မှုနဲ့သဘောမျှနိုင်လို့ အခုလိုစေ့စပ်ပွဲကို အကျဉ်းရုံးကျင်းပပေးရတာ ပါပဲ။ ဒါပင်မပါခင်ဗျာ။ ကြွရောက်လာတဲ့လူကြီးမင်းများအတွက် Hotel မှာ အသေအချာစေ့စပ်ပွဲပြုလုပ်ပေးမှာပါ။ မင်္ဂလာပွဲထ သက်သက်ပေါ့။ အခုလို သားစိတ်တိုင်းကျ လက်ခံပေးတဲ့အတွက် မမခင်ကိုကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါကြောင်း ပြောပါရစေခင်ဗျာ”

သူမဘေးမှာရှိသည့်သူ့ကို မျက်စောင်းခဲလိုက်တော့ သူမ ကျိတ်ပြုံးလိုက်လေသည်။ သူမလက်သီးဆုပ်ဖြင့် သူ့ကိုရွယ်စဉ် ဘေး

ခိုခိုကြီးကြီးထံမှ သူမလက်မောင်းကို ဖျန်းခနဲရိုက်သံထွက်လာလေ ခင်။

“မိလော်နော်”

လူကြီးတစ်ယောက်က အားလုံးရဲ့ကိုယ်စား ကျေးဇူးတင် နှံ့ကြောင်းပြောအပြီး စေ့စပ်ပွဲအောင်မြင်ကြောင်း နိဂုံးချုပ်တော့ လက်ခုပ်သံတွေက ဝေါခနဲထွက်လာကြလေသည်။ ခြံထဲမှာ အမှတ် တရဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ကိုကြီးခေါ်တော့ ဂါဝန်ကိုမ၍ သူမခြေဆောင့် ထာပါလာရလေ၏။ လူကြီးတွေနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံရိုက်တော့ စုပုပ် စုပ်အောင်သက်သက်မျက်နှာဖြင့် အရိုက်ခံရသေးသည်။ ဧည့်သည် တွေနှုတ်ဆက်ပြန်သွားအပြီး သူနှင့်သူမနှစ်ယောက်တွဲ ဓာတ်ပုံရိုက် ရန်ရွယ်တော့ သူမ၊သူ့ကိုရန်တွေ့မိတော့၏။

“ကိုဘုန်း... ဒါ... ရှင့်အကြံအကုန်ပဲလား။ နည်းနည်း လောက်ပြေပြေလည်လည်လေးဆက်ဆံလိုက်တာနဲ့ ဒီအခြေအနေ ရောက်အောင် ရှင်လုပ်လိုက်တာပဲ။ ဇော်ကတော့...”

“မဟုတ်ရပါဘူးဇော်ရယ်...။ မာမိနဲ့ဒယ်ဒီတိုင်ပင်ပြီး လုပ်လိုက်တာပါ။ ကိုယ်ဘာမှမပူဆာရပါဘူး”

“ရှင်မပူဆာဘဲ ဒီနေ့ဒီရက်မှာ ဒီလိုဘာမှဖြစ်လာစရာ

အကြောင်းမရှိဘူး။ ရှင်သိကိုသိရမယ်၊ လော့ကိုမညာနဲ့... ညာ
ကို လော်သိပ်မုန်းတယ်”

“လော်... ဘယ့်နှယ် မောင်ဘုန်းကိုရန်တွေ့နေရတာ
ကြည့်စမ်း... ဓာတ်ပုံတောင် ကောင်းကောင်းမရှိရသေးဘူး
မျက်နှာက နီရဲနေတာပဲ... ပြန်ပြင်စမ်း”

“မပြင်ပါဘူး... ဒါကိုကြီးတို့ပါ ကြိုတင်ကြစည်ပြီး
ကိုလုပ်ကြတာ... လော်မကြိုက်တဲ့အလုပ်ကို ဘာလို့အတင်းအဓိက
တာလဲလို့”

ဒေါသအရှိန်ဖြင့် ဝေဝေတက်လာသည့်မျက်ရည်တို့က
ချက်ရွက်ရာမှ ပေါက်ခဲကျလာလေ၏။

“ဟာ... လော်မငိုနဲ့လေ”

“ခုမှဘာမှလာပြောမနေနဲ့။ ရှင်ကိုမုန်းတယ်... သိပ်
တာပဲ”

“မိလော်”

သူမမြတ်ခင်းပြင်ထက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်တော့ သူမ
အနီးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့်
ကိုမျက်ရည်သုတ်ပေးရန်ပြင်သည့်သူ့လက်တွေကို ဖျန်းခဲရိုက်ပစ်

သူတ်လိုက်ပါသည်။

“လာမထိနဲ့”

“လော်ရယ်... ကိုယ့်ကိုအထင်မလွဲပါနဲ့။ ဒီကိစ္စတွေ ကိုယ်
သိတာတကယ်ပါ”

“ဘာမှလာရှင်းပြမနေနဲ့။ သွား... ရှင့်မျက်နှာကို မမြင်
ချင်တော့ဘူး”

“မိလော်... ပြောနေတဲ့ကြားထဲက ပိုဆိုးမလာနဲ့။ ညည်း
မဲ့မဟုတ်တယုတ်သတင်းတွေထွက်လာတာကို ကာကွယ်ဖို့နည်းဟာ
ဒီနည်းလမ်းအကောင်းဆုံးပဲဆိုပြီး ငါတို့လူကြီးတွေတိုင်ပင်ပြီးလုပ်
ခဲ့တာ၊ အပြစ်မရှိတဲ့လူကိုပုံချမနေနဲ့”

“ကိုကြီးက လော်ထက် အများကြီးအသက်ကြီးတဲ့ဟာကို
ကိုကြီးသာ အရင်စေ့စပ်ပါတော့လား။ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် လော်ကို
စရံသတ်ရတယ်လို့”

“ဟဲ့... ငါတို့ကိစ္စက လူတွေပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားတဲ့
ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှပြဿနာမရှိ။ ညည်းသာ နာမည်တစ်လုံးရ
ထားတဲ့ကိစ္စကို အထိအခိုက်မခံချင်နဲ့ ဒါပဲ။ က... ထ... ဓာတ်ပုံ
နိုက်ရမယ်”

“မရိုက်ဘူး... ဇော်, သူ့ကိုမယူချင်ဘူး။ ကိုကြီးတို့ကသိပ်
ရက်စက်ကြတာပဲ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တဲ့လူကို သူ့လက်ထဲ
ဘဝကြီးတစ်ဝက်ပေးလိုက်ရအောင် ကိုယ်ချင်းမစာမနာ လုပ်ရဖို့
ကြတယ်... သိပ်မုန်းတာပဲ”

ကလေးတစ်ယောက်လို ဂျီတိုက်ပြီးပြောကာငိုနေ၍ သူ
နှင့်ကိုကြီးတို့ထံမှ တီးတိုးရယ်သံထွက်လာလေ၏။

“ဘာလို့ရယ်နေတာလဲ... လူကိုလှောင်စရာများမှတ်နေ
လား”

“မလှောင်ပါဘူးဇော်ရယ်... ။ အခုကိစ္စက လူကြီးတွေထဲ
ဆန္ဒအတိုင်းစိစဉ်လိုက်တာပါကွယ်။ ဇော်ဆန္ဒမပါဘဲ... မင်္ဂလာစွဲ
မကျင်းပသလို ဇော်ဘဝကိုလည်း တစ်ဝက်မပြောပါနဲ့၊ သေးသေး
မွှားမွှားလေးတောင် ကိုယ်အပိုင်မသိမ်းသေးပါဘူး”

“အခုတော့ ဒီလိုပြောမှာပေါ့... လူတွေဘယ်နှယောက်
သိကုန်ကြပြီမသိ။ စိတ်ကြီးနဲ့သိပ်ညစ်တာပဲ”

“ကဲ... ထပါဇော်ရယ်။ အဝတ်တွေစိုကုန်ပေကုန်ပြီလား
မသိ... ထထ”

သူက သူမကိုလက်ကမ်းပေး၍ ထခိုင်းလိုက်သဖြင့် သူ

...ကိုဆွဲကိုင်၍ သူမထရပ်လိုက်ပါ၏။ ကြည်နူးရွှင်ပျသည့်အပြု
... နှင့်ကြည့်နေသည့်သူ့မျက်ဝန်းများက အရည်တို့ဖြင့်တလက်လက်
... ကာပ်ပနေလေသည်။ သူမ သူ့ကိုမော့ကြည့်၍ မျက်စောင်းထိုး
... နှစ်စဉ် ကိုကြီးက ဖျတ်ခနဲဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်လေ၏။

“ဟာ... ကိုကြီးနော်”

“လှတယ် မောင်ဘုန်းရေ။ တမင်လုပ်ပြီးရိုက်ရင်တောင်
... သောက်အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး။ OK ပဲ”

“ကိုကြီး...”

“ငရုစ်မ... စွတ်အော်မနေနဲ့။ အန်တီခင်ကြားသွားရင်
... ညည်းအသားနာမှာနော်”

သူမခြေဆောင့်၍သာ ဆန္ဒပြလိုက်မိတော့သည်။ တကယ်
... ဘုမသိဘမသိနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဒီနေ့ဒီရက်မှာ
... ခေပ်ဖြစ်သွားရတယ်လို့ နားထဲမှာ တိုတစ်လောကပဲ ကန့်ကွက်ခဲ့
... ညှုတ်တိတ်၏အသံလေးကို တိုးသဲ့သဲ့လေးပြန်ကြားယောင်လိုက်
... သည်။

‘ကျွန်တော် သဘောမတူဘူးတဲ့။’

ချာတိတ်ရေ... ဒီသတင်းသာ မင်းသိသွားရင် အဲဒီနေ့

မှာ ဘယ်လောက်ထိဒေါသတွေထွက်ကုန်မလဲလို့ ကိုယ်စိုးရိမ်စိတ်
အမှန်ပါ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတဲ့ကားကြီးအထူး
လျာထားတဲ့နေရာလေးတစ်နေရာက နှုတ်ထွက်ဖို့မကြိုးစား
လား။ ကိုယ်မျှော်မှန်းထားတဲ့ဆန္ဒလေးကိုတော့ ပြည့်ဝအောင်
ဆည်းပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေနော်။

၇ ၇ ၇

အခန်း (၁၃)

မြက်ခင်းပြင်အစပ်မှာ sound box နှင့် CD စက်ကို
ဆရာတင်ထား၏။ အာရုံတက်နေကိုယူ၍ ငွေရောင်ကတ်ထုများ
ပြင်သာ ဆလိုက်ထိုးရန် စီစဉ်ထားရသည်။ ကရိန်းဖြင့် camera
တင်လုံး၊ ထရော်လီဖြင့်တစ်လုံး၊ ပြီးတော့ သူမကိုင်ရိုက်မှာကတစ်
ဦး ဓာတ်ပုံရိုက်မည့်လူကနှစ်ဦး၊ အဖွဲ့သားတွေကို အဆင်သင့်ပြစ်
ရန် သူမညွှန်ကြားနေစဉ် ဖွင့်ထားသည့်ခြံတံခါးမှ ဆူလူကီးကား
တစ်စီးနှင့် ပါဂျဲရိုးတစ်စီးဝင်လာလေ၏။

“ဟာ... မမက ready ဖြစ်နေပြီလား”

“အေး. . . မင်းတို့ဘယ်နှယောက်ပါလဲ ကြယ်စင်ရေ၊ စုံရဲ့လား”

“ကျွန်တော်နဲ့ဆို အေးလုံးဆယ်ယောက်ပေါ့”

“သုတရောပါလား”

“ပါ၊ပါတယ်မမ. . . ကျွန်တော်မပါလို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

အုပ်စုထဲမှပွစိပွစိဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ရေရွတ်ထွက်လာလေ၏။ ကြယ်စင်နှင့်သုတက သူမရပ်နေသည့်မြက်ဆီရိုရာဆီ လျှောက်လာလေသည်။

“ခါတိုင်းလိုပဲ နောက်က back ground ကရဲ့ပဲမထူးလားမမရဲ့”

“ဟင့်အင်း. . . ဒီတစ်ခါတစ်မျိုးထွင်မှာ၊ အသစ်အဆန်းလေးပေါ့။ နောက်ခံက (၈) ယောက်၊ မင်းရယ်၊ သုတရယ်၊ ရာဇဇာတ်က၊ ရှေ့က”

“ဟာ. . . ဒါဆို ကျွန်တော်တို့နဲ့သူ ရောကုန်မှာပေါ့မယ်၊ တော်ကြာ မထင်ပေါ်ဘဲနေပါဦးမယ်”

“ကိုယ်က အဲဒီလိုပဲ လိုချင်တာလေ ကြယ်စင်ရဲ့။ မင်းအဖွဲ့ကိုက လူတော်တော်များများသိထားပြီးသား။ ဒါကြယ်စင်”

တဆိုပြီး ဆွဲထုတ်နိုင်တဲ့လူတွေချည်းပဲ။ ကြားထဲမှာ လူသစ်လား၊ အလားလို့ ဇဝေဇဝါလေးဖြစ်ရုံပဲ ကိုယ်လိုချင်တာ။ ကားကြီးထဲမပါလာတော့မှ ပရိတ်သတ်တအံ့တဩလေးနဲ့ စွဲကျန်ရစ်တာ ကိုယ့်အတွက်ပဲ”

“မမကတော့ ထွင်ကိုထွင်တယ်. . . ။ ဒါကြောင့်လည်းမမမည်ကြီးနေတာ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း အစက လူသိပ်သိတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုနေယံနဲ့ကြော်ငြာတဲ့ရိုက်တော့မှ သတိထားမိသွားတာလေ။ ဒီတစ်နေရာပဲရိုက်မှာလား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ. . . ။ studio မှာရယ်. . . ကိုကြီးခြံထဲက ရေကန်ဘေးမှာရယ်. . . သုံးနေရာ။ ပြောပါဦး. . . ရာဇနဲ့အတူတူကျင့်တာအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်မမရဲ့။ လူငယ်ချင်းဆိုတော့ နားလည်လွယ်တယ်”

“ရာဇက ကြယ်စင်တို့ထက် တစ်နှစ်လောက်ကြီးမယ်ထင်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဆယ်လပဲကြီးတာပါ”

“နည်းနည်းတော့မဂျစ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မမကိုလှစ်လို့လား”

“လှစ်ပတော်... သူက အစ်မရှိတော့ မောင်လေးဆိုလေးလို ဂျီသိပ်ကျတာ”

“သူနဲ့တွေ့ရိုက်မယ့်မိုးဆမ်းပန်းနဲ့ ဆုံပြီးပြီလား”

“မတွေ့ပေးသေးဘူး။ ဒင်းက မိန်းကလေးတွေနဲ့သိပ်ချင်တာမဟုတ်ဘူးသုတရဲ့။ နေယံတို့မိုးတို့က သူ့ထက်သုံးယောက်ကြီးတော့ သည်းခံပေါင်းကြရမှာပဲ။ ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာမပါဘူးပြီး ဇွတ်ငြင်းနေလို့ မနည်းချောထားရတာဟဲ့”

“ကြည့်လည်းလုပ်ဦးနော်မမ...။ တော်ကြာ မမလည်းနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့နေပါဦးမယ်”

“အေး... ကိုဘုန်းကို ကိုယ့်အလုပ်ထဲ ဝင်မရှုပ်ဖို့ကြိုက်ထားပါတယ်။ တွေ့စရာတော့အကြောင်းမရှိပါဘူး”

“ဟော... အသက်ရှည်ဦးမယ်။ လာနေပါပြီ”

ကားအနီလေးက ဝေါခနဲကွေ့ချလာလေ၏။ ကားထဲထဲညီရဲက ချာတိတ်၏ကျောပိုးအိတ်လေးကိုလွယ်၍ ဆင်းလာသည်။

“မမ... ကျွန်တော်က လေ့လာတဲ့သဘောနဲ့ ပါလာတာ”

“ရှုပ်မလို့မဟုတ်ပါဘူး”

“ရပါတယ်ညီရဲရဲ့။ ကားကြီးရိုက်ရင် မင်း၊ ရာဇရဲ့သူငယ်ရာက ပါမှာပါ... စိတ်ချ”

“မ... ကျွန်တော်ဘာဝတ်ရမှာလဲ”

“ကြယ်စင်... အဖွဲ့တွေ ဘာဝတ်လာလဲ”

“အနက် မမ”

“ဒါဖြင့် ရာဇနဲ့မင်းတို့နှစ်ယောက် အဖြူဝတ်... ဦးထုပ်ဖြူနော်... ရှူးအဖြူ... အိဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ရှိပါတယ်မမ”

“မောင်စိုးကို အချိုရည်ကတ် ယူလာခိုင်းလေ...။ စပါးမယ်ဆိုမှ အဆင်သင့်လုပ်မထားဘူး။ သိန်းဇော် ကရိန်းပေါ်

နေရာယူတော့။ တင့်ဝေ ထရော်လီပေါ်တက်။ ထရော်လီတွန်းနှစ်ယောက်ပြင်။ ကရိန်းအတင်အချလုပ်မယ့်လူတွေပါ အဆင်ပြေပါစေ...။ ဓာတ်ပုံရိုက်မယ့်နှစ်ယောက်... ငါလိုချင်တာ

dimision နော်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

ညီရဲက ချာတိတ်အဝတ်လဲတာကို ကူညီပေးနေလေ၏။

တိုက်ပုလေးနှင့် ပန်းချီကြားမှာ ကွက်လပ်လေးရှိသလို အကွယ်
ဖြစ်နေတာမို့ အဲဒီမှာပင် အဝတ်ကိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်လဲ၍
သည်။ အိမ်ထဲမှာ လဲလျှင်ရသော်လည်း အချိန်ကြာသဖြင့် အကြီး
မှာပဲ လဲကြလေ၏။

“ရပြီ ‘မ’ ”

“ဦးထုပ်ကို ခပ်စောင်းစောင်းလေးဆောင်းပါရာ...
မဟုတ်ဘူး... သုတတို့နဲ့မတူရဘူးလေ။ ဒီကိုလာ...”

သူက သူမနားသို့ကပ်သွားတော့ သူမက ဘေးမထူ
မကျဦးထုပ်လျှာကို ရွှေ့ပေးလိုက်ပါ၏။ အိကိုအချက်ပြလိုက်
နာမည်ကြီးအဆိုတော်တစ်ဦး သီဆိုပေးထားသည့်ကြော်ငြာသီချင်း
က သံစဉ်မြိုင်မြိုင်ဖြင့် စည်းချက်ညီညီထွက်ပေါ်လာလေသည်။
မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ zipzap နေရာယူခိုင်း၍ သုတနှင့်ကြယ်
တို့အလယ်မှာ ရာဇကိုရပ်ခိုင်းလိုက်၏။

“ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုလှုပ်ရှားရမယ်ဆိုတာ သိပြီး
နော်ရာဇ။ အားလုံးမမှားစေနဲ့။ Rehearsal လုပ်ကြည့်ရအောင်
သီချင်းနောက်တစ်ကျော့ထပ်လာရင်၊စမယ်”

သီချင်း နောက်တစ်ပိုဒ်အစမှာ ဘယ်ခြေနှစ်ချက်လှုပ်

ညာခြေတစ်ချက်နင်းကာ ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ပြီး ညာလက်တွေ
တို့ ပြိုင်တူမလိုက်ကြသည်။

“OK နောက်တစ်ကွက်”

ကိုယ်လုံးလေးတွေ ညီညာစွာယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလျက် က
ခုန်နေသည့်အစမ်းကွက်တွေကို သူမသေချာရိုက်ကူးနေ၏။ အား
လုံး ငယ်ငယ်ချောချောလေးတွေဖြစ်သလို အသားဖြူဖြူလေးတွေမို့
ခေတ်သတ်မျက်စိကျမည်ဟု သူမယူဆမိပါသည်။ ခေတ်သမီးပျို
တွေက Model ချောချော၊ မင်းသားချောချောလေးတွေဆို သည်း
သည်းလှုပ်ကြသည့်ခေတ်မဟုတ်လား။

“ကတ် 4 စမယ်”

ဦးထုပ်လျှာလေးတွေကို ပြိုင်တူကိုင်ကာ ရှေ့ပြန်ဆွဲ၍ ဖိ
ချလိုက်၏။ ပြီးမှ ဆတ်ခနဲဆွဲချွတ်ကာ မိုးပေါ်ပစ်မြှောက်လိုက်ပြီး
ပြိုင်တူဖျတ်ခနဲခုန်လိုက်ကြလေသည်။

“OK နောက်တစ်ကတ်... အကျီလဲရအောင်”

“ဟာ... မမပြောတော့ ရီဟာဆယ်ဆို”

“ရတယ်လေ... လုံလောက်ပြီယူဆလို့ တစ်ခါတည်းရိုက်
တာပေါ့ကြယ်စင်ရဲ့”

“မမကတော့ တော်လွန်းတာပါဗျာ”

“ကဲ... လေ့ရှည်မနေနဲ့... နေပူလာတော့မယ်၊ သွတ်
သွက်လေး။ အဖွဲ့က အဖြူ၊ ရာဇတို့က အနက်။ ဒီတစ်ခါ ဦးထုတ်
မပါဘူး။ မျက်နှာအနီးကပ်ရိုက်မှာနော်။ တင့်ဝေ သေချာရိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

ချာတိတ်တွေအဝတ်လဲနေစဉ် အိက ဖုန်းလာနေကြောင်း
ပြောသဖြင့် သူမ အိထံမှဖုန်းကိုယူလိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို”

“ဇော်... ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကြောငြာရိုက်နေတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ခြံထဲမှာပဲ... ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဒီည dinner ပွဲရှိလို့ အဲဒါ ဇော်လာနိုင်မလား”

“ဘယ်နှနာရီလဲ... ကိုကြီးခြံထဲမှာ night seen ရိုက်
ဖို့ရှိတယ်”

“ရိုက်ကွင်းက ဘယ်နှနာရီပြီးမှာလဲ”

“၈ နာရီကျော်ကျော်ပေါ့”

“ဒါဖြင့် ၉ နာရီကိုမှီတာပဲ။ ရေမိုးချိုးပြီးထွက်လာပေါ့။

အဲလိုပါ တစ်ပါတည်းခေါ်လာခဲ့”

“ဘယ်ကိုလာရမှာလဲ”

ကိုဘုန်းက Restaurant နာမည်ရွတ်ပြပြီး ဖုန်းပိတ်သွား

သဖြင့် သူမ, အိကိုဖုန်းပြန်ပေးလိုက်ပါ၏။

ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ် နေရာယူခိုင်းစဉ် ချာတိတ်မျက်နှာက
အိကတပ်ကပ်ဖြင့်စူပုပ်နေလေသည်။ ရော်... မျက်နှာကိုအနီးကပ်
ခွဲရိုက်ပါမည်ဆိုကာမှ ဘာဖြစ်ပြန်တာတုန်း။

“ရာဇ... ခဏ”

ချာတိတ်က သူမရှိရာဆီလျှောက်လာလေ၏။ ခုနက ခုန်
ဆိတ်ထားသဖြင့် ပွဲယောင်းယောင်းဖြစ်နေသည့်ဆံပင်တို့ကို အိ
အိမှဘီးယူလျက် အသာဖြီးပေးလိုက်သည်။

“မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ”

“မ’ ဟိုလူကြီးနဲ့ဖုန်းပြောနေတာမဟုတ်လား။ ပြောတော့
ဖြင့် အလုပ်ချိန်တွေမှာ မနှောင့်ယှက်ဘူးဆို”

“ဪ... Dinner ဖိတ်တာပါရာဇရယ်။ ဖိတ်ကကောက်
ရာလား။ ကြော်ငြာရိုက်နေတာ မျက်နှာကိုကြည်ကြည်လင်လင်

လေးထားမှပေါ့။ ဘယ်နှယ်မှန်ကုပ်နေတာလဲ”

“မက ဒီလူကြီးကို first နေရာမှာ ထားထားပြီးတော့”

“မကျစ်ပါနဲ့ရာဇရယ်... ညကြိုကြီးအိမ်မှာ ရှုတင်ပြီးရင် မင်းနဲ့မ အတူတူသွားရမယ့်ဟာကို”

“အာ... ဒီလူကြီးကျွေးတာကိုလိုက်စားစရာလား။ မလိုဘူးဗျာ”

“ရာဇ”

“မသိဘူး”

“ကောင်လေးနော်... ကိုကြီးနဲ့ ဟေမာန်ပါတက်ရမယ့်ကွ... ဘာကိုစိတ်ခုနေရတာလဲ”

“အဲဒီလူကြီးက ‘မ’ဆီ အချိန်မရွေးဖုန်းဆက်ခွင့်ရထားပြီး တော့ ကျွန်တော်ကျ သုံးမိနစ်တောင်မရှိသေးဘူး။ ဖုန်းက ချခွင့် နေပြီ...။ ‘မ’ပြောတော့ ကျွန်တော်က ‘မ’ရဲ့သီးသန့်ဆို”

“အေးလေ... ဟုတ်တာပဲ”

“ဘာဟုတ်ရမှာလဲ... ‘မ’မတရားဘူး”

“ကဲပါရာဇရယ်... မင်းဆက်ချင်ရင် ညတိုင်းဆက်ခွင့် ရှိတယ်... ဆက်”

“ဘယ်နှနာရီဆက်ရမှာလဲ”

“ဆယ်နာရီ”

“ဘယ်အချိန်ထိလဲ”

“ကြိုက်သလောက်ပြောကွာ... ကဲ”

“ ‘မ’... တကယ်နော်”

“အင်း... ညပွဲတော့လိုက်ခဲ့နော်... ‘မ’က မင်းကို ပါအောင်ခေါ်လာမယ်လို့ကတိပေးပြီးပြီ”

“ဟုတ်”

အခုမှပဲ လိုချင်တာရသွားသည့်ကလေးငယ်လေးလို ချာတိတ်မျက်နှာလေးက ကြည်လင်သွားတော့၏။ သူမညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်းနာခံ၍ ရိုက်အပြီးမှာ စိတ်တိုင်းကျသည့် seen နှင့်ရိုက်ကွက်တို့ကိုရရှိလေသည်။ ရိုက်ကွင်းအပြီးမှာ ပေးထားသည့်အအေးဘူးတို့ကိုဖောက်သောက်ခိုင်း၍ ရှုတင်သိမ်း၏။

Night seen ကြော်ငြာကိုမူ ကိုကြီးခြံထဲရှိ ရေကူးကန်နဲ့ဘေးမှာရိုက်ကြ၏။ မီးဆလိုက်ရောင်စုံထိုး၍ ပျော်ပျော်ပါးပါးရိုက်နေစဉ် ကိုကြီးက ဟေမာန်ကိုခေါ်ရန် ထွက်သွားတော့သည်။ ရာဇကို ကားယူမလာခိုင်းဘဲ သူမကားနှင့်ပင်သွားရန် အစီအစဉ်ဆွဲ

ထားပါ၏။

“ကဲ... OK အားလုံးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်လမှာ သီချင်း VCD ရိုက်ဖို့လက်ခံထားတာရှိတယ်။ ကြယ်စင်စဉ် show ပွဲလက်ခံထားတာရှိသေးလား”

“မရှိဘူးမမ... December မှာပဲရှိတယ်”

“ဒါဖြင့် နှစ်ခွေစာ မမစာရင်းရှင်းပေးမယ်... ကုညဉ်း နော်”

“ရပါတယ်မမရဲ့... ကျွန်တော်တို့ကသာ မမကိုကျေးဇူးတင်ရမှာ။ မမနဲ့တွဲမိမှပဲ ကျွန်တော်တို့ကို လူပိုသိတာလေ”

“ဒီလိုပဲ ကိုင်းကျွန်းမှီကျွန်းကိုင်းမှီပေါ့ကြယ်စင်ရယ်။ ဇေ... သိမ်းကြစို့”

သုတတို့အုပ်စုက ကားပေါ်အပြေးတက်ကြတော့ ထန်ဘောင်မှာရပ်နေသည့် ချာတိတ်ကို ပွတ်တိုက်မိသလိုဖြစ်သွားတေ၏။

- “ဟာ”
- “ဗွမ်း!”
- “ဟယ်”

သူမ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ချလိုက်မိလေ၏။ ရာဇက ရေကန်ထဲမှာ ပလုံခနဲနစ်သွားပြီးမှ ဗွမ်းခနဲပြန်ပေါ်လာလေသည်။ တော်ပါသေးရဲ့... ရေကူးတတ်ပေလို့ပဲ။

“ဟာ... ကိုရာဇ... sorry နော်... ဟိုကောင်ဇာနည် ကျွန်တော့်ကိုဝင်တိုက်လိုက်လို့ အစ်ကို့ကိုတိုက်မိသွားတာ”

“ရပါတယ်”

“လာလေ... ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲလိုက်”

“နေပါစေ... ကျွန်တော့်ဘာသာကျွန်တော်တက်ခဲ့မယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်သွားပြီနော်”

“အင်း”

သုတက သူမကိုပါခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး စောင့်နေသည့်ကားပေါ်အပြေးတက်သွားလေ၏။ သူမပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် ထန်ပေါင်အနီးလျှောက်ခဲ့ပါသည်။

“ ‘မ’ နော်... ကျွန်တော် ရေထဲပြုတ်ကျတာကို လှောင်ရောလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ဒီဗလကြီးနဲ့များ သူများဝင်တိုက်ရုံနဲ့”

ပြုတ်ကျစရာလား”

“အရှိန်နဲ့တိုက်မိတာကိုး ‘မ’ရဲ့... ဒီဝလကြီးကို အထင်
တော့မသေးပါနဲ့ဗျ... ‘မ’ကိုယ်လုံးလောက်တော့ အသာလေး
ခနဲပွေ့နိုင်တယ်မှတ်”

သူမမျက်စောင်းတစ်ချက်ပိတ်ထိုးလိုက်ပါ၏။ ပြောလိုက်
ရင် အနှောင့်အသွားက မလွတ်ချင်။ ဒီလိုစကားမျိုးကို ကိုဘုန်း
မှာပြောလိုက်မိလို့ကတော့ ပြဿနာတွေအကြီးအကျယ်တက်လို့
မယ့်ဖြစ်ခြင်း။

“ကိုယ်က မင်းသမီးမှမဟုတ်ဘဲရာဇရဲ့။ မင်း နိုင်အောင်
ပွေ့ရမှာ မိုးဆမ်းပန်းကိုပါ။ ကိုယ့်ကိုမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါပေမဲ့ ရိဟာဆယ်မှာ ‘မ’အပွေ့ခံရမှာပဲ။ ကျွန်တော်
မင်းသမီးကိုတစ်ခါပဲပွေ့ချင်တာ။ ခဏခဏမပွေ့ချင်ဘူး... အား
နာတယ်”

“လာလာချည်သေး... ကဲ... တက်ပါတော့... ထော်
ကြာ dinner ပွဲမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က နောက်ဆုံးဖြစ်နေဦး
မယ်။ စောင့်နေရမယ့်သူတွေကိုအားနာဦးမှပေါ့... လာ”

သူမ ချာတိတ်ကိုလက်ကမ်းပေးလိုက်တော့ ချာတိတ်ထဲ

...တားထစ်တွေကို နင်းတက်ရင်း သူမလက်ဝါးကို ဖျတ်ခနဲလှမ်း
...လိုက်လေ၏။ ဒီတခနဲဆောင့်ခုန်သွားသည်ရင်ခုန်သံနှင့်အတူ
...အမည်မသိသည့်ဝေဒနာတစ်ရပ်က သူမရင်တွင်း၌ဖြစ်သွား
...သည်။

ဘုရားရေ! ဘယ်လိုကြီးလဲ... . . .

ချာတိတ်က ကန်ပေါင်ပေါ်တက်လာသည်အထိ သူမ
...ကိုမလွတ်သေးဘဲ ဆက်ကိုင်ထားသဖြင့် လက်ကိုရုန်းလိုက်
... ချာတိတ်က ကျေနပ်စွာပြုံးနေလေသည်။

ကိုကြီးတိုက်ထဲမှာပင် ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲ၍ ထွက်
...တော့ မိုးပြာရောင်ဝတ်စုံဆင်တူနေသဖြင့် မအောင်နိုင်တော့
... ပြင်တူရယ်ချလိုက်မိ၏။ တကယ်ပါပဲ... ဘယ်နှယ် ဒီကောင်
...နှင့်ကျမှ အကြိုက်တွေလာတူနေရတာတဲ့လဲ။

ကု ကု ကု

Love is when the desire to be desire
makes you so badly that you feel you could die
for it.

(Henri De Toulouse)

အချစ်အတွက် အသက်ကို ငွေ့နိုင်တယ်လို့ မင်းခံစားရတဲ့အထိ
အဆန္ဒတွေ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပြင်းပြလာတဲ့အခါ... အဲဒါဟာ အချစ်ပဲ...

(တင်နရယ် ဒီ တိုးလော့ခ်)

အချစ်ဆိုတာ...

ပြိုင်ပွဲတစ်ခုလေလား...

ဒီဆိုရင်...

ဒီပြိုင်ပွဲက ရှောင်ဖယ်နှုတ်ထွက်ဖို့

ကိုယ်ပြင်ဆင်ထားမယ်...

အချစ်ဆိုတာ...

တိုက်ပွဲတစ်ခုလေလား...

ဒီဆိုရင်...

အလံပြုပြီ၊ အရှုံးပေးဖို့

ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ထားတယ်...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အချစ်ဆိုတာ...
 ရှင်သန်ခြင်းသစ်ပင်လေလား...
 ဒါဆိုရင်...
 ရေမလောင်းဘဲသတ်ပစ်ဖို့
 ကိုယ်အသင့်ပြင်ထားမယ်...
 အချစ်ဆိုတာ...
 နောင်တပျက်ရည်လေလား...
 ဒါဆိုရင်...
 ဘယ်သူမှမသိမမြင်အောင်လို့
 ကိုယ်ပျက်ရည်ကျိတ်သုတ်မယ်...
 အချစ်ဆိုတာ...

အခန်း (၁၄)

မျိုးမြင့်တည်းဖြတ်ထားသည့်ဇာတ်ညွှန်းကို စိတ်ရှည်ရှည်
 ဖြည့် သေချာပြန်ဖတ်နေ၏။ ဈာန်နှင့်တွဲရမည့်သူငယ်ချင်းနေရာမှာ
 ညီရဲကိုထည့်မှာမို့ အသစ်နှစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ကြောင်မည်မထင်
 အဲဒါ ညနေစောင်းမို့ နေအေးအေးမှာ မြက်ခင်းထက် ထိုင်ခုံနှင့်
 အေးပွဲချကာ file တွေရော၊ စာရွက်စာတမ်းတွေနှင့်ပါ ရှုပ်နေလေ
 အည်။

ရုတ်တရက် ခြံထဲသို့ ကားနီလေး ဝေါခနဲဝင်လာလေ၏။
 “ကွီ!”

ကားတံခါးကို ဝုန်းခနဲပိတ်ကာ သူမထံ ဒေါကြီးမောကြီး
လျှောက်လာနေသည့်ချာတိတ်ကိုကြည့်၍ သူမအံ့သြနေမိ၏။

ဘုရားရေ! ဒီကလေး ဘာဖြစ်လာရပြန်တာလဲ။
“ရာဇ”

ချာတိတ်က သူမပေါင်ပေါ်သို့ ဂျာနယ်စာရွက်ကို လှည့်
ကာတင်ပေးလိုက်လေ၏။ ပြိုတော့မည့်မိုးလို အံ့မှိုင်းညိုမည်းနေ
သည့်မျက်နှာဖြင့် သူမကို ငုံ့မိုးကြည့်နေလိုက်တာများ ပါးပြင်တွေ
တဆတ်ဆတ်တုန်နေပါရောလား။

“ဘာလဲရာဇရဲ့”

“ကြည့်လေ...။ အဲဒီမှာသေချာကြည့်။ ဓာတ်ပုံတောင်
အကြီးကြီးပါလာတာ”

သူမဖတ်လက်စ file တို့ စားပွဲပေါ်တင်၍ ပေါင်ပေါ်၌
ဂျာနယ်ကိုကိုင်ဖတ်လိုက်ပါ၏။

‘အိုက်တာတင်တင်ဇော် ဝေ့စပ်ပြီ...။ ရန်ကုန်မြို့ (၉)ပိုင်း ( )
လမ်း၊ အမှတ် ( )နေ၊ ယနေ့နာမည်ရနေပြီဖြစ်သည့် အိုက်တာ
တင်တင်ဇော်သည် ရန်ကုန်မြို့၊ ရွှေတောင်ကြားလမ်း၊ အမှတ် ( )နေ
ဦးဘုန်းမြတ်အောင် (MD) (Royal Com: Ltd)နှင့် နှစ်ဝတ်

သားလူကြီးမိဘများရှေ့မှောက်၌ တရားဝင်စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီး
ပြန်ပါကြောင်း...’

“ဟင်! ”

တတမ်းအောက်ခြေမှဓာတ်ပုံက size တော်တော်ကြီးပါ
၏။ မြက်ခင်းပြင်ထက်မှာရပ်၍ သူလက်ထဲမှာ သူမလက်ကိုထည့်
ထားသလို အကြင်နာမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ငုံ့ကြည့်နေသည့်သူမျက်နှာ
ကို မော့ကြည့်နေသည့်သူမက မျက်နှာချင်းဆိုင်နီးနီးကပ်ကပ်။

ဘုရားရေ! ဒါ... ဒါ... ကိုကြီးရိုက်လိုက်တဲ့ပုံပါလား။
“ရာဇ... အဲဒါ”

“ ‘မ’သိပ်ရက်စက်တာပဲ... ကျွန်တော်သဘောမတူပါဘူး
သို့ပြောထားလျက်နဲ့ လုပ်ရက်တယ်”

“ဒါ... ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ”

“မသိဘူးဗျာ... ကျွန်တော်က ‘မ’ပေးထားတဲ့ကတိကို ယုံ
စားပြီး ကျေနပ်နေလိုက်တာ။ ခုတော့အလကားပဲ။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်
တော်မသိအောင် တိတ်တိတ်လေးလုပ်ရက်တယ်။ ‘မ’ညာတယ်...
ညာတယ်”

“ရာဇရယ်၊ အဲဒီတုန်းက မဘာမှကြိုမသိခဲ့တာအမှန်ပါ”

“ ‘မ’မသိဘဲ ဒီစေ့စပ်ပွဲကဖြစ်မြောက်စရာလားဗျ။ ယူဇော် ရှိရှိပြောပါ။ . . သွားပါပြီဗျာ”

ရာဇက မြက်ခင်းပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် ချုံးပွဲချင့်ချလိုက်လေတော့၏။ ဒုက္ခသိပဲ. . . ပြဿနာက ရှာကြံဖြစ်ရတယ်လို့။ စာသားလေးပဲမပါဘဲ ဒီပုံကြီးထည့်လိုက်တာ ကိုကြီးလက်ချက်ပဲ. . . သူမကိုခေါင်းကျိန်းထော့ပါရောလား. . . ။

“ရာဇ. . . မငိုရဘူးလေ. . . ကျွတ်”

“တော်ပြီဗျာ. . . ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ဘာမှလည်းအဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဒီကိုပြန်လိုက် မလာပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး ကျောင်းဆစ် တက်နေရင်ပြီးရော။ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိလျှောက်လှမ်းနိုင်မယ် လို့ယုံကြည်ထားတာတွေအားလုံး ပျက်စီးကုန်ပြီဗျ”

“ရာဇရယ်”

သူမထိုင်ခုံမှာထိုင်နေရာမှထ၍ ရာဇဘေးမှာဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်မိ၏။ ဒီကောင်လေးရဲ့မျက်ရည်တွေဟာ သူမရင်ထဲ မှာ တန့်နွံနှင့် ဆို့နှင့်ကြေကွဲစေလေသည်။

အို. . . ကလေးရယ်။ မကြောင့်၊ မအတွက်နဲ့ ဒီလောက် ဆီပေါက်ကွဲခံစားနေရသတဲ့လား။

“ဒီကိစ္စကို မရှင်းပေးပါ့မယ်”

“ခုမှဘယ်လိုရှင်းလို့ရတော့မှာလဲ။ ဂျာနယ်တွေမှာရော၊ သတင်းစာတွေမှာပါ တိုင်းသိပြည်သိ၊ ပရိသတ်အသိ အကုန်သိကုန် ပြီဗျ။ ဒါ. . . ဘွားခတ်လို့ရတဲ့ကိစ္စမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ။ မဘာလုပ်လို့ရ တော့မှာလဲ။ အပိုတွေလာပြောမနေနဲ့”

“တကယ်ပါရာဇရယ်။ အဲဒီနေ့က မမသိအောင် ကိုကြီး တို့အတင်းစိစဉ်ခဲ့တာအမှန်ပါ။ ‘မ’မှာ . . . ‘မ’မှာ. . . မျက်ရည် ကော်လက်နဲ့ ငြိမ်ခဲ့ရတာပါရာဇရယ် . . . ဒီပုံက ‘မ’ သူနဲ့ ကိုကြီး တို့ရန်တွေ့တုန်း ကိုကြီးရိုက်လိုက်တာပါ”

“ဒီလိုလက်ကိုင်ပြီး အကြည်စိုက်နေတာ မသဘောတစ် ကော်လေးမှမပါဘူးလား။ မှန်မှန်ပြော. . .”

ရာဇက ကြေကွဲမှုန်မှိုင်းနေသည့်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် သူမကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ သူမရာဇ၏လက်ဖျားလေးကို အသာဆုပ်ကိုင် လိုက်မိလေသည်။

‘မကတိပေးပါတယ်. . . ကိုဘုန်းကို မလက်မထပ်ပါဘူး။

မ,ဆန္ဒမပါဘဲ မင်္ဂလာပွဲမဖြစ်မြောက်စေရဘူးဆိုတာယုံပါ”

“ဟင့်အင်း... မယုံဘူး... မ... မ... ဘာပြောပြော ကျွန်တော်မယုံရဲ့တော့တာပါ။ စေ့စပ်ပြီဆိုမှတော့ မ,ဘဝကို တစ်ဝက်ပိုင်သွားတာသေချာနေပြီ။ မ,ဘာကိုမှဖုံးကွယ်မနေစေချင်တော့... ကျွန်တော်... ကျွန်တော်”

“ရာဇ”

သူမဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ဖျတ်ခနဲပုတ်ချ၍ ထပြန်သွားသည့်ရာဇကို တကြော်ကြော်ခေါ်နေပါသော်လည်း နောက်ထပ်တစ်ချက်မှလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကားကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းထွင်သွားလေတော့သည်။

ဘုရား... ဘုရား... အန္တရာယ်တွေဘာတွေဖြစ်တုန်းတော့မှာပဲ။ သူမမျက်ဝန်းမှာ စီးကျလာသည့်မျက်ရည်တွေကို လက်ဖြင့်ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ကာ Hand phone ခလုတ်တွေကို နှိပ်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို”

“ကိုကြီး ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဘာလဲဇော်ရဲ့”

“ဂျာနယ်ထဲထည့်လိုက်တဲ့ကိစ္စလေ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာလို့ အဲဒီပုံကိုထည့်လိုက်ရတာလဲ။ သတင်းကို ရိုးရိုးထည့်ရင်ရရဲ့သားနဲ့”

“ဒါဘာများဆန်းလို့လဲမိဇော်...။ အလုပ်မဟုတ်တာကို ခုကြီးခွင်ကျယ်လုပ်မနေနဲ့... အဓိပ္ပာယ်မရှိ”

“ဒီပုံထည့်တာ အဓိပ္ပာယ်မရှိစရာလားကိုကြီးရဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဇော်ဘယ်လိုမျက်နှာဖော်ရမလဲ။ ဒီကိစ္စကို ဇော်ဆန္ဒမပါဘဲလုပ်ဖြစ်တာတောင်လွန်လှပြီ”

“တော်တော့... ဘာမှဆက်မပြောနဲ့...။ ပြဿနာမရှိ ပြဿနာမရှာချင်စမ်းနဲ့ဇော်။ ညည်း... မောင်ဘုန်းနဲ့စေ့စပ်ရလို့ ညည်းဘက်က ဘာမှနစ်နာစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ အပိုတွေဘာမှ ဆပ်မပြောနဲ့... ဒါပဲ”

ဖုန်းပိတ်သွားပြီဖြစ်၍ သူမတက်ခေါက်လိုက်မိပြီး ဖုန်းကို မိတ်လိုက်စဉ် ဖုန်းဝင်လာသံကြားလိုက်ရလေ၏။ ဒါ... ကိုဘုန်း ခုန်းနံပါတ်ပဲ။

“ဟဲလို”

“ဇော်”

“ကိုဘုန်း... ဂျာနယ်မှာပါလာတဲ့ဓာတ်ပုံကိစ္စက ဇော်နဲ့ ထိခိုက်နေပြီ။ ဇော်အတန်တန်တားထားပါရဲ့နဲ့ ဒီပုံကိုမှထည့်ရသေးလား”

သူမရွက်သံတစ်ချက်အကြားမှာ တစ်ဖက်မှ ဘုန်းဖြစ်အောင် ရင်ပူသွားရလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ... ကိုကိုကြီးလုပ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စက သူနဲ့သူမကြား ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာလေးကို ပြတ်တောက်စေတော့မှာပဲ...

“ဇော်... မငိုနဲ့လေ”

“ဇော်... သိပ်စိတ်ညစ်တယ်။ ဇော်အလုပ်ကိုအနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပြီ... ဇော်... ဇော်”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်ဇော်ရယ်... ကိုကိုကြီးက သဘောနဲ့သူထည့်လိုက်တာပါ။ ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ... ပြောပါ... ဇော်စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရမယ်ကွာ”

“ဖျက်သိမ်းပေး”

“ဘယ်လို”

“စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းကို ဖျက်သိမ်းပေးလေ”

“အဲဒီလိုတော့မရဘူးလေဇော်ရဲ့... ကြီးကြီးတို့၊ ဒယ်ဒီတို့မှန်တာကိုတော့ ကြည့်ရမှာပေါ့။ သူတို့လက်နဲ့ရေးထားတာကို ချစ်သံတို့က ခြေနဲ့ဖျက်သလိုဖြစ်နေမယ်လေ... တခြားနည်းပြောကြည့်တာ... နော်”

“ဘာနည်းကိုပြောရမှာလဲ... ဇော်အလုပ်ပျက်အောင် ချစ်သံတို့တော့ ဇော်ဒီမှာမနေတော့ဘူး။ ဒီကနေအပြီးထွက်သွားတော့ ဇော်အဆိုးမဆိုနဲ့... ဒါပဲ”

“ဇော်... ခဏနေပါဦး။ အဲဒီလိုစိတ်လိုက်မာန်ပါမလုပ်ဘူးလေ... ဇော်ရဲ့ ဘာအလုပ်က ပျက်သွားလို့လဲ”

“ကားကြီးရိုက်မယ့်ကိစ္စပျက်တာ ဇော်အတွက်အကြီးမားအယှက်စီးမှုကြီးပဲ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဇော်... ကိုယ်နားမလည်ဘူး”

“ဟိုကောင်လေးက ဇော်တို့ကိစ္စကြောင့် ဟိုကိုပြန်တော့မိတဲ့။ ဇော် ဘာဆက်လုပ်ရတော့မှာလဲ။ သူ့ကို ဇော်မနည်းရှာဘူးရတာ... မနည်းစည်းရုံးထားရတာ”

“ဘယ်ကောင်လေးလဲ”

“ရာဇလေ”

“ရာဇ”

“ဟုတ်တယ်”

ဘုရားရေး... ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ရာဇ
ဇော်ကြားဆက်ဆံမှုက သူ မရှိချိန်၊ သူ မမြင်တွေ့ချိန်တွေမှာ ဘယ်
အဆင့်ထိရောက်ကုန်ပြီလဲ။

ရင်တွေပူလိုက်ရတာဇော်ရယ်... တကယ်ပါ။

“သူက ဇော်နဲ့ကိုယ့်ကို... ”

“သဘောမတူဘူးတဲ့”

“ဒါ... သူနဲ့မှမဆိုင်ဘဲလေဇော်ရယ်”

“ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင်ပြဿနာတော့ဖြစ်သွားပြီ။ ဇော်

မှဆက်လုပ်လို့မရဘူး။ ဒီမှာ... ဇော်အပြတ်ပြောမယ်။ ဒီကိစ္စ
တိုးတိုးတိတ်တိတ်နဲ့ ကိုဘုန်းရှင်းပေးရင်ရှင်း... ဒီလိုမှမဟုတ်
တော့ ဒီစေ့စပ်ပွဲကို ဇော်ဘက်က တစ်ဖက်သတ်ဖျက်သိမ်းကြော
ကန့်ကွက်မှာပဲ။ ဇော် ဘယ်သူမျှန်နှာကိုမှ ကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး
ဘာကိုမှလည်း မငဲ့ကွက်နိုင်ဘူး... ဒါပဲ”

ကြည့်စမ်း...။ ရာဇနဲ့ဇော်ကြားမှာ သူမမြင်နိုင်တဲ့
တစ်ချောင်းကို ဘယ်အချိန်က ချည်နှောင်ထားခဲ့တာပါလိမ့်။

ရာပါပဲလား။ သူ့အင်မတန်စိုးရိမ်နေခဲ့သည့်အခြေအနေတစ်ခုကို
ဇော်တော့ဖန်တီးခဲ့လေပြီ။

“ဇော်... စိတ်ထင်ရာစွတ်မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“ကိုဘုန်းက ခေါင်းရှောင်မှာပဲမဟုတ်လား။ အင်းပေါ့... ”

အန်တီတို့ဦးဦးတို့ရဲ့သားလိမ္မာအဖြစ်ကိုပဲ ကိုဘုန်းလိုချင်မှာပေါ့။
ဇော်ကတော့ သမီးလိမ္မာ မဖြစ်ချင်လည်းရှိပေစေတော့။ တစ်သက်
အစိတ်ဆင်းရဲပြီး ငရဲကျသလိုဖြစ်မှာထက်စာရင် နာမည်ဆိုးတစ်
ခုရတာကမှ ပိုကောင်းပါသေးတယ်”

“တော်ပါတော့ဇော်ရယ်... ဇော်သဘောပါ။ ဇော်စိတ်

အင်းကျဖြစ်စေရပါမယ်။ ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်ဇော်”

“စကားကိုလွယ်လွယ်မပြောနဲ့”

“တကယ်ပါဇော်...။ ကိုယ် ရာဇကိုရှင်းပြလိုက်ပါမယ်
ဇော်ပါ”

“ကတိနော်”

“ကတိပါဇော်”

“ကိုဘုန်းကို... ဇော်ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေတစ်
ယောက်အဖြစ်နဲ့ တစ်သက်တာခင်မင်သွားချင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဇော်။ ဒါဖြင့် ကိုယ်၊ရာဇသီ ဖုန်းဆက်လို့
တော့မယ်... ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ ဖုန်းကိုပိတ်၍ မျက်ခွံတို့ကိုပိတ်ချလိုက်ပါ၏။

ချာတိတ်ရယ်... မကြောင့် မင်းဘဝလေး ပျောက်
သွားမှာ၊ မင်းခြေလှမ်းတွေ မှားယွင်းကုန်မှာကို စိုးရိမ်နေခဲ့
တာကြောင့်များပါလဲကွယ်။

အိပ်ရာထဲမှာ ဟိုဒီလူးလို့မိ၍ တစ်ညလုံးအိပ်၍မရ...
အိမ်ဖျော်တိုက်သည်သံပရာရည်ချိုအေးအေးလေးကို သွေးသော
ရောသောက်လိုက်ပါသော်လည်း အချည်းနှီး။ ကြောင်တောင်
မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် မျက်နှာကြက်ကိုငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။

ဒီလိုပဲ... ဒီအတိုင်းကြီး တစ်ညလုံးရှိနေမှာလား။ ထင်
လုံးမအိပ်နိုင်ဘဲ မျက်စိကြောင်နေရင်တော့ ဒါဟာ တင်တင်
အတွက် မကောင်းဆိုးဝါးညတစ်ညပဲဖြစ်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

သံစုံမြည်လာသည့် Hand phone ကြောင့် လက်မှနာရီ
အမှတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိ၏။ ဟော... ည ၁၀ နာရီပါလား။ ဒါဆို
အတွေးကိုရပ်၍ ဖုန်းကိုယူလိုက်ပါ၏။ သေချာပါတယ်...
... ရာဇဖုန်းနံပါတ်ပဲ။

“ဟဲလို”

“မ... ဘာလုပ်နေလဲ”

သူမဘာမှပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်တစ်
မျက်စိကျသွားလေ၏။ တစ်ဖက်မှ တိုးသဲ့သဲ့အသံလေးထပ်ထွက်
လာပြန်သည်။

“ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှအိပ်လို့မရလို့ မကိုဖုန်းဆက်လိုက်
တာ”

“... ”

“ကျွန်တော့်ကို ဦးဘုန်းမြတ်ဖုန်းဆက်ပြီးပြောပြလို့ ကျွန်
တော်အားလုံးသိပြီးပါပြီ... မ”

သူမရွိုက်သံသဲ့သဲ့မျှထွက်သွားလေ၏။ တစ်ဖက်မှစကား
ပြောသံ ခဏမျှရပ်သွားလေသည်။

“မ’ငိုနေတုန်းလား... ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်”

“မလာနဲ့”

“မ”

“မလာနဲ့ရာဇ... ညဉ့်နက်နေပြီ။ မလာနဲ့တော့နော်...
လိမ္မာတယ်”

“သန်ဘက်ခါ ကျွန်တော်တို့စရိုက်ကြမယ်နော်”

“အင်း”

“ ‘မ’စိတ်ချမ်းသာပြီလား”

“အင်း”

“ကျွန်တော် ‘မ’ကိုပြောစရာရှိတယ်... ကျွန်တော်...
ကျွန်တော်... ‘မ’ကို”

သူ့စကားတစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ သူ့မဖုန်းကိုပိတ်ချလိုက်
မိလေ၏။ ဘုရားရေး... ဒီကလေးတော့... ဒီကလေးတော့ သူ
အပေါ်မှာ စိတ်ကစားပါရောလား။

ရာဇရယ်... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မင်းက ကိုယ့်ထက် ဆယ်
နှစ်ကျော်ငယ်လွန်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါကွယ်။ ဒီလောက်ထက်
တဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ်လက်တွဲမိရင် ပတ်ဝန်းကျင်က နှစ်
ခတ်လာမယ့်ဂယက်တွေကို ကိုယ်ရင်မဆိုင်ဝံ့ဘူး။

ကလေးကို မုန့်ပေးပြီးကြိုက်တဲ့မိန်းမလို့လည်း အများ
အတာသမုတ်ကြတာကို မခံပါရစေနဲ့လား။ ကိုကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး
မင်းနဲ့ကိုယ်က မောင်နှမတော်ရမယ့်အဆင့်ပါကွယ်။ ဒါကိုကြိုသိ
သားပါလျက်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဝေဖန်ချက်တွေကို
ကိုယ်မခံပါရစေနဲ့လားချာတိတ်ရယ်။

က က က

အခန်း (၁၅)

“ဒီမှာစာနဲ့ . . . မင်းက မမထက် အသက်အများကြီးငယ်
ဘယ်။ ဒီတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ စိတ်ကူးယဉ်တဲ့အလုပ်မျိုးကို
မင်းလျှောက်လုပ်မနေနဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမြင်မတော်တဲ့အပြု
အမူမျိုးကို မင်းဆက်လုပ်နေဦးမယ်ဆိုရင် မင်းကို မမမုန်းမိလိမ့်
မယ်”

“အချစ်ဆိုတာ . . . တားဆီးလို့ရတဲ့အရာမှမဟုတ်ဘဲ ‘မ’
နဲ့ ကျွန်တော် ‘မ’အပေါ်ချစ်တာ ဆယ်ကျော်သက်လှုပ်ခတ်တဲ့ချစ်
ခြင်းမျိုးနဲ့ချစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲက နက်ရှိုင်း

တဲ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ချစ်တာပါဗျ”

“တော်စမ်း... ရှေ့ဆက်မပြောနဲ့။ မမ မကြားချင်ဘူး။ ဒီမှာ မမပြောမယ်... မင်းသေချာမှတ်ထား။ မမရင်ထဲမှာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ မမတစ်နေ့လက်ထပ်မှာလည်းသူ့ကိုပဲ...။ ဒီတော့ မင်းခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန်းကရပ်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်ပါ။ မမမင်းကိုမမုန်းချင်ဘူး”

မိုး၏မျက်နှာလေးက ရဲရဲနီလျက် ရာဇကိုလှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ရာဇအတင်းကျုံးဖက်ရမည့်အခန်းမို့ သတိအနေအထား ပြင်လိုက်ပုံလည်းရလေသည်။

သို့သော်... ရာဇကတုပ်တုပ်မျှမလှုပ်။

“ကဒ်... ရာဇ... ဘာကြောင်နေတာလဲ”

ရာဇက သူမထံ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်လေ၏။ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တုံ့ကိုဘာဝေရပ်နေလေသည်။

“ဟဲ့... ‘မ’ပြောနေတာကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ်”

“ကြားရင် မိုးကိုဖက်တော့လေ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်မှ မဖက်ရဲတာ။ ‘မ’ကိုကျွန်တော်ပြောထား

တယ်လေ”

“သေလိုက်ပါတော့ဟယ်”

သူမနဖူးကိုရိုက်လိုက်မိတော့ မိုးမှအစ တစ်ဖွဲ့လုံးရယ်သံက အုန်းခနဲ။ ဘယ့်နှယ့်... လက်ရဲဇက်ရဲကောင်လေးစရိုက်ကို သရုပ်ဆောင်ရပါမယ်ဆိုမှ ဒင်းကတော့မှောင့်။

“မင်း အဲဒီလိုမရဲမဝံ့မဖြစ်ရဘူးလေ။ ဈာန်ရဲ့ character က လက်ရဲဇက်ရဲရှိရပါမယ်ဆိုနေမှ”

“မမိုးက ခါးထိရင်ယားတယ်တဲ့...။ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုဖက်ရမှာလဲ”

ဝေါခနဲရယ်လိုက်ကြပြန်၏။ နေယံက ရိုက်ကွင်းဘေးမှာ ရပ်ကြည့်နေရင်းပြုံးနေလေသည်။ ဒီချာတိတ်တော့ ဟုတ်ကိုမဟုတ် သေးပါဘူး... တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုပဲ။

“ဖွဖွလေးမထိရင် မိုးကမယားပါဘူးရာဇရဲ့...။ ရဲရဲဖက်လိုက်ပါ။ မောင်နှမတွေပဲ... အားနာမနေနဲ့”

“ဟင့်အင်း”

“ဪ... ခက်တော့တာပဲ”

သူမ, သိန်းဇော်လက်ထဲသို့ camera ကိုထည့်ပေးလိုက်

ပြီး မိုးတို့နှစ်ယောက်ဆီလျှောက်လာခဲ့၏။

“ခဏဖယ်... ဒီမှာကြည့်... ဒီလိုနောက်ကနေ အတင်း သိမ်းကျုံးဖက်ပြီးစကားပြောရမှာ... ရဲရဲဖက်... ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဟုတ်ပြီလား”

“ဒါဆို ‘မ’ ခဏနေပေးပေါ့”

နေယံကျိတ်ပြုံးလိုက်မိ၏။ သေချာပါပြီ... ဒီချာတိတ် တော့ အကြံအဖန်လုပ်ပါရောလား။ မမတော့ဒုက္ခပါပဲ။ အဖွဲ့သား တွေအားလုံးရဲ့မျက်နှာက အကုန်ပြုံးစိစိ။

“ဟဲ့... ဒီမှာမိုးရှိတယ်လေ”

“ ‘မ’နဲ့ ရီဟာဆယ်အရင်လုပ်မယ်”

သူမမျက်မှောင်ကြုတ်၍ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက် နှာက ပကတိတည်တည်ကြည်ကြည်ပင်။

“ကဲ... ပြီးရော... မိုးနည်းနည်းနောက်ဆုတ်။ သေချာ ကြည့်နော်... ပြီးရင်တစ်ခါတည်းရိုက်မှာ... မမှားစေနဲ့”

မိုးက လေးငါးလှမ်းနောက်ကိုဆုတ်၍ ရပ်လိုက်ပါ၏။ စိန် တင့်က သစ်သား cutter လေးကို ရှေ့တိုး၍ လှမ်းကာ ရိုက်ပြုလိင် လေသည်။

“ရယ်ဒီ... စမယ်... ဝမ်း... တူး... သရိုး... မီး... အက်ရှင်”

“ဖျောက်”

ရာဇက သူမကိုနောက်ကျောဘက်မှ အတင်းသိမ်းကျုံး ဖက်လိုက်လေ၏။ ပခုံးပေါ်မေးတင်၍ ပါးချင်းထိကပ်လျက် အများ ကြားသာသည့်လေသံဖြင့် စကားလုံးတို့ကို တရစပ်ပြောချလိုက်လေ သည်။

“မ... ကျွန်တော် ‘မ’ကိုသိပ်ချစ်တယ်။ ‘မ’ကို ကျွန်တော် မခွဲနိုင်ဘူး။ ‘မ’နဲ့ဝေးရရင် ကျွန်တော်သေမှာ... ကျွန်တော်ကလွဲ ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ‘မ’မချစ်ရဘူး။ ယူလည်းမယူရဘူး။ ‘မ’ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာ ကျွန်တော်ပဲဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလူကြီးမဖြစ်ရဘူး။ ဒီလူကြီး ကို ‘မ’နဲ့သဘောမတူဘူး။ လုံးဝသဘောမတူဘူး။ ကျွန်တော် ‘မ’ကို သိပ်ချစ်တယ်... ကျွန်တော်”

“ကဒ်”

အားလုံးမှင်တက်အံ့ဩနေကြစဉ် နေယံက တစ်ကဒ်ပြီး ကြောင်းအသံပြုလိုက်မှ သတိပြန်ဝင်သွားကြလေ၏။ သူမမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားကာ လူကယိုင်သွားသဖြင့် ရာဇက သူမလက်မောင်း

ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲလိုက်လေသည်။

“မ”

“ရတယ်... ဘာမှမဖြစ်ဘူး... ရိုက်မယ်... အသင့်
ပြင်”

ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်းခုန်... ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီ
လျက် သူမ camera ရှိရာဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ ဘုရားရေး...
camera ကိုင်တဲ့လက်တွေတောင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေပါစေ
လား... ဘယ်လိုကြီးတုန်း...။

“စမယ်”

“ရယ်ဒီ... ဝမ်း... တူး... သရိုး... ဖိုး... အတ်
ရှင်”

“ဖျောက်”

မိုးကိုပွေ့ဖက်၍ ပြောနေသည့်စကားတို့က ခုနကအတိုင်း
သူမစိတ်ကိုမနည်းငြိမ်အောင်ထား၍ ရိုက်နေရ၏။

“ကဒ်”

“ခုနက ပိုပြီးသရုပ်ပါတယ်”

နေယံက သူမနားကပ်၍ တီးတိုးပြောလိုက်သဖြင့် သူမ

မျက်စောင်းပိတ်ထိုးလိုက်မိ၏။ နေယံမျက်နှာက ပြုံးစိစိ...။

“တကယ်ပြောတာ မမရဲ့”

“နင်နော်... အခေါက်ခံရတော့မယ်။ ကဲ... နောက်
တစ်ကဒ်ဆက်ရိုက်မယ်။ ရာဇရေး... မိုးရဲ့ခါးကိုဖက်ထားဦး...။
နေယံဝင်လာမယ်နော်”

ရာဇနွှာခေါင်းရှုံ့လိုက်တော့ မိုးက တီးတိုးရယ်မောလိုက်
လေ၏။ နေယံက ဝတ်ထားသည့်ရှုပ်ကော်လံကို သေသပ်စေရန်
ဆက်ဖြင့်ဖြင့်၍ ပုဆိုးကိုပြင်ဝတ်လိုက်လေသည်။

“ရပြီလား နေယံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရယ်ဒီနော်... တစ်ခါတည်းအပြီးရိုက်မယ်။ ဒါက နေယံ
ပြောရမယ့်စကားတွေပဲ”

နေယံက ခြေလှမ်းခပ်ကျကျလေးဖြင့် မြက်ခင်းပေါ်နင်း
လျှောက်၍ဝင်လာလေသည်။ မိုးကိုဖက်ထားရာမှ ဖျတ်ခနဲမော့
ကြည့်လိုက်သည့်ရာဇမျက်ဝန်းတွေက လက်ခနဲတောက်ပလို့သွား
သဖြင့် သူမရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိ၏။

“ဟေ့ကောင်... မင်းဒါဘာလုပ်တာလဲ။ ခုချက်ချင်း မိုး

ကိုလွတ်လိုက်စမ်း... အရိုင်းအစိုင်းကောင်”

ရာလေကတွေကိုဆွဲခွာစဉ် ရာဇက နေယုံမျက်နှာကို ခွပ်
ခနဲထိုးချလိုက်လေ၏။

“ဟာ!”

“မင်... မင်း”

“အမယ်လေး... ကိုအောင်သေပါပြီ။ ဈာန်... မလုပ်
နဲ့... မလုပ်နဲ့ဆို”

“ကဒ်”

သူမအပြေးအလွှားလျှောက်လာပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ထင်
သည့်အတိုင်း နေယုံနှုတ်ခမ်းကွဲ၍ သွေးထွက်နေလေပြီ။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ရာဇရယ်။ ဒီလောက် အတန်
တန်မှာထားရဲ့သားနဲ့ ထိအောင်ထိုးရသလား”

“မသိဘူးလေမ'ရဲ့... ကျွန်တော်လည်း ထိန်းပြီးထိုးတာ
ပဲ။ အစ်ကိုက ရှေ့ကိုအရမ်းရောက်နေလို့ မတော်တဆထိသွားတာ
sorry ပါအစ်ကို။ မကျေနပ်ရင် ကျွန်တော့်ကိုပြန်ထိုးနိုင်ပါတယ်”

“ဒါ... မတော်တဆလား”

“ရပါတယ်မမ၊ သူက ကျင့်သားမှမရှိသေးတာ။ ကျွန်တော်

ကုန်းကလည်း လူကြမ်းကိုစိန်ကြီးကို တကယ်ထိုးမိခဲ့တာပဲ”

“ဟဲ့... အဲဒါလူကြမ်းလေ. A. အကြောင်းလား။ မင်းက

နောက်ခန်းတွေရိုက်စရာရှိသေးတာကို ဒီမျက်နှာရောင်ကိုင်ကြီး
ဘယ်လိုဆက်ရိုက်ရမလဲ။ ကဲ... အားလုံးရှုတင်ဖြုတ်မယ်။ ထမင်း

စားပြီးမှပြန်ကြ။ ဆေးခန်းပြမလား နေယုံ”

“မလိုပါဘူး မမရယ်... ကျွန်တော် ဒီလောက်မနုပျာ
မိုးရိမ်ပါနဲ့”

“ကျုပ်ထုပ်တော့ထိုးမှကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ရတယ်မမ... ကျွန်တော် စိန်တင့်ကိုပဲထိုးခိုင်းလိုက်ပါ
မယ်”

ခြံထဲမှာပင်ရိုက်နေတာမို့ ရှုတင်ပစ္စည်းတွေသိမ်းနေကြစဉ်
သူမအိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ရာဇက သူမနောက်မှလိုက်လာလေ
သည်။ အိမ်က သူမကိုမြင်သည်နှင့် ထမင်းစားဖြုတ်ပြီးမှန်းသိလိုက်
သ၏။

“မမ... ထမင်းပွဲအဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ”

“မစားနိုင်ဘူးဟေ့။ ဒီမှာကံကောင်းလို့ ပြဿနာမတက်
တယ်။ တော်သေးတာပေါ့... နေယုံမို့လို့။ တခြားမင်းသားသာဆို

မင်းမလွယ်ဘူး”

“မ’နော်... နောက်ဆုံးခန်း စားနဲ့ထိုးသတ်ရမယ့်အခန်းမှာ တကယ်စားထိုးမှုမဖြစ်စေချင်ရင် ‘မ’စကားကိုဆက်မပြောတော့”

“ဟဲ့”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ‘မ’နားကိုကပ်ပြီးစကားပြောရတာလဲ၊ ‘မ’ကရော သူပြောတာကိုကျေနပ်နေစရာလား”

“ရာဇ... မင်း”

“ကျွန်တော်ပြောထားပြီးသားနော်... ‘မ’နားမှာ ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးမှ လာကပ်တာမကြိုက်ဘူး။ ဟိုနေ့က ဂျာနယ်ထဲမှာ လာတဲ့ကိစ္စတောင် အစာသိပ်ကျေတာမဟုတ်ဘူး။ ဦးဘုန်းကြီးတောင်းပန်ထားလို့ သည်းခံလိုက်တယ်မှတ်ပါ။ အခုလည်းလာပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်။ ဆရာတပည့်အရင်းခေါက်ခေါက်မို့ ရင်တိုတာကို ရောင့်တက်လာလို့ကတော့ လက်သီးပဲ”

“ခက်လိုက်တာရာဇရယ်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ရှင်ရိုက်တာက ရှုပ်ရှင်လေ။ ဘာလို့ အပြင်ကိစ္စကို ရောထွေးထားတာလဲ။ အလုပ်ကို အလုပ်လို့ပဲလုပ်ရမယ်လို့ ‘မ’ပြောထားတာမို့”

ဟုတ်လား”

“အင်းလေ... အခုရော ကျွန်တော်က အလုပ်မလုပ်လို့ ဘာလုပ်နေလို့လဲ ‘မ’ရဲ့”

“ဟင်း... ခက်တယ်နော်... သိပ်ခက်တာပဲ”

“ဘာမှမခက်ဘူး... ကိုနေယ့်ကိုမှာထား။ ‘မ’ နဲ့စကားပြောရင် လက်တစ်ကမ်းအကွာကပဲပြောလို့။ နားနားကပ်ပြီး တီးတိုးဆီးတိုးသဖန်းပိုးအပေါက်လာမချိုးနဲ့... မရဘူး။ ကျွန်တော်အောင် ‘မ’နားကို ဘယ်နှခါအတင်းကပ်ဖူးလို့လဲ”

သူမတအံ့တသြဖြင့် ရာဇကိုကြည့်လိုက်ပါ၏။ ချာတိတ်အလျှော့မပေးဘဲ ခပ်ရဲရဲပြန်ကြည့်နေလေသည်။

“နေယ့်နဲ့ ‘မ’တွဲလာတာ သုံးနှစ်ကျော်နေပြီ”

“ဘာလဲ... ဒါဖြင့် ‘မ’နဲ့သူကြားချည်ထားတဲ့သံယောဇဉ်ကြီးမျှင်က... သုံးနှစ်အာမခံနဲ့ ပိုခိုင်မြဲတယ်ဆိုတဲ့သဘောလား။ ကျွန်တော်နဲ့က ရက်ပိုင်းလပိုင်းပဲရှိလို့ သံယောဇဉ်မထားနိုင်သေးဘူး”

“အါလေ... ဒီလိုလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးရာဇရယ်... မောင်နှမတွေလို ရင်းရင်းနှီးနှီးတိုင်ပင်လုပ်ကိုင်ခဲ့လို့ ‘မ’တို့နာမည်ရလာတာ မင်းအသိ

မဟုတ်လား”

“အဲဒါကအဲဒါပဲ... ကျွန်တော်ပြောနေတာ ‘မ’နားကို... ကိုလိုကပ်လာတဲ့ကိစ္စကိုပြောနေတာ။ စကားကိုလျှော့မချနဲ့... တောက်! တော်တော်မြင်ပြင်းကပ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“မင်းနော်... ကိုယ့်ထက်အကြီးကို ဒီလိုပြောစရာထားတာ”
“ခရဲကြီးမှာမကြောက်ဘာမကြောက်”

“မကြောက်ဘူး... ကျွန်တော်ကမဟုတ်တာလုပ်နေတာလို့မဟုတ်တာပဲ။ ဘာမှကြောက်စရာမရှိဘူး”

“ဪ... ဒါဖြင့် ငါတို့က မဟုတ်တာလုပ်နေတယ်”
“မင်းစွပ်စွဲချင်တာပေါ့လေ... မင်း”

“ ‘မ’... ဒီမင်းသားနဲ့ပတ်သက်ပြီး နာမည်ထွက်ခဲ့တာ... တော်တော်ကြာပြီနော်။ ‘မ’သာ ဆင်ခြင်ရင် ဒီအသံတွေထွက်စေရအကြောင်းမရှိဘူး”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား... ငါ့ကိုသိက္ခာကျအောင် လျှော့ပြောမနေနဲ့။ ဒီမင်းသားနဲ့ဒီဒါရိုက်တာ လာဘ်ရှိစနိုးတူလို့ နာမည်တစ်ပြိုင်တည်းတက်လာတတ်တာ သဘာဝပဲလေ။ ယောက်ျားဆိုရင် ခွဲစရာမလိုဘူး။ မင်းတော်တော်လွန်နေပြီ”

“ ‘မ’နော်”

“တော်ပြီ... အရောဝင်မိတာနဲ့ ရောင့်တက်လာတာက... မှအစစ်... နေယံက မင်းလိုမဟုတ်ဘူး။ ငါ့အပေါ်မှာ ဒီနေ့... ရိုးရိုးသားသားဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ အစ်မရင်းလိုပဲသဘောထားတာ”

“မကြားချင်ဘူး... တွေ့မယ်”

“ရာဇနော်... ပြောနေတဲ့ကြားက”

“ ‘မ’သိပ်ချစ်တယ်မဟုတ်လား... ‘မ’တင်တဲ့မင်းသားမို့... မှုတ်ပြီး အလေးထားအလိုလိုက်ချင်နေတာလေ။ တော်ပြီ... ကောင်မရှိမှအေးမှာ”

“ငါပြောနေဟယ်နော်... ရာဇ”

“ ‘မ’... ကျွန်တော့်ကို ငါနဲ့မပြောနဲ့... မကြိုက်ဘူး”
သူမနှင့်ရာဇမျက်နှာချင်းဆိုင်မှာရပ်နေကြလေ၏။ ထမင်း... အနီးထဲဝင်ရန်ထလာတာမို့ လမ်းလယ်ခေါင်မှာ မတ်တတ်ရပ်... တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြသည်မှာ... ကောင်ပင်မခတ်။

“ ‘မ’နဲ့ပတ်သက်လာရင် ကျွန်တော်က လူသတ်ဖို့တောင်

ဝန်မလေးဘူး”

“ရာဇ... မင်းနော်... နေယုံကိုပြဿနာမရှာနဲ့၊ နေထိုင်
တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့... မင်း”

“သတ်မှာ... မသေ၊ သေအောင်ကိုသတ်ပစ်မှာ”

“ရာဇ... သူသေရင် မင်းထောင်ကျမှာနော်”

“ကျကျဗျာ... ‘မ’က သူသေမှာကိုစိုးရိမ်တာလား၊ ကျွန်
တော်ထောင်ကျမှာကို စိုးရိမ်တာလား ရှင်းရှင်းပြော”

“နှစ်ခုစလုံးပဲပေါ့ဟဲ့”

“မရဘူး... တစ်ခုပဲပြော... ဒါပဲ”

သူမဒေါသတွေပြေလေပြီ...။ အဲဒါပဲ... ဖြစ်လာ
ဝုန်းဒိုင်းကျ...။ ပြီးရင် ဒင်းက လေပြည်လေးသွေးလာပြီ။ သူ
စိတ်ဆိုးမှာကိုတော့ အတော့်ကိုစိုးရိမ်သားပဲ။

“မင်းကခုမှငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ။ ရုံးပြင်ကနွားရော
စရာလား”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုစိုးရိမ်တာပေါ့”

သူမ၊ ချာတိတ်ကို မျက်စောင်းသာ ပိတ်ခဲလိုက်တော့
ရာဇက တဟားဟားပိတ်အော်ရယ်လိုက်လေသည်။

“အေး... ရယ်နေ။ ဗိုက်ဆာနေတာတောင် ဘယ်ရောက်
ကျန်ပြီလည်းမသိတော့ဘူး။ မင်းတော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်လေးပဲ
ရာဇရယ်”

“အဲဒါ ‘မ’ရဲ့သီးသန့်လေးလေ။ ဟင်းနော်... ကျွန်တော်
တော်တော်အသည်းယားလာပြီ... အဟုတ်ပဲ”

“ကဲ... လာ... ထမင်းစားကြစို့”

သူမစကားကိုအတင်းဖြတ်၍ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်ခဲ့တော့
သည်။ ကိုယ်က အသည်းယားစရာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကမှ အသည်း
သားစရာအစစ်။ စိတ်ရှိလက်ရှိထုရိုက်ပစ်လိုက်ရရင်တော့လား။

က က က

အခန်း (၁၆)

သူမရိုက်သည့်ကြော်ငြာမှစ၍ ရာဇနာမည်ကျော်ကြားလာလေ၏။ wall - sheet တွေပါ အတော့်ကိုရောင်းကောင်းနေပါသည်။ သုတတို့နှင့်တွဲ၍ VCD သီချင်းနှစ်ခွေပါ ထပေါက်လေတော့ ဒီဘုတ်လောက် စန်းရှိတာဘယ်သွားရှာမလဲ။ နေယံတုန်းကဆို ထူးပေါ်အောင် မနည်းတင်ရိုက်ထားရတာ။ ပံ့ပိုးမှုတွေအသားကုန် တင်ပေးရတာ မနည်းမနော။ အခု... ဒီကောင်လေးကျတော့ ဘာမှထင်ထင်ပေါ်ပေါ်မလုပ်ပေးရပါဘဲ တက်လာတာလေ။

နောက်ဆုံးခန်း ဇာတ်သိမ်းရိုက်တော့မှာမို့ အဖွဲ့သားတွေ

အားလုံးတက်ကြွနေကြ၏။ Producer ဦးမိုးကြီးနှင့်ဦးခိုင်ပါ နို့ထိ
ကွင်းကိုလိုက်လာကြလေသည်။ သူမက မှတ်တမ်းရေးသည့်ဖိုးတာ
ကိုလှမ်းခေါ်၍ မင်းသား၊မင်းသမီး၏အဝတ်အစား၊ ဖိနပ်ကအ
အထူးသဖြင့် မိုးဝတ်သည့်နားကပ်၊ ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်တို့ကို
အသေးစိတ်ပြန်တိုက်၍စစ်စေ၏။

ဒါ... လွဲချော်၍မရသည့်အလုပ်မဟုတ်လား။
နေယံက အင်္ကျီအောက်ထဲသို့ သွေးတုအိတ်ထည့်နေ
၏။ သူမ၊ ဆန်းထွန်းကိုလက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ရာဇကိုင်ထားတာ ဓားအတုဟုတ်ရဲ့လား”
“ဟုတ်ပါတယ်မမရဲ့”

“သေချာရဲ့လား... တော်ကြာ ဓားကလက်ကိုင်ရိုးထဲ
မဝင်ဘဲနေဦးမယ်။ သွားယူလာခဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”
ဆန်းထွန်းက ရာဇလက်ထဲမှဓားကိုယူလာပေးသဖြင့် သူ
သေချာစစ်ဆေးလိုက်၏။ အထစ်လေးပိတ်ထားလျှင် ဓားရိုးထဲ
မဝင်နိုင်သဖြင့် ၎င်းအထစ်ကို ပလာယာဖြင့်ဆွဲဖဲ့လိုက်ပါသည်။

“ဟာ!မမ... အဲဒါဆို ဓားကိုထောင်လို့မရတော့ဘူးနော်”

“ရတယ်... ဓားကိုဦးစိုက်ပြီး သူ့ကိုင်မှာပဲဟာ။ ပြီးတော့
ထားမောင်းထွက်သွားတဲ့အခန်းမှာ သူ့ကိုမမောင်းခိုင်းနဲ့။ မင်းဝင်၊
သူ ကားပေါ်တက် တံခါးပိတ်လိုက်တဲ့အထိပဲရိုက်မယ်။ မမပြောတာ
နားလည်တယ်နော် ဆန်းထွန်း။ ဘာမှလွဲချော်မှုမရှိပါစေနဲ့။ သူ့စိတ်
က အစိုးရတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်။ မမ...
စိတ်ချပါ”

သူမ၊ဓားကိုယူ၍ နေယံတို့သုံးယောက်ရပ်နေသည့်နေရာ
တို့လျှောက်လာခဲ့သည်။ မိုးနှင့်နေယံက စကားတပြောပြော။

ရာဇက ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲလက်နှိုက်၍ အေးအေး
ဆေးဆေး။

“ရော”
“ဟင်... ဓားကဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဒီလိုကြီးပဲ... ဒီလိုကိုင်၊ လျှာမရှည်နဲ့... နေဦး”
သူမ၊ရာဇလက်ထဲ ဓားအတုကိုထည့်ပေးလိုက်ပြီး ရာဇ၊

ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲမှာရော၊ ခါးကြားပတ်လည်ကိုပါ လိုက်စမ်း
လိုက်ပါ၏။

“အာ... ‘မ’ နော်”

“စိတ်မချလို့စမ်းတာဟေ့။ မင်းက ယုံရတာမှမဟုတ်ဘဲ”
သူခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်တော့ နေယံနှင့်မိုးက ပြုံးစိစိ။ ဟုတ်
တာပဲ... ‘မ’ ပုံစံက သူ့ကိုတစ်စက်ကလေးမှ စိတ်မချသည့်ပုံပေါက်
နေတာကိုး။

“အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် မိုးလာခဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့မမ... ဟိုလေ... ရာဇက မိုး၊ သူ့ကိုပါးရိုတ်
တဲ့အခန်းမှာ တကယ်ရိုက်သာရိုက်တဲ့မမရဲ့... အဲဒါ”

“ဟဲ့... ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ရပါတယ်မရဲ့... ဒါ ဇာတ်ရှိန်အမြင့်ဆုံးအခန်းပဲဟာ။
သုံးယောက်အပြိုင်တင်ရမှာလေ။ ပေါ့လို့ဘယ်ရမှာလဲ... ရိုက်သာ
ရိုက်လိုက်မမိုး... အားနာစရာမလိုဘူး”

“ကဲ... နေယံ... OK ပြီလား”

“OK မမ”

“အားလုံးငြိမ်မယ်”

သူမ camera ရှိရာဆီပြန်လျှောက်လာပြီး ကိုယ်တစ်ပိုင်း
မြင်ကွင်းကိုသေချာချိန်လိုက်၏။

“စမယ်”

“ရယ်ဒီ... ဝမ်း... တူး... သရိုး... ဖိုး... အက်
ခွင်”

“ဖျောက်”

“ဒီမှာကိုကိုအောင်... ဒီလောကကြီးထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့
ကျွန်တော် တစ်ယောက်ယောက်မရှိမှအေးမှာဗျ။ ဒီတော့ ခင်ဗျား
သေမလား၊ ကျွန်တော်သေပေးရမလား ကြိုက်ရာပြော”

“ဒီမှာဈာန်... ငါနဲ့မိုးက ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးဘဝက
တည်းက သံယောဇဉ်တွယ်လာခဲ့တဲ့သူတွေပါ။ မင်းက နောက်မှပေါ်
လာပြီး ငါ့နေရာကိုဝင်လုလို့ရမလား။ ငါတို့နှစ်ဦးကြားမှာ ချည်
ထားတဲ့ကြိုးက ၂၀၂၈ကွ။ အဲဒီကြိုးက ဘယ်လိုမှဖြတ်တောက်လို့
မရနိုင်တဲ့အခိုင်မြဲဆုံးကြိုးပဲ”

“သွားစမ်းပါ... အပ်ချည်ကြိုးတွေ... စွန်ကြိုးတွေ
အကြောင်း စာဖွဲ့ပြမနေနဲ့။ အဲဒါတွေကို ဟောဒီစားနဲ့တိခနဲဖြတ်
ချစ်နိုင်တာ ခင်ဗျားသဘောပေါက်စမ်းပါ။ ကျုပ်ကတော့ အချစ်
အတွက်ဆိုရင် လူသတ်ဖို့လည်းဝန်မလေးဘူး။ သတ်သေဖို့လည်း
နောက်မဆွဲဘူး။ အဲဒါကို ခင်ဗျားနားလည်”

“တော်တော်တရားကျတဲ့ကောင်ပဲ... နောက်မှပေါင်
လာပြီး ရွှေကြာပင်ဖြစ်ချင်လို့ရမလား။ အဓိကနဲ့သာမညကို မင်း
မခွဲခြားတတ်သေးပါလားဈာန်”

“အပိုစကားတွေပြောမနေနဲ့။ ယောက်ျားပဲဗျ။ တုံးတိုက်
တိုက်ကျားကိုက်ကိုက်ပေါ့။ ‘မ’က ခင်ဗျားရှိနေလို့ ကျုပ်ကိုမျက်နှာ
မှိတ်ခေါင်းခါနေတာ။ လူကြီးတွေသဘောတူရုံနဲ့ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး
ကို အပိုင်သိမ်းချင်လို့ရမလား။ နှလုံးသားရှိတဲ့လူဗျ။ အသက်မဝ
တဲ့စက်ရုပ်မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်နဲ့စဆုံကတည်းက မျက်ဝန်းချင်းသံဇဉ်
ညှိပြီးမှတော့ ရှေ့လျှောက်လက်ဆက်တွဲဖို့ပဲရှိတယ်... ဒီတော့”

“ဈာန်... မင်းမှားမယ်နော်... မိုးက ငါ့ကိုပဲချစ်တာ။
မိုးအချစ်တွေကို ငါအပိုင်ရထားပြီးသား”

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားဗိုက်ကို ဒီဓားနဲ့ဆွဲဖွင့်လိုက်တာ
နဲ့ ခင်ဗျားရင်ထဲက ‘မ’ရဲ့အချစ်တွေ ကျုပ်အကုန်ရရော... ထံ”

“မင်း... မင်း”

“စွပ်”

“အ”

“အမယ်လေး... ကိုအောင်... ဟင်... မင်း၊ ဘယ်လို”

ထုပ်လိုက်တာလဲဈာန်”

“ ‘မ’တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲလေ... ‘မ’အချစ်ကို နှစ်ယောက်
မြိုင်လုနေလို့ ဘာမှအကျိုးထူးလာမှာမဟုတ်လို့ ကျွန်တော်ရှင်းလိုက်
တာ။ ‘မ’ကျွန်တော့်ကိုပဲချစ်ရမယ်... လာ... လိုက်ခဲ့”

“အို... ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ... ဖယ်... လွှတ်နော်။
မင်း... မင်း... ကိုအောင်ကိုသေအောင်သတ်လို့လည်းအပိုပဲ။
ငါ့အချစ်ကိုဘယ်တော့မှရမှာမဟုတ်ဘူးမှတ်”

“မပြောနဲ့... မကြားချင်ဘူး... ‘မ’ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့
အသက်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ကမ္ဘာ၊ ‘မ’ရှိနေလို့ ကျွန်တော် ဒီလောကကြီး
ထဲမှာ အသက်ရှင်နေတာပါမ’ရဲ့”

“ဘာမှလာပြောမနေနဲ့... ကိုအောင်ကို ခုလိုလုပ်လိုက်
တာ မင်းကိုငါပိုင်တောင်မုန်းသွားပြီ။ မုန်းတယ်... မင်းမျက်နှာကို
ငါမကြည့်ချင်တော့ဘူး... သွား... ခုချက်ချင်းထွက်သွား”

“ ‘မ’... ‘မ’မပါဘဲ ကျွန်တော်”

ရာဇက မိုး၏လက်မောင်းတစ်ဘက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်
တိုင်၍ ဆွဲလိုက်စဉ် မိုး၏လက်တစ်ဖက်က ရာဝေးတစ်ဖက်ပေါ်
ပြွန်းခနဲရောက်သွားလေ၏။

ရာဇ၏ပြောင်းလဲသွားသည့်မျက်နှာကို အနီးတပ်ဆွဲလျက်လိုက်ပါသည်။ ပထမ တအံ့တဩမျက်နှာ၊ နောက်ကြေကွဲသွားသည့်မျက်ဝန်း၊ ပျက်ယွင်းညှိမည်းသွားသည့်မျက်နှာပြင်မှ သွေးကြောလေးတွေတဆတ်ဆတ်လှုပ်ခါနေတာကိုကအစ အသက်ဝင်လွန်းစွာ ခြေမိ၏။

“ ‘မ’... ကျွန်တော့်ကိုရိုက်တယ်”

“ရိုက်တယ်... ရိုက်တော့ဘာဖြစ်လဲ... ဖြစ်နိုင်ရင် အောင်တောင်ငါ့လက်နဲ့သတ်ပစ်ချင်တာဈာန်ရဲ့။ ကိုအောင်... ငါ့အောင်ရေ”

မိုးက မြက်ခင်းပြင်ထက်မှာလဲနေသည့်နေယုံကို သိမ်းထိန်းပွေ့ဖက်ထားလိုက်လေ၏။ ဓားကိုင်လက်တန်းလန်းဖြင့် ရာဇဇာမိုးကိုမျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေဆဲ...။

“ ‘မ’ပြောတော့... ‘မ’ပြောတော့... ကျွန်တော့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆို။ ကျွန်တော်နဲ့အတူသွားလာရတာ၊ စားသောက်ရတာ စိတ်ချမ်းသာတာပဲဆို... ‘မ’ပဲ... ‘မ’ပဲ”

“အဲဒါ ဖြူဖြူစင်စင်စိတ်နဲ့ မောင်လေးတစ်ယောက်လို နှစ်ယောက်ယောဇဉ်နဲ့ချစ်တာ လူမိုက်လေးရဲ့။ ကိုအောင်နဲ့စိတ်အခန့်မဆင့်

...နေချိန် မင်းကိုလိုက်လျောဆက်ဆံခဲ့မိတာ ငါ့အမှားပဲ။ ဖြစ်မှဖြစ်လေ ကိုအောင်ရယ်။ မိုးကြောင့်ပါ... မိုးကြောင့် ကိုအောင်ခုလိုဖြစ်ရတာ။ ကိုအောင်သာ ဒီလောကထဲမှာမရှိတော့ရင် မိုးလည်း ဘာဝကြီးထဲမှာမနေချင်တော့ဘူး... ဟင့်ဟင့်”

“ရက်စက်လိုက်တာ... ‘မ’သိပ်ရက်စက်တာပဲ... ‘မ’အပေါ်မှာ အသက်နဲ့ထပ်တူမြတ်မြတ်မိုးမိုးချစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ညာရက်တယ်၊ လိမ်ရက်တယ်။ ‘မ’ နေ့စဉ်ပွေ့ချီပွတ်သပ်ပေးတဲ့ ကြောင်ကလေးလောက်တောင်မှ ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ်ထားနိုင်မှတော့ ဒီတစ်သက် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဘယ်တော့မှ မမြင်စေရဘူး”

ရာဇလက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကိုလွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး နောက်ကို ခုတ်ခနဲလှည့်လိုက်၏။ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ကားရှိရာဆီလျှောက်လာခဲ့ပြီး ကားတံခါးကိုဖွင့်တက်ကာ တံခါးကိုချိုင်းခနဲပိတ်လိုက်လေသည်။

“ကဒ်”

“ဟာ! ကားသော့ရော”

အလန့်တကြားအော်လိုက်သည့်ရာဇအသံကြောင့် တစ်

ဖွဲ့လုံးကျိတ်ရယ်လိုက်ကြ၏။

“ဟိုကောင်လေး ဆင်းခဲ့တော့”

“ကားမောင်းထွက်ရဦးမယ်လေ”

“မရှည်နဲ့... ဆင်းဆိုဆင်းခဲ့ပေါ့”

ဆန်းထွန်းက ရာဇနှင့်ဆင်တူအင်္ကျီဝတ်ထားကာ

သော့ကိုကိုင်၍ သူမကားပေါ်တက်လိုက်လေ၏။

“စမယ်”

“ဝူး”

“ဝုန်း!”

“ဒိုင်း!”

“ချလွမ်း!”

ကားက အုတ်တံတိုင်းအနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးရှေ့မှာ တွဲ

ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်လိုက်စဉ် Disc ထဲအသံသွင်းထားသည့်အ

တွေက အကျယ်ကြီးထွက်လာလေ၏။

“ကဒ်... နောက်တစ်ကဒ်ဆက်ရိုက်မယ်။ နေယံ...”

သွေးအိတ်ပေါက်ရဲ့လား”

“မပေါက်ဘူးမမ”

“ဟဲ့... ဩော်... စိန်တင့်ရေ... နည်းနည်းလောက်
သွားဖောက်ပေးစမ်း... နည်းနည်းပဲနော်... စိုရုံတင်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

စိန်တင့်က ချိတ်ဖြင့်နေယုံသွေးတုအိတ်ကိုဖောက်ပေးလိုက်
သဖြင့် အင်္ကျီအဖြူပေါ်မှာ သွေးကွက်လေး စိုသွားလေ၏။

“OK စမယ်”

“ကိုအောင်... ကိုအောင်... ဆေးရုံသွားကြမယ်နော်”

“ကိုယ်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးမိုးရယ်... ဓားက ရှုပ်ထိသွားတာ

”

“ဟင်... ဟုတ်လား... တော်ပါသေးရဲ့။ မိုးဖြင့်အရမ်း
နိမ့်သွားတာပဲကွယ်”

“ကိုယ်သိပါတယ်...။ မိုးကိုယုံအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်
တစ်နီးသလဲဆိုတာကိုပေါ့”

“ဟင်းနော်”

နေယံက လှဲနေရာမှထထိုင်၍ မိုးပခုံးလေးကိုဆွဲဖက်လိုက်
သော့ မိုးထဲမှ အင်မတန်လှပသည့် မျက်စောင်းလေးတစ်ပွင့်ခုန်

ထွက်လာလေ၏။ အင်း... ဒီကောင်မလေးဟာ ဒီမျက်စောင်းနဲ့

star ကိုဖြစ်ဦးမှာပါလား။

“ကဒ်”

အားလုံး ပြိုင်တူသက်ပြင်းချလိုက်ကြလေ၏။ နေထိုင်ဆေးပေသွားသည့်ရှုပ်အဖြူနှင့်စွပ်ကျယ်ဖြူကိုချွတ်၍ sport - shoe နှင့် လဲဝတ်နေသည်။ မိုးက ရာဇရပ်နေသည့်နေရာကိုလျှောက်လေ၏။

“ရာဇ. . . တော်တော်နာသွားလားဟင်”

“ရပါတယ်မမိုးရဲ့. . . အစ်ကိုကိုလက်သီးနဲ့ထိုးမိတုန်း”

လောက် မနာပါဘူး”

“ညိုတော့ညိုသွားတယ်ဟဲ့။ အစ်မ ကျပ်ထုပ်ထိုး”

မလားဟင်”

“ဟင့်အင်း. . . ကျွန်တော်က မမိုးပြုစုတာကို လိုချင်”

မဟုတ်ဘူး”

“ဪ. . . ဒီလိုလား. . . ဒီလောက်ဆိုပေါက်ပြီ”

တီးတိုးကိုတ်ရယ်နေကြသည့်မိုးနှင့်ရာဇကို ဖျတ်ခဲနေ

ကြည့်စဉ် သူမရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ခံစားလိုက်ရ၏။

စမ်း. . . ဒင်းပြောတော့ဖြင့် ငါ့ကို နေယံနဲ့အရောမဝင်နဲ့တဲ့။

ငါတင်တဲ့ငါ့မင်းသမီးလှတပတလေးနဲ့ အရောတဝင်ရယ်မောလို့ နေပြင်ကပ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

ပစ္စည်းတွေသိမ်းဆည်းနေကြသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်ကြတော့။ camera တွေ၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေကို ဆူဒူကီးကားပေါ် သေချာစနစ်တကျတင်ကြလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲဇော်. . . ညည်းတော်တော်မှပင်ပန်းရဲ့လား”

“ဒီလိုပဲပေါ့ ဦးခိုင်ရယ်။ ဇော်ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ပဲဟာ။

ဒီလောက်တော့အပင်ပန်းခံနိုင်ရမှာပေါ့”

“ငါတို့သတင်းကြားနေတာကတော့ လူပင်ပန်းတာထက် ညည်းစိတ်ပိုပင်ပန်းတာဆို”

“လာပြန်ပြီ”

“အေးလေ. . . ရိုက်ကွင်းမှာ ဂရိဂျောင့်ကျလို့ ညည်းနိမ့်တိုင်သရုပ်ဆောင်ထားတဲ့ခွေကြမ်းတွေ ငါတို့ကြည့်ရပါတယ် ဉာမယ်မကြံနဲ့”

“ဦးမိုးကြီးနော်. . . ပြောဦးမယ်ပေါက်ကရတွေ။ အဲဒါ

အော်မောင်လေးပဲဟာ”

“ဟုတ်လို့လားကွ. . . ။ ဟိုမှာလေကြောသင့်နေတာနဲ့

ညည်းမျက်နှာက ပျက်ချင်နေပြီ။ အဲဒီနှစ်ယောက်ကမှ အနုပညာ
မောင်နှမစစ်စစ်”

“တော်ပြီ... ပြန်တာပဲကောင်းတယ်”

“ဒီကားကြော်ငြာရိုက်ရင် ညည်းကို ချာတိတ်ဖက်ထား
ပုံကိုယူ။ ညည်းနေရာမှာ မိမိုးကို computer နဲ့ပြင်ပြီးထည့်။ အဲ
ပုံမှာ သူ့မျက်လုံးလေးတွေက တကယ့်ကိုအသက်ဝင်တာ။ မယ့်
နဲ့... ကြော်ငြာဝေရုံနဲ့တင် ရုံမှာကျိတ်ကျိတ်တိုးမှာအသေအချာ
ပဲ”

သူမ ဦးခိုင်နှင့်ဦးမိုးမိုးကြီးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး
ဆောင့်ကာ ကားပေါ်တက်လိုက်၏။ ရာဇက လက်ခုပ်တီးခေါ်ထား
ကားဆီအပြေးလိုက်လာလေသည်။

“ ‘မ’နေဦးလေ... ကျွန်တော်လိုက်မလို့”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်ပြန်ပါလား... ဘာလိုက်ရှုပ်မလို့”

“ဒီမှာလေ... ‘မ’အလုပ် ‘မ’မေ့ထားရလား။ ကားက ညည်း
ယူသွားလိမ့်မယ်... တက်ပြီ... ဘာလေးမှန်းလည်းမသိ။ ခဏ
ကမှ ကျပ်ထုပ်ထိုးပေးရမလား မေးဖော်ရသေးတယ်။ သူကထော
မသိချင်ယောင်ဆောင်လို့”

အံ့မာ... နှစ်ယောက်သားအကြည်ဆိုက်နေတာကိုများ
တို့လာရမ်းချင်သေး...။

သူမဘာမှမပြောဘဲ ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့၏။

“မ”

“...”

“စိတ်ကောက်နေတာလား”

“ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်”

“မဆိုင်ဘူးလား... မဆိုင်ဘူးသာပြောတယ်။ ‘မ’ရင်ထဲ

Jealous ဝင်နေပြီမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့စကားပြောတာ
နဲ့နှစ်တောင်မရှိဘူး။ ‘မ’ ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပေါ့”

“ကျွတ်... ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း ရာဇရယ်။ ဒီမှာ အလုပ်
နဲ့လို့နားပါမယ်ဆိုမှ မင်းက တစ်မျိုး။ ပြောချင်ရာစွတ်ပြော
တာပဲ။ ကဲ... အိမ်ပြန်မှာလား”

“မပြန်ပါဘူး... ‘မ’အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါမယ်ဆိုမှ”

သူမ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်ပါ၏။
တစ်ခန်းမှာပါလာသည့် အိမ်ကိုလှည့်ပြောလိုက်သည်။

“အိ... မမကိုပလာစတာဝယ်ပေးပါဦး။ အရောင်ကျတဲ့

ပလာစတာနော်... သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

“နေနေ မအိ... မဝယ်နဲ့”

“ဟဲ့... မင်းအနာကိုကပ်ဖို့လေ ရာဇရဲ့”

“မရဘူး... လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ပဲလုပ်ပေးတာကိုပဲ လိုချင်တယ်”

ငါနော်...။ စိတ်ရှိလက်ရှိပိတ်ခေါက်လိုက်ရရင်... ခေါင်းတော့ ဘုသီးထွက်လာတော့မှာပဲ။ သူမကားကို ဆက်ဆောင်ထွက်လာခဲ့၏။ ခြံထဲကိုမောင်းဝင်လာခဲ့ပြီး တိုက်ရှေ့မှာရပ်လိုက်ပါသည်။

သူမတို့နောက် သိပ်မကြာခင်မှာ ပစ္စည်းသယ်လာသူကားက နောက်မှဝင်လာလေ၏။ နောက်ဘက်ရှိစတိုဆောင်သိမ်းတာသိမ်း၊ သူမအိမ်ထဲမှာသိမ်းသင့်တာသိမ်း၊ studio ဖိုတာပို့ရန် စီမံခန့်ခွဲပြီးမှ အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။

ရာဇက အိမ်ထဲယူလာပေးသည့် ချွေးသုတ်ပဝါအပိတ်လေးကို သူမထံကမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“ဟယ်... အမောတောင်မှမဖြေရသေးဘူး”

“အတူတူပဲပဲ ‘မ’ရာ... ဟိုမှာ မအိ၊ သံပရာရည်ဖျော်ယူလာပေးမှာပေါ့”

သူမ၊ ရာဇထိုင်နေသည့် နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တီမှာပင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါကိုအာဇာပေးကာ ရာဇ၏ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ပေါ် အသာဖွဖွဖိကပ်ပေးလိုက်ပါ၏။

“တော်တော်များတာပဲ...။ လက်ချောင်းရာတွေတောင် ထင်ကျန်ခဲ့တာကိုး”

“ ‘မ’သနားသွားတယ်မဟုတ်လား”

“သနားပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး...။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အရိုက်ခံတုန်းကခံပြီး ငါ့ကိုပြဿနာလာပုံ”

“ ‘မ’နော်... ငါလို့ပြောပြန်ပြီ။ မရိုင်းရဘူးလေ”

“အမယ်လေးနော်... တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ငါချည်း အထပ်ထပ်အခါခါပြောလာခဲ့တာ။ မင်းနဲ့ကျမှ ဆင်ခြင်ရတယ်လို့။ အတော်တရားကျစရာပဲ”

“ဦးဘုန်းမြတ်ကိုကျ ‘ဇော်’လို့ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဘာလို့ သုံးသလဲ”

“ဟိုက ‘မ’ထက်လေးလကြီးတယ်... ရိုသေရမှာပေါ့”

“တော်သေးတာပေါ့... တော်ကြာ ကိုကိုနဲ့ညီမလေးသုံး
မှ ဟုတ်ပေပြစ်နေမယ်”

“သုံးစရာလား... တော်ပြီ... ဖျော်ရည်သောက်တော့
ပြီးရင်ပြန်... Taxi နဲ့ပဲပြန်နော်... ‘မ’လိုက်မပို့ပေးနိုင်တော့ဘူး
နားချင်ပြီ”

“ဟုတ်... ကျွန်တော် ‘မ’ဆီ မကြာမကြာလာလည်မှာ
နော်။ နောက်မှအော်မထုတ်နဲ့”

“လာပေါ့... ဒါများဆန်းလား။ ‘မ’ခြံက အလုပ်သမား
အဝင်အထွက်အမြဲရှိနေတာပဲ”

“ဟာ... ကျွန်တော်က ‘မ’ရဲ့အလုပ်သမားမှမဟုတ်ဘဲ”

သူမ့သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုကျိတ်ချလိုက်ပြီး ထိုင်နေရာမှ
ထရပ်လိုက်ပါ၏။ ဇာတ်ကားကို အဆင်ပြေပြေနဲ့ ရှော့ရှော့ရှုရှု
ပြီးသွားတာပဲတော်လှပြီ။ နို့မို့ချာတိတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဖြေရှင်းစရာ
ကိစ္စတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆက်စပ်လာတာမဟုတ်လား။

ခဏအကြာမှာ ရာဇက နှုတ်ဆက်၍ပြန်သွားသဖြင့် သူမ
ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေချိုးရလေသည်။ ခေါင်းထက်မှရေအေးတို့
က တစ်ကိုယ်လုံးကို အေးမြစွာစိမ့်သွားလေ၏။

ဒီရေတွေလိုပဲ ကိုယ့်ဘဝအေးမြပါရစေလားချာတိတ်ရယ်။
မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူမောစိတ်မောဖြစ်နေရတဲ့ကာလတွေ ကုန်
လွန်ပါစေတော့...။

၇ ၇ ၇

အသုံး (၁၇)

“ဒါက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲကိုဘုန်း”

“ကိုယ်ပြောတာရှင်းရှင်းလေးပါဇော်ရဲ့...။ ဇော်အလုပ်ကိုထိခိုက်မှာစိုးလို့ ဇော်လုပ်နေတဲ့လုပ်ငန်း အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနဲ့ ပြီးမြောက်အောင်မြင်ပါစေဆိုပြီး ကိုယ် အလိုက်တသိရပ်နေခဲ့တာပါ။ စေ့စပ်ထားတဲ့ကိစ္စကိုဖျက်သိမ်းဖို့အစီအစဉ် လုံးဝမရှိဘူး”

“ဒါ ကိုဘုန်းသက်သက်ညစ်တာပဲ။ ဇော်ကိုပြောတုန်းက ဇော်သဘောကို လိုက်လျော့ပါ့မယ်ဆို။ ဇော်ဆန္ဒမပါဘဲ ဘာတစ်ခုမှ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရှေ့ကိုဆက်မတိုးပါဘူးဆို... ခု”

“အဲဒါအခိုက်အတန့်ကာလတစ်ခုထဲပဲလေဇော်ရယ်။ ထင်
သက်တာ တရားသေမှတ်ဖို့မှမဟုတ်ဘဲ”

“ကျွတ်... ကိုဘုန်းနော်၊ ရှင်ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ယောက်ျား
စကားပြောမှပေါ့”

“ဒါယောက်ျားစကားပဲလေ ဇော်။ ကိုယ်မင်းကိုချစ်တယ်။
ဒီတော့ မင်းကိုကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ရမှဖြစ်မှာပေါ့။ လူကြီးတွေသဘောထက်
ခုတည်းနဲ့ မင်းကို ကိုယ်ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့
သမျှအလုပ်တွေမှာ ကိုယ့်ဆန္ဒမပါဘဲ ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ခဲ့ဘူး။ အခု
ဇော်ရိုက်နေတဲ့ကားလည်းပြီးပြီ။ ဒီတော့ ရာဇနဲ့ဇာတ်လမ်းကိုရစ်
သင့်ပြီ။ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြစို့ဇော်။ ဒီထက်ပိုပြီးအသက်ကြီးလာ
ရင်မကောင်းတော့ဘူး”

သူမ၊ သူတို့မကျေမနပ်ဖြင့်ကြည့်နေမိ၏။ ဧည့်ခန်းဆက်ထီ
ထက်မှာကိုယ်စီထိုင်နေရင်း စကားသံတို့က ခဏမျှတိတ်ဆိတ်သွား
လေသည်။

“ကျွန်မသဘောမတူဘူး”

“ဇော်”

“ရှင်ဟာ ကတိတစ်ခုကိုလွယ်လွယ်နဲ့ပေးပြီး လွယ်လွယ်
ပဲဖျက်တတ်တဲ့လူပဲ ကိုဘုန်းမြတ်အောင်။ ဒီလိုလူမျိုးရဲ့လက်ထဲကို
ကျွန်မဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို ဘယ်လိုယုံကြည်စိတ်ချမှုမျိုးနဲ့ထည့်ပေး
ခုံမှာတဲ့လဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးဇော်”

“ရှင်ဆက်မပြောနဲ့...။ ကျွန်မဘာမှထပ်မကြားချင်ဘူး။
အစကတော့ ကျွန်မအတွက် အစစအရာရာထည့်စဉ်းစားတတ်
သားပဲလို့ ရှင်အပေါ်အထင်ကြီးခဲ့သမျှ အားလုံးအလကားပဲ။ ဒီလို
အတ္တကြီးတဲ့လူမှန်းသိရင် ရင်းနှီးပတ်သက်မှုမျိုးတောင် ကျွန်မ၊ မ
လုပ်ခဲ့ဘူး။ ဒီမှာ၊ တင်တင်ဇော်ကို ဒီလိုအချိုးမျိုးနဲ့လာချိုးလို့ရမယ်
ထင်ရင် ရှင်မှားသွားမှာပေါ့။ ကျွန်မက ပုံစံခွက်ထဲမှာ နေသားတကျ
နေနေတဲ့သမီးလိမ္မာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ရှင်ကိုလက်ထပ်ရမယ့်အတူတူ
တိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေပစ်လိုက်မယ်... ဒါကို ရှင်မြဲမြဲမှတ်ထား”

“ဇော်... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ... ကိုယ်”

“ရှင်ထွက်သွား... ခုချက်ချင်းထွက်သွား။ နောက်နောင်
ကို ကျွန်မနဲ့လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့။ ဒီနေ့ဒီအချိန်ဟာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ
နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်းပဲ”

“တောက်!”

သူ၏မကျေမနပ်တက်ခေါက်သံကို ဥပေက္ခာပြု၍ သူမအတွင်းခန်းဆီသို့ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ခဏအကြာမှာ ကားကိုဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးမောင်းသွားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဒေါသထွက်လိုက်တာနော်။ တစ်သက်လုံးအထင်ကြီးလာခဲ့သမျှ အကုန်သေရေသွန်ချလိုက်သလို အရာမထင်တော့တာပါလား။

နောက်ဆုံးတော့ ယောက်ျားဟာယောက်ျားပါပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုရရှိပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေထုတ်၊ ထင်တွေလွယ်လွယ်နဲ့ပေး။ အဆုံးသတ်မှာတော့ ဒီမိန်းမကိုအပိုင်သိမ်းဆွဲရလား၊ တစ်ခုကဲ့သို့ပဲ လိုချင်တာမဟုတ်ပါလား။ တောက်! ငါ့မှာတော့ ဟိုချာတိတ်သတ်မယ်တကဲကဲလုပ်ခဲ့တာကို ကာဆီးပေးရတာထက် မျိုး... ဒင်းကိုပြဿနာရှာတာကိုရှင်းရတာတစ်ဖုံ စိတ်ကိုရှုပ်ရှား

“အိရေ”
“ရှင်... မမ”

“ငါ... ဖလင်တွေ ကူးဆေးတော့မယ်။ ဘယ်ညည်းညည်းလာလာ ငါ့ကိုလာမခေါ်နဲ့။ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စကြုံမှ တံခါးထဲခေါက်ချေ။ မမတံခါးစေ့ရုံစေ့ထားမယ်... သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

“ဖုန်းခေါ်ရင်လည်း မရှိဘူးသာပြောလိုက်။ ငါ... ဘာအောင်အယှက်မှမလိုချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဝတ်စုံလဲဝတ်၍ ဖလင်ကူးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ဇာတ်ကားရိုက်နေစဉ် ရိုက်ထားသည့်ဓာတ်ပုံများ၊ ရီဟာဆယ်လုပ်စဉ်ရိုက်သည့်ပုံတွေကို စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့်ကူးနေမိသည်။ မိုးနှင့်နေယံ...၊ မိုးနှင့်ရာဇ...၊ နေယံနှင့်ရာဇစုံတွဲတွေကူးအပြီးမှာ တစ်ဦးချင်းပုံတွေကူး၏။

ရီဟာဆယ်ပုံတွေထွက်လာတော့ သူမပုံတွေပါတစ်ပုံစနစ်ပေါ့ပါးလေသည်။ ခွေးကောင်ဆန်းထွန်း လက်သရမ်းထားတာတွေ၊ မှုနားပန်အုပ်ထည့်လိုက်ဦးမည်။

ဟော... ဒါ... ရာဇနှင့်သူမပုံပါလား။ ကွန်ပျူတာဖြင့် ခြိမ်းမည့်ပုံမို့ စလက်မ size အကြီးပြန်ချဲ့ကူးလိုက်သည်။ ရေဆေးသွားပုံတွေကို ကလစ်တွေဖြင့် စနစ်တကျတန်းစီချိတ်လိုက်၏။ ပုံကြီးထွက်လာသည့်ပုံကိုရေဆေး၍ သေချာကြည့်နေမိသည်။ အဟုတ်ပဲ... နေယံပြောတာမှန်နေပါရောလား။ ဒီကောင်

လေးမျက်လုံးတွေက ဒီပုံမှာ ပိုအသက်ဝင်နေသလိုပဲ။ အရည်
ဝင်းလဲ့နေသည့်မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတွေကို ငေးကြည့်
ပြီးမှ မိုးနှင့်တွဲရိုက်ထားသည့်ပုံကိုဖြုတ်ကာ ယှဉ်ကြည့်လိုက်

ဟုတ်တယ်... သူမနှင့်တွဲရိုက်ထားတဲ့ပုံကိုက ပိုလှပ
သေချာနေပါလား။ ဒီပုံမှာ မိုးပုံဖြည့်၍ ပိုစတာထုတ်လျှင်ဖြည့်
လျှံမှာအသေအချာပါပဲ။ သူမသက်ပြင်းကိုခပ်ဖွဖွလေးချကာ
ပြုံးလိုက်မိ၏။ အသက်ဝင်လွန်းနေသည့်မျက်ဝန်းတွေကို
စိုက်ကြည့်နေစဉ် သူမလည်ကုပ်နေရာသို့ ရုတ်တရက်လေငွေ
ချက်တိုက်ခတ်လာလေသည်။

“အမယ်လေး!”

“မလန့်ပါနဲ့ ‘မ’ရဲ့... ကျွန်တော်ပါ”

သူမ ဖျတ်ခနဲလှည့်ရန်ရွယ်စဉ် ခါးကိုသိုင်းဖက်လိုက်
လက်တစ်စုံကြောင့် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ပူနွေးရှက်အမ်းသွား
လေ၏။

“ရာဇ... ဒါဘာလုပ်တာလဲ... လွတ်နော်။ မင်း
မတောင်းဘဲ ငါ့အလုပ်ခန်းထဲကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“မအိက ဈေးသွားဖို့အပြင်ထွက်တုန်း ခြံဝမှာဆုံပြီး

ညိုတိတ်တိတ်လေးဝင်လာတာ။ ‘မ’ဘာလုပ်နေမလဲသိချင်လို့လေ။
“ရောက်တော့ ‘မ’က ကျွန်တော့်ပုံကြည့်ပြီး အသည်းတွေကြွနေ
တာကို”

“အို... ဘာကိစ္စကြွေရမှာလဲ... ပေါက်ကရတွေ၊ ဖယ်
ညို့ပြောနေတယ်နော်။ ဧည့်သည်က ဧည့်ခန်းမှာနေမှပေါ့။ ဘာလို့
အတွင်းခန်းထဲထိဝင်လာရတာလဲ... လွတ်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော်က ‘မ’ဆီခဏတာလာတဲ့ဧည့်
သည်မှမဟုတ်တာပဲ။ ‘မ’ရဲ့နှလုံးသားဆီ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်
လာခဲ့တဲ့ဘဝလက်တွဲဖော်ပါ”

“ဟာ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဖယ်လို့ဆို”

“ကျွန်တော် ‘မ’ကိုသိပ်ချစ်တယ်။ စတွေ့တွေ့ချင်း၊ မြင်
ခြင်ချင်း လှိုက်ခုန်လှုပ်ရှားတဲ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်မိ
တာပါ”

“ရာဇ”

“ ‘မ’မရှိရင် ကျွန်တော်မဖြစ်ဘူး...။ ‘မ’ ကိုမမြင်ရရင်
ကျွန်တော်မနေနိုင်ဘူး။ ‘မ’အသံကိုမကြားရရင် ကျွန်တော့်မှာ နေ
ထိထိုင်မသာဖြစ်နေရတာကြာပြီ။ ‘မ’ရဲ့မျက်တောင်လေးတစ်ခတ်

မှာ ကျွန်တော်ကျွန်းခဲ့ရတာပါ။ 'မ'ရဲ့အသက်ရှူနှုန်းတွေ၊ သွေးနှုန်းတွေကိုရေတွက်ခွင့်ရတဲ့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့လူသားတစ်ယောက်နေတာကို ကျွန်တော်ရချင်တယ်”

“မင်း... မင်း”

“ 'မ'... ကျွန်တော့်ကိုပြန်ချစ်ရမယ်”

“ဟင့်အင်း”

“ကျွန်တော့်ကိုပဲလက်ထပ်ရမယ်”

“ရာဇ... ငါစိတ်တိုလာပြီနော်”

သူမ၊ သူ့လက်တွေကိုအတင်းဆွဲဖြုတ်၍ ရုန်းထွက်လိုက်တာ မှန်ပျံ့မီးသီးကြောင့် ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်သာ အခန်းထဲမှာရှိနေလေသည်။

“အရူး... မင်းအရူးပဲ... ကိုကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းနဲ့ဆွဲဆွဲမျိုးတော်ရမှာ။ မောင်နှမတော်ရမှာ။ ဒါကိုဘာလို့ဒီလိုစိတ်နဲ့ တွေ့ဝင်လာရတာလဲ။ ငါက မင်းထက်အသက်အများကြီးကြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကွ။ ဂါရဝတရားမရှိဘဲ... မင်းမို့”

“မပြောနဲ့...။ အချစ်ဟာ အသက်အရွယ်နဲ့ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုကိုကြီးတို့ကိစ္စကို ကျွန်တော့်ဆီ လာမပတ်သက်ပါ”

ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာ 'မ'ကိုချစ်နေတဲ့ချစ်ခြင်းတွေကလွဲပြီးဘာမှမရှိဘူး။ 'မ'ကျွန်တော့်ကိုပြန်ချစ်ပါ”

“မချစ်နိုင်ဘူး... လုံးဝမချစ်နိုင်ဘူး။ မင်းကိုပြန်ချစ်စရာ သည်း ငါ့မှာအချစ်မရှိဘူး။ သွား... ပြန်တော့... မင်းခုချက်ချင်း ပြန်တော့ရာဇ”

“မပြန်နိုင်ဘူး... 'မ'ဆီကချစ်တယ်လို့အဖြေမရမချင်း ဘယ်လိုမှမပြန်ဘူး 'မ' ”

“တောက်!”

သူမ၊ သူ့ကိုပိတ်ဆောင့်တွန်းလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်ရန် ပြင်စဉ် ရာဇလက်တစ်ဖက်က သူမ၏လက်မောင်းကိုဖျတ်ခနဲလှမ်း ဆွဲလိုက်လေ၏။

“မ”

“ကဲ... ဒီလောက်အတင့်ရဲလှတာ”

“ဖြန်း”

သူ့မျက်နှာ လည်ထွက်သွားပြီး ယိုင်သွားစဉ် နံဘေးရှိဝီရိယိုလေးကို ဝင်တိုက်မိသွားလေ၏။

ဘုရားရေ... ဘာတွေများဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဝိရိပုလေး
မှ ဆေးမှင်ရည်ပုလင်းတွေရော၊ အခြားပုလင်းတွေပါ ဒလိမ့်ကောင်
ကွေးကျကွဲသံက အမှောင်ခန်းထဲမှာ ဆူညံစွာထွက်လာတော့သည်။

“ဝုန်း!”

“ခွမ်း!”

“ချလွမ်း!”

သူက၊ သူမဆောင့်တွန်း၍ ယိုင်နေရာမှ ပါးကိုပါထပ်နှိပ်
တာခံရသဖြင့် ဝိရိတြားထဲသို့ ခွေခနဲလဲကျသွားလေ၏။

ဘုရား... ဘုရား... ဒုက္ခတွေတော့ဖြစ်ကုန်ပြီထင်
ပါရဲ့...

“ရာ... ရာဇ”

“...”

“ရာဇ... ဘာဖြစ်သွားလဲ... ရာဇ၊ ‘မ’ခေါ်နေတယ်
လေ... ကြားရဲ့လား”

လဲနေသည်လူက တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်လေတော့ သူမစိုးရိမ်
တကြီးဖြင့် သူ့ဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်လျက် သူ့လက်ကိုစမ်းလိုက်
၏။ သွေးတော့ခုန်နေသား...။ ရင်ဘတ်ကိုလှမ်းစမ်းလိုက်စဉ်

တစ်ကိုယ်လုံး သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့သည်။

“အို... ဘာလုပ်တာလဲ”

တင်းကျပ်စွာဖက်ထားသည့် ခန္ဓာနှစ်ခု၏နူးညံ့သည့်အထိ
အတွေ့၊ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် စည်းချက်မမှန် ခုန်ပေါက်နေသည့်ရင်ခုန်
သံများ၊ နောက်... သူမမျက်နှာအနှံ့ ရရှိခံစားလိုက်ရသည့် ညင်
သာသည့်လှိုက်မောဖွယ်ရာအသံ၊ ဒုက္ခရေ... လောကကြီးဘာတွေ
ဖြစ်ကုန်ပြီမှန်းမသိတော့ပါဘူး။

“မ... ကျွန်တော့်ကိုချစ်နေပါတယ်”

“ဟင့်အင်း”

“မညာနဲ့... ‘မ’သူများတွေကို ဟန်ဆောင်ပြီးဖုံးကွယ်လို့
အောင်ရမယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ‘မ’ညာလို့မရပါဘူး။ ကျွန်တော်
က နှလုံးသားနဲ့နားလည်နေတာ သိနေတာ...။ ‘မ’မျက်ဝန်းတွေ
က ဝန်ခံနေတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုသိပ်ချစ်နေတယ်လို့လေ။ ဒါကြောင့်
အည်း ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ‘မ’မှာ မစ္စရိယစိတ်တွေ၊ မနာလို
ငါ့ရှည်တွေ မကြာခဏဖြစ်နေရတာပေါ့။ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ အပျို
ငြိုးလေးရဲ့။ အချိန်တွေမလွန်ခင် ချစ်ဗိမာန်တစ်ခုတည်ဆောက်နိုင်
အောင် သတ္တိလေးမွေးထားမှပေါ့”

သူမရုန်းထွက်နေပါသော်လည်း ရုန်း၍မရ။ ဒီအချိန်မှာ သူမတတ်မြောက်ထားပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်လုံပညာတွေကို ကြောင့်ထုတ်မသုံးဖြစ်တာလဲ။ ကိုဘုန်းနဲ့တုန်းကလို ခါးခါးသီးသီး ဘာကြောင့်မငြင်းဝံ့တာလဲ။ အို... အချစ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်အပေါ် သည်းခံလိုက်လျောနိုင်ဖို့ အရှုံးပေးလိုက်ခြင်းတစ်ခုလား။ သူမမဝေခဲ့နိုင်ခဲ့။

“မ... မောင်လို့တစ်ခွန်းလောက်ခေါ်ပါလားကွာ”

“ခေါ်နိုင်ဘူး... တော်ကြာ အိပ်ပြန်လာတော့ တွေ့သွားရင်ဘယ်ကောင်းမှာလဲ... ထတော့”

“မောင်လို့ခေါ်မှထမယ်ဗျာ”

“ကြည့်ပါလား... အဲဒါတွေကြောင့် မင်းကိုကြည့်မရတာ သိပ်ခက်တာပဲ... ဘယ်နေရာတွေစူးကုန်ရုကုန်ပြီမှန်းမသိ။ မြန်မြန်ထကွာ”

“စူးသွားတာတော့အမှန်ပဲ”

“ဟင်... ဘယ်နေရာလဲ”

“ဒီနေရာမှာလေ... မရဲ့ချစ်မျက်စောင်းလေး စူးဝင်သွားတာ... ဘယ်လိုမှနှုတ်လို့မရတော့ဘူး”

သူက ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြရင်းပြောတော့ သူမ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်မိသည်။ တော်တော်ကိုရှူးတဲ့ကောင်လေးပါလားနော်။

“ကဲ... အရှူးထမနေနဲ့ရာဇရယ်။ အချိန်က မနည်းတော့ဘူး... ထပါတော့ဆို”

“မောင်လို့ခေါ်လေ”

“မခေါ်နိုင်ပါဘူး...။ မင်းဟာမင်း ထချင်ထ၊ မထချင်လည်းနေခဲ့တော့”

“ ‘မ’နော်... မဆိုးနဲ့”

သူမဖျတ်ခနဲထရပ်၍ထွက်လာတော့ သူက ဝုန်းခနဲအမြန်ပြေးလိုက်လာလေ၏။ ဧည့်ခန်းကိုအထွက်မှာ ဈေးမှပြန်လာသည့် အိသဲနှင့်တန်းတိုးပါလေတော့သည်။

“အမယ်လေး... လန့်လိုက်တာ”

ကဲ... ကောင်းရော။ ဧည့်သည်က ဧည့်ခန်းမှာထိုင်မနေဘဲ အတွင်းခန်းက သူမနှင့်အတူထွက်လာမှတော့ ဒီကိစ္စကိုဘယ်လိုဖြေရှင်းလို့ရတော့မလဲ။ အဲဒါ ဝင်းကြောင့်...။ သူမ၊ သူမိုက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲလိမ့်မိလိုက်ပါ၏။

“အ... ‘မ’ ဘာလို့လဲ”

“ဟင်... ဧည့်ခန်းမှာထိုင်မနေလို့ အိမ်ပြင်သွားပြီမဟုတ်လား။ ဘယ်နှယ်ရှိစ”

“ဘာဖြစ်လဲ... ဒါတိုင်းလည်း ထမင်းစားခန်းထဲထိ ဝင်ထွက်နေတာပဲကို အဆန်းလုပ်လို့။ အမှောင်ခန်းထဲက ဘာညာဘာညာတွေ တွေ့မသွားရင်ပြီးတာပဲဟာ”

“ပြောနေတဲ့ကြားထဲက”

“ ‘မ’ နော်... ခုကတည်းက ကျွန်တော့်ကိုခိုင်စားနေပြီ။ ရပါတယ်လေ... အသည်းစွဲအောင်ချစ်လို့ အရိုးကွဲအောင်ရိုက်တယ်လို့ပဲ မှတ်ထားပါမယ်”

“ကဲ... ပြောမရပါလားရာဇရယ်”

“မောင်ရယ်လို့လုပ်ပါ ‘မ’ ရာ”

သူမ၊ သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်တော့ သူက အသည်းယားလွန်းစွာဖြင့် သူမနဖူးကိုဖျတ်ခနဲငုံ့မွှေးလိုက်လေ၏။

“အာ”

“မောင်ပြန်ဦးမယ်။ ‘မ’ အိပ်မက်ချိုချိုလေးတွေမက်ပါစေ”
လက်ဖမိုးထက် နွေးခနဲဖြစ်သွားပြီး သူမလှမ်းကြည့်လိုက်

၌ ကားနီနီလေးက ဝေါခနဲထွက်သွားလေ၏။

ရာဇရယ်... ဆင်ခြင်ရမယ်မှန်းသိလျက်နဲ့ ‘မ’ တော့ မင်းတို့ရူးရူးပိုက်ပိုက်ချစ်နေပါရောလား...။

ဪ... ကောင်လေးရယ်...။

၇၇ ၇၇

Love is never having to say you're sorry.

(Erich Segal)

မင်း...နောင်တရပါစေလို့...အချစ်က ဘယ်တော့မှပြောမှာ
တုတ်ပါဘူး...

(အိရစ်စီဂဲလ်)

အခန်း (၁၈)

“ဘာမှဆင်ခြင်မပေးနဲ့ မိဇော်... ခုချက်ချင်းအိမ်ကိုလာ
ခဲ့”

“ကိုကြီး... ဇော်ပိုစတာဖြန့်ဝေဖို့ကိစ္စ ဒီနေ့ချိန်းထားတာ။
အဲဒါပျက်လို့မဖြစ်ဘူး”

“စကားကိုလှီးလွှဲပြောမနေနဲ့မိဇော်... ညည်းလုပ်ထား
တဲ့အပြစ်ကို ညည်းသိတယ်နော်။ ငါဖုန်းထဲက ဘာမှမပြောချင်
ဘူး။ လာဆို ခုချက်ချင်းလာခဲ့ပေါ့။ အလုပ်ကိစ္စကို အိမ်ထဲနဲ့လွှဲပေး
လိုက်။ ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲလုပ်နေကျကို။ ဦးခိုင်တို့ဒီလောက်တော့

နားလည်တယ်။ ထပ်မရည်နဲ့”

ဖုန်းကျသွားပြီမို့ သူမနှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ဖိကိုက်ထား လိုက်မိ၏။ သွားပါပြီ... ကောင်လေးနဲ့သွားစရာရှိပါတယ်ဆိုမှ ဖုန်းက သံစုံမြည်လာလေသည်။

“ဟဲ့”

ကြည့်စမ်း... စိတ်ချင်းဆက်သွယ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့။ သူမသတိတရ၊ တလိုက်ချိန်မှာ ချာတိတ်ကဖုန်းခေါ်နေ ပါရောလား။

“ဟဲလို”

“မ... ဘာလုပ်နေလဲ”

“စိတ်ညစ်နေတယ်”

“ဟောဗျာ... ဘာတွေစိတ်ညစ်နေတာလဲ”

“အဆူခံရတော့မှာမို့လေ”

“ဘယ်သူကဆူမှာလဲ... ကြီးမေလား၊ ကိုကိုကြီးလား”

“နှစ်ယောက်စလုံးပဲနေမှာပေါ့။ အခုပဲ ကိုကြီးက ကြီးကြီး အိမ်ကစောင့်နေတယ်ဆိုပြီးဖုန်းဆက်တယ်။ ‘မ’သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ။ ဒီအရွယ်ထိ အဆူခံရတဲ့ဝဋ်က မကျွတ်နိုင်သေးဘူး။ ဟိုနေ့က... ”

“ဘုန်းကို ကောလိုက်တဲ့ကိစ္စပဲထင်ပါရဲ့”

“ဘယ်နေ့ကလဲ”

“ဘယ်နေ့ရှိရမလဲ။ ရှင်ရောက်လာတဲ့နေ့ပဲပေါ့။ ဒေါသ ကျငြိမ်းရုံရှိသေး။ ရှင်ပဲရောက်လာပြီး ဟင်း... မပြောလိုက်ချင် ပါ”

“ဟင်းဟင်း... မောင်နဲ့ ‘မ’ ချစ်သူဖြစ်သွားတဲ့နေ့ပေါ့ တတ်လား။ ပြောပါဦး... မောင်ချစ်သူလေး စိတ်ညစ်နေတာတွေ ပြောပျောက်အောင် မောင်ကုစားပေးမှာပေါ့... ကဲ... ပြော”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... လူကိုအကြောကြီးနဲ့ ကိုယ်တို့လက် ထပ်ကြစို့ဇော်ဆိုပြီး စပြောလာတာလေ”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒီတော့ ‘မ’စိတ်မဆိုးဘဲရှိမလား။ ပြောတော့တစ်ချိုး ထပ်တော့တစ်လွဲချည်း။ မင်းကိုကျတော့ လေပြည်လေးနဲ့ ပြေရာ ခြင်္ကြောင်း လိုက်လိုက်လျောလျောလေးပြောခဲ့ပြီးတော့။ ‘မ’ကို ချည်း ‘မ’ဆန္ဒမပါဘဲ သူ့မသိမ်းပါဘူးလို့ ကတိတွေပေးတုန်းကပေး ပြီး အခုလိုပြောလာတော့ ‘မ’လည်းဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ အပြတ်ပြော နေ ကောလွတ်လိုက်တာ”

“အင်းပေါ့... ဒါတော့ဒီလူကြီးမကောင်းတာပဲ”

“ရှင်လေးရရော... ကောင်းလို့လား”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ‘မ’မသိသေးဘူးလားကွာ။ ဒီလောထ်ချစ်စရာကောင်းပြီး ‘မ’ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင်ထားမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်အေးကိုလေ”

“မောင်ပေါက်တူးလေး”

“မောင်ပေါက်ကျိုင်းမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်တဲ့ကောင်လေးလို့ ရွဲ့ပြောတာကွ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ဒါဆို ‘မ’ ကိုကြီးတို့ဆီသွားရမှာမို့ ‘မ’တို့အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟာ... ‘မ’ကလည်းကွာ၊ စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောချင်လို့ပါဆိုမှ”

“ညနေကျရင် အိမ်ကိုပဲလာခဲ့လေကွာ”

“ဪ... ‘မ’အိမ်လာတော့ရော လွတ်လပ်လို့လား။ မအိရိုလို့ကတစ်မျိုး။ ဒီကြားထဲ ဖုန်းက တဂွမ်ဂွမ်ဝင်လာသေး။ ဘယ်

...အေးအေးဆေးဆေးအချိန်”

“ဟင်းဟင်း... မလှစ်ပါနဲ့ကောင်လေးရယ်။ ဒီညနေ မြက်ကြီးပြင်မှာ ကိုယ်တို့စကားတွေအများကြီးပြောကြတာပေါ့”

“တကယ်နော်”

“အင်း”

“မှောင်တဲ့အထိလား”

“အင်း”

“အား... ‘မ’က သိပ်အလိုက်သိတာပဲ။ အဲဒါလေးတွေကြောင့် ဒီကောင်လေးက အရမ်းချစ်နေရတာ”

“ပြောပြန်ပြီ... နားရှုတ်စရာတွေ”

“ဟင်းဟင်း... ချစ်တာကိုးဗျ... ပျော်စရာကြီးပဲနော်။ ဒါဆို လောလောဆယ် ‘မ’ အဆွခံဖို့သွားလိုက်ဦးပေါ့။ တကယ်လို့

...တို့ ကိုကိုကြီးတို့က ‘မ’နဲ့မောင်ကိုသဘောမတူဘူး၊ ဘာဘူးဆို နှစ်ကန့်ကွက်လာရင် ‘မ’ကိုမောင်ကိုယ်တိုင်လာခိုးမယ်... စိတ်ချ

...လား”

“အဲမာ... လူကိုများ ခိုးရာလိုက်မယ့်အစားမှတ်နေလား”

“‘မ’က မလိုက်ချင်ဘူးလား... ဒီကောင်လေး ‘မ’ကို

မကျွေးနိုင်ဘူးလို့ဆိုပြီး အထင်မသေးပါနဲ့ဗျ။ မောင့်မှာ ကိုယ်တိုင် လုပ်ငန်းနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေရှိနေပြီးသားပါ။ ဒီအနုပညာအထုပ် မဟုတ်တဲ့စီးပွားရေးကိုပြောတာနော်”

“ဟုတ်ပါပြီတဲ့ရှင်”

“ချစ်လား”

“ဟော... ဖောက်လာပြန်ပြီ”

“ဖြေလေကွာ”

“အင်း”

“ဘာအင်းလဲ... တုံးတံကြီးကွာ”

သူမ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်မိပြီး ဖုန်းကိုပိတ် လိုက်ပါသည်။ မောင်လေးရေး... ‘မ’အရွယ်က မင်းလိုချစ်စကား တွေ တီတီတာတာချွဲနဲ့ ပြောလို့သင့်တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်တော့တာ ပဲ။ ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ချစ်ခြင်းတွေက ပြည့်ရုံမက လျှံတောင်ထွက် လုလုပါကွယ်။ ညှစ်တိုင်းမှာ မြက်ခင်းပေါ်ထိုင်၊ မင်းရင်ခွင်ကို ခိုရင်း ကြယ်တွေကိုရေတွက်ချင်တဲ့နေ့ကို ကိုယ်ရချင်တာအမှန်ဖို့ နှစ်ကိုယ်ကြားစကားတွေကို ရင်ခုန်သံချင်းညှိပြီး ပြောတတ်လာ အောင် မင်းပဲသင်ပေးခဲ့တာမဟုတ်လား ‘မ’ရဲ့မောင်လေးရယ်။

ကြီးကြီးခြံထဲသို့ ကားကိုကွေ့ဝင်လိုက်စဉ် ကိုကြီးကားပါ ကေ ဟိုတစ်ယောက်၏ကားကိုပါတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမနှာခေါင်း နှံ့လိုက်မိသည်။ ဖုန်းနဲ့တောင်မှမဟုတ်ဘဲ လူကိုယ်တိုင် လာတိုင် တော့တာပဲကိုး။

ကားကိုရပ်၍ တိုက်ထဲဝင်လိုက်တော့ သူနှင့်အတူ သူ့မိဘ နှစ်ပါးကိုပါမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူမကျောထဲတွန့်သွားရ၏။

ဘုရားရေး... ပြဿနာကတော့ ကြီးကျယ်နေပါရော လား။

“လာ... ထိုင်”

ကြီးကြီးဘေးရှိခဲ့မှာဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူနှင့်မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဖြစ်သွားလေ၏။ အန်တီနှင့်ဦးဦးက မျက်နှာသိပ်မကောင်းကြ ချေ။ ဟင်း... ရှိသမျှပြဿနာ ဇော်ထံသာပုံချကြတော့မယ်ထင် ပါရဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အလုပ်တွေကို လျှောက်လုပ် နေရတာလဲဇော်။ ကိုကြီးညီမ ဒီလောက်ထိဦးနှောက်နည်းလိမ့်မယ် လို့ထင်ကိုမထင်ထားမိဘူး။ ညည်းကိုလေးစားအထင်ကြီးထားသမျှ ခြေချနင်းရက်ရတယ်လို့”

“ကိုကြီးဘာကိုပြောတာလဲ”

“ရှိသမျှကိစ္စအကုန်ကိုခြုံငုံပြောတာပေါ့။ နားမလည်လား”

ပြဿနာပဲ... ခါတိုင်းလိုဆို တစ်ခွန်းမခံပြန်ပက်စို့ နောက်မတွန့်။ ခုတော့ အန်တီတို့ရှေ့မှာ ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ပြောရပါ။

“ဇော်ကိစ္စကို သူနဲ့အပြတ်ပြောပြီးသား”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး... စေ့စပ်ပြီးတာ ဘာမှမကြာဘဲနဲ့ ဖျက်သိမ်းလို့ကောင်းမလား။ ညည်းက မိန်းကလေး၊ နန်းစရာရှိ ညည်းပဲနစ်နာမှာ။ ပြီးတော့ ညည်းကိစ္စက တိုင်းသိပြည်ဟိုးလေးတကြော်နာမည်ကြီးနေပြီးသား။ ကြော်ငြာဖို့တောင်မှတော့ဘူး”

“ဘဝတစ်ခုလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်သွားမှာထက်ရင်...”

“မိဇော်”

ကြီးကြီးအသံက စူးခနဲထွက်လာလေ၏။ သူက ဘာမပြောသေးဘဲ သူမကိုတည်ငြိမ်စွာကြည့်နေဆဲ...

“ညည်းကိုယ်ညည်း ဘာများထင်နေလဲဟင်။ ကိုယ့်ကိုယ်တို့တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ပါတယ်လို့ယူဆထားတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်က ဒီလောက်ထိ စိတ်ကိုအလိုလိုက်စရာလား”

“ကြီးကြီး... ဇော်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ဇော်ဘဝလမ်းကို ဇော်စိတ်တိုင်းကျရွေးပါရစေ”

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း... သတ္တိတွေရှိနေလိုက်တာ တစ်ခွန်းမခံပြန်ပက်နေလိုက်တာများ။ ဒါ အများက နှစ်သက်လေးစားနေတဲ့ဒါရိုက်တာတင်တင်ဇော်တဲ့လားဟင်... ငါနော်”

“မလုပ်ပါနဲ့မမခင်... ဇော်က ချော့မော့ပြီးနားလည်အောင်ပြောရင်ရမှာပါ။ လက်မပါပါနဲ့”

“မေရီ သူ့အကြောင်းမသိပါဘူးကွယ်။ ဒင်းက သူ့ဖအေ နဲ့အချိုးတစ်ချိုးတည်းပဲ။ အစ်မစကားကို နားမထောင်၊ ကြိုက်ချင်တဲ့သူကိုကြိုက်၊ ပြီးတော့ယူ... လှတပတလေးယူထားမိတော့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စိတ်မချစိတ်ပူပြီး စိတ်ဆင်းရဲ... ကိုယ်ချစ်ကိုရှာတော့အူတို၊ လင်မယားတွေမကြာခဏရန်ဖြစ်ကြ၊ ဒင်းကိုတောင်... သူမအေက မွေးချင်တာမဟုတ်ဘူး။ မမခင်က ငါထိန်းပါ့မယ်။ ငါတာဝန်ယူပါ့မယ်ဆိုလို့ယူဖြစ်တာ။ ဒါတွေဒင်းမသိပါဘူး။ ဖဖအေခြေရာ

နင်းတာ ဒီလောက်ထိလိုက်တူနေတာတော့ မကောင်းတော့ဘူး
အေး... ငါ့မောင်တုန်းကတော့ ထိန်းလို့ကွပ်လို့မရတော့တဲ့အဆင့်
မို့ ငါလိုက်လျော့ခွင့်ပြုခဲ့ရတာ ညည်းအလှည့်တော့ ဒါမျိုးမရဘူး
မှတ်”

“ဒီလိုတော့ပြစ်ပြစ်ခါခါကြီးမပြောပါနဲ့ ကြီးကြီးရဲ့။ ဇော်
လည်းနှလုံးသားရှိတဲ့လူပဲ။ ဇော်စိတ်ချမ်းသာတဲ့နည်းလမ်းကို
ပါရစေလား။ ကြီးကြီးတို့ကိုယ်ချင်းစာပေးမှပေါ့”

“ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက ရောင့်တက်ချင်ဦး...
ကံ”

သူမဇော်ပိုးကို ပြောင်းခနဲရိုက်ချလိုက်စဉ် သူက ပြန်ခနဲ
ငရပ်၍ သူမလက်ကိုဆွဲထူလေ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ကြီးကြီးရယ်... ဇော်... လာ... မာမိုနား
မှာထိုင်”

“ရှင်၊ ကျွန်မကိုလာမထိနဲ့...။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဇွန်
ကြောင့်ဖြစ်လာရတဲ့အကျိုးကတော့ပဲ။ ရှင်ကို ဒီတစ်သက်မကြေ
ဘူးမှတ်။ ဒီလိုနည်းနဲ့တော့ ကျွန်မကိုအပိုင်သိမ်းလို့ရမယ်မထင်နဲ့
အေး... လူကိုသာယူလို့သိမ်းလို့ရမယ်။ ကျွန်မအချစ်ကို... ဘယ်

တော့မှမရဘူး... အဲဒါရှင်မြမြမှတ်ထား”

“ဇော်”

“မိဇော်... အဲဒါမိုက်ရိုင်းဦး”

“ဟယ်... သား”

ကိုကြီး၏လက်ပြန်ရိုက်ချက်ကြောင့် သူမ လည်ထွက်သွား
စဉ် သူက, သူမကိုပွေ့ဖက်လိုက်လေ၏။

“ကိုကိုကြီး... ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဇော်ကို
မရိုက်ပါနဲ့... တော်ကြာ ကျွန်တော့်ကိုပိုမိုမုန်းနေပါဦးမယ်ဗျာ”

“မုန်းတယ်... ရှင်ကိုမုန်းတယ်။ ဒီတစ်သက်မပြောနဲ့၊
နောက်ဘဝတွေရှိခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ဘဝဆက်တိုင်းမုန်းသွားမှာ”

“ဇော်ရယ်”

“အလိုလိုက်လို့အမိုက်စော်ကားတဲ့ဟာလေး”

“တားနေတဲ့ကြားက မမခင်ရယ်... လာ... သမီးလာ
ဒီမှာထိုင်... ဒုက္ခပါပဲ”

အန်တီက သူမကို နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံပေါ်အတင်းဆွဲထိုင်
ခိုင်းလိုက်ပါ၏။ သူမချုံးပွဲချင်တော့ အန်တီက သူမပခုံးကိုတင်း
တင်းဖက်ကာ ချောရှာပါသည်။

“တိတ်ပါသမီးရယ်... တိတ်ပါ။ မမခင်တို့ သားကြီးနော်
က သမီးကိုချစ်တဲ့ဇော၊ ကရုဏာဒေါသောနဲ့ဆုံးမရင်း လက်ပါတန်
တာပါတွယ်”

“ဇော်... ရာဇကိုပဲချစ်တာ အန်တီရဲ့”

“တောက်! ငါနော်၊ စိတ်ရှိလက်ရှိထရိုက်လိုက်လို့ အသစ်
ပါတော့မှာပဲ”

“အန်တီနားဝင်အောင်ပြောပါ့မယ် သားရယ်။ စိတ်နော်
လျှော့ပါ”

အန်တီက သူမမျက်ရည်တွေကိုသုတ်ပေးရင်းပြောတော့
ကိုကြီးနှင့်ကြီးကြီးက မျက်စောင်းတခဲခဲ။

“သမီးရယ်... ဒီမှာအန်တီပြောတာလေးကို သည်းခံပြီး
နားထောင်ပေးပါ။ သမီး၊ ဒီကလေးကိုချစ်တာ အန်တီအပြစ်မတင်
ပါဘူး။ ချစ်ပါ... ဝါသနာတူရည်မှန်းချက်တူလျှောက်လှမ်းဖို့လေး
ကြောင်းတူတာမို့ သမီးစိတ်ချမ်းသာမယ်လို့ယူဆပြီး ခေါင်းညိတ်
ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား”

သူမအင်္ဂုရပ်၍ အန်တီကို တအံ့တဩဖြင့်မော့ကြည့်လို့
မိ၏။ အန်တီက သူမ၏ဆံပင်တိုတိုလေးတွေကို သပ်တင်ပေးလျှင်

နှစ်သိမ့်ပေးလေသည်။

“စိတ်ဆိုတာ အထိန်းရအခက်ဆုံးသောအရာတဲ့။ တဒင်
ခဏသာယာမှုအတွက် သမီးရဲ့စိတ်ကိုအလိုလိုက်မိတာ ထားပါ
တော့။ သမီးနဲ့သူ့ အသက်ဘယ်လောက်ကွာသလဲ”

“... ”

“ဒီလောက်ကွာဟမှုမှာ ဘယ်လိုအကန့်ဆက်တွေ၊ ဘယ်လို
ပြဿနာတွေကြုံလာနိုင်သလဲဆိုတာ သမီးတွေးမိရဲ့လား”

ညော်ခန်းမှာတခြားအသံတို့တိတ်လျက် အန်တီမေရီ၏
အသံက ကြည်လင်စွာထွက်နေလေသည်။ သူမမျက်ရည်တို့ ခန်း
ခြောက်သွားလေပြီ။

“အချစ်ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်ရုံသက်သက်လေးပဲကောင်း
ပါတယ်ကွယ်။ တကယ်တမ်းဘဝကိုရင်ဆိုင်ရရင်... ဒီအချစ်ဟာ
တကယ်အဓိကနေရာမှာရှိမနေနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကိုသမီးနားလည်
ရမယ်။ အန်တီပြောနေတာ သမီးအတွက်ကိုပြောနေတာနော်။ အန်
တီသားအတွက်ပြောနေတာမဟုတ်ရပါဘူး။ ပြီးတော့ အန်တီကို
မောင်ဘုန်းရဲ့အမေလို့မမြင်ဘဲ သမီးရဲ့အဒေါ်နေရာ၊ အမေနေရာ
ကမြင်ပေးပါ။ ဘဝကိုမျက်တောင်တစ်ဆုံးမကြည့်ဘဲ မျက်စိတစ်ဆုံး

ကြည့်ပါသမီး။ ကဲ... ထားလိုက်ပါတော့။ သမီးနဲ့ကောင်လေး လင်ထပ်ဖြစ်ကြပြီပဲဆိုပါစို့။ နှစ်ကိုယ်တူကြည့်ဖြူပြီး ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြမှာ ဘယ်နှနှစ်လဲ။ စဉ်းစားကြည့်ကြရအောင်။ နှစ်ရှည်လာတာနဲ့အမျှ အိမ်ထောင်သည်သမီးက အရွယ်အရင်ကျလာမှာအမှန်ပဲ။ ဝေးဝေးမတွေ့နဲ့။ သမီးဖေဖေကိုပဲကြည့်။ အိမ်ထောင်မှုသုခကို သူဘယ်နှနှစ်စံပျော်ခဲ့ရသလဲ။ ဒါတောင် သူက ယောက်ျားနော်။ သမီးက မိန်းကလေး။ တစ်ချိန်မှာ သားသမီးတွေမွေးရ၊ ယူရရင် ပိုပြီးတောင် အိုစာလာဦးမှာ။ ဒီအချိန်မှာ သမီးကောင်လေးက သမီးအပေါ်ကြင်နာယုယနိုင်ဦးမလား။ အသက်ချင်း ဒီလောက်ကွာမူ၊ သူ့အသက်အရွယ်၊ သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ သူ့စိတ်သာယာကို ထပ်ရှာရင် ဘယ်သူစိတ်ဆင်းရဲရမလဲ။ မြင်ကြည့်စမ်း... အဲဒီအခါကျမှ ဒုတိယဆိုတာကို မျက်မြင်လက်တွေ့ကြုံရမှာ။ ဒီတော့မှ သမီးနောင်တတွေရမှာကို အန်တီမမြင်ချင်ဘူး။ နောက်ဆုတ်လို့အချိန်မိတုန်း ဆင်ခြင်ရင်... ဒီအရာတွေနဲ့ သမီးကြုံနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူးလေ။

“ရာဇကတော့ ဇော်တိုတကယ်ချစ်ရှာတာပါ။”

“ငယ်တုန်းလေ သမီးရယ်...။ စိတ်ကစားတဲ့အချိန်ထေးမှာ သမီးနဲ့သူ့ဆုံတွေ့ခဲ့တာမှန်တယ်။ နောင်တစ်ချိန်မှာ အချစ်စစ်

အချစ်မှန်ကို သူတွေ့ပါပြီလို့ပြောလာတဲ့တစ်နေ့ကို သမီးဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ။ အောင်မြင်လော်ဟာ ဒီဒုက္ခကို ခါးစည်းပြီးခံသွားရတာပါ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သမီးကို ဒုတိယမေသူလော်မျိုးနဲ့ မဆုံစေချင်သလို ဒုတိယအောင်မြင်လော်ရဲ့ဘဝမျိုးနဲ့ မကြုံစေချင်တာအန်တီဆန္ဒပါကွယ်။”

သူမငြိမ်သက်သွားရပါ၏။ သိမ်းသွင်းနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တကယ့်စေတနာအစစ်ပေပဲလား ဘာမှစဉ်းစား၍မရတော့။ ခေါင်းတစ်ခုလုံးထူပူလာကာ ရင်တွင်း၌ပူလောင်လာရလေသည်။

“ကိုယ်ချစ်ကိုရှာရင် ခဏတာပျော်ရွှင်မှုကိုပဲရမှာ။ သူ့ချစ်ကိုရှာမှ သမီးဘဝ ထာဝရငြိမ်းအေးမှုရမှာပါ။ လောလောဆယ်တော့ သမီးရင်ထဲကချစ်ခြင်းတွေကို အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ကျမှ သေချာပြန်စဉ်းစား။ သေချာဆုံးဖြတ်။ ကြမ်းကျွံရင်ခြေကိုပြန်နှုတ်လို့ရမယ်သမီး။ နှုတ်ကျွံရင် ပြန်နှုတ်ရခက်တယ်ကွယ်။ သမီးမှာစဉ်းစားတွေးခေါ်နိုင်တဲ့ဉာဏ်ရှိနှင့်ပြီးသားပါ။ နှလုံးသားကိုအလိုမလိုက်ဘဲ ဦးနှောက်နဲ့မှန်ကန်တဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမှတ်နိုင်ပါစေလို့ အန်တီဆုတောင်းပေးပါတယ်ကွယ်။”

ဆက်တီစားပွဲကို ငေးကြည့်နေရင်း စိတ်နှင့်လူမကပ်တော့
သည့်နှယ်။

မောင်ရယ်... 'မ'တို့တော့ ဒီဘဝငေးကြရတော့မယ်ထင်
ပါရဲ့။ မနဲ့မောင်ကြားမှာ ရှိနေတဲ့ပင်လယ်ကြီးထဲမှာ မ၊ ကူးခတ်
လာလို့ရနိုင်ပါ့မလား... ဘာမှမရေရာမသေချာပါလားကွယ်။

ကု ကု ကု

Love conquers all things: Let us to give
into love.

(Virgil)

အချစ်ဟာ အရာအားလုံးကိုအောင်နိုင်တယ်။ ကိုယ်တို့တွေ
နှလုံးသားကိုအညံ့ခံလိုက်ကြပါစို့...

(ဗာဂျိလ်)

အခန်း (၁၉)

အိမ်ပိတ်၍ ကိုကြီးအိမ်မှာရောက်နေတာ တစ်ပတ်ကျော်
နေလေပြီ။ စိတ်ကိုကုစားရတာ အင်မတန်ခက်ခဲလှသည်လား။ ဖုန်း
ပြောဖြစ်အောင် လူချင်းမတွေ့အောင် ရှောင်ရှားနေရတဲ့တစ်ပတ်
ဘာကာလလေးမှာတောင် ဒီလောက်ထိကြေကြေကွဲကွဲခံစားနေရ
လျှင် တစ်သက်တာဝေးရမည်ဆိုရင်ရော။

ဟင့်အင်း... တွေးလိုက်ရုံလေး၊ နှလုံးသားဆီမှ စူးစူးထိုး
အောင်မှုကို ခံစားလိုက်ရလေ၏။ အခြေအနေတွေက 'မ'ဘက်မှာ
ရှိမနေပါလားမောင်ရယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရုံတင်သည်နှင့် ဝက်ဝက်ကွဲအောင်မြင်နေသည်သတင်း
တွေက အုံးအုံးကျက်ကျက်။ နေယံနှင့်အပြိုင်ကျပြီး သရုပ်ဆောင်
ထားတာတောင်မှ ကောင်လေး၏နာမည်ကသာ အကယ်ဒမီ T
ပြေးလေပြီ။ ဒါရိုက်တာဆုချိတ်ဖို့အခြေအနေမပေးပေမယ့် အနည်း
ဆုံး အမျိုးသားဇာတ်ပို့ဆုနေရာကို လျာထားသည်တဲ့လား။ ဂျာနယ်
တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေမှတစ်ဆင့် Interview မေးချင်သည့်သတင်းစာ
တွေက စောင်ရေအထပ်ထပ်။

ရိုက်လက်စကားတွေကိုပါရပ်ထားသည့် သူမ၏သတင်း
တွေကလည်း ကျယ်ကျယ်ပျံ့ပျံ့။

ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်စီးကြောင်းတစ်ခု စီးဆင်းသွား
လေ၏။ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ ဒါကိုခေါ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ်
ရင်ကွဲနာကျတယ်လို့ အမည်နာမဘာ်လျှင်ကောရမလား။ စားမဝင်
အိမ်မပျော်နိုင်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။

နဂိုကတည်းက အဆီမရှိ၊ မပြည့်ဖြိုးခဲ့သည့်ခန္ဓာကိုယ်က
လေတိုးလျှင်လဲတော့မယောင် ပါးပါးလေးသာကျန်ရစ်တော့သည်။
ဒီပုံတိုင်းဆက်နေလျှင်တော့ အသက်တောင်မှ ဆက်ရှင်နိုင်ပါတော့
မလား။ မသေချာပါလားကောင်လေးရယ်။ ခုနေ့များ မင်းအဆံ

လေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းမျက်နှာလေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခဏလောက်
ခြင်တွေ့ကြားခွင့်ရလျှင် ဖြင့် စိတ်ကျေနပ်သွားမှာအမှန်ပါကွယ်။
အခန်းထဲအောင်းနေရသည့် ငြီးစိစိဖြစ်နေသောစိတ်ကို
ဩည်လိုကြည်လင်ငြား ခြံနောက်ဘက်ကိုဆင်းခဲ့၏။ မြက်ခင်းစိမ်း
စိမ်းပေါ် ခြေချလိုက်သည်နှင့် မျက်နှာက ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာတော့သည်။
မြက်ခင်းမျိုးပေါ်မှာ သူမကိုကျုံးဖက်ရင်း ချစ်စကားတွေ သူ စ
ပြောခဲ့ဖူးတာလေ။

ကောင်လေးရေ...

အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတွေကို ကြည်နူးခံစားနေရင်း
အိမ်ကိုမေ့နေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် မတွေ့အောင်ရှောင်နေတဲ့ကိုယ့်
ဘယ်များရောက်နေပြီလဲဆိုပြီး... နေရာအနှံ့လိုက်များရှာနေ
လားကွယ်။

ပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်တွေကို လက်ဝါးဖြင့်သုတ်လိုက်
ပြီး တိုက်ဘက်ပြန်လှည့်လိုက်စဉ် မားမားကြီးရုပ်ကြည့်နေသည့်
ဘတ်တီကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ရာဇ”

“မ’... နေနိုင်ရက်လိုက်တာမ’ရယ်။ မောင်... ဘယ်

လောက်ထိ ခံစားနေရမယ်ဆိုတာကို နည်းနည်းမှမတွေးမိဘူးဟာ
ဟင်”

ဖျတ်ခနဲပြေးဖက်လိုက်သည့်သူရင်ခွင်ထဲမှာ သူမကိုယ်လုံး
လေးနစ်မြုပ်သွားရလေ၏။ မျက်စိကိုစုံမှိတ်ချလိုက်စဉ် မျက်ရည်
တွေက ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာလေသည်။ မဖြစ်ချေဘူး။ အညွန့်
တက်လာခါစ သစ်ပင်လေး၊ အောင်မြင်ကာစ အနုပညာရှင်ထော
ရဲ့တက်လမ်းကို သူမကြောင့် မပိတ်ဆို့စေချင်ပါ။ ခဏတာစိတ်
အလိုလိုက်ပြီးပျော်ရွှင်ခဲ့တာတွေဟာ စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းတို့နှင့် ဆွဲ
လာတဲ့တစ်နေ့ မင်းနောင်တရနေမှာကို ကိုယ်မကြုံပါရစေနဲ့ထော့
ရာဇရယ်။

သူမ၊သူရင်ခွင်ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်လိုက်ပါ၏။ သူမ
တအံ့တဩဖြင့် သူမ၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာဆွဲ
ကိုင်လျက် ငုံ့ကြည့်နေလေသည်။

“မ”

“ကိုယ်တို့အဖြစ်အပျက်ကို မေ့လိုက်ကြရအောင်”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ်တို့ရဲ့ကိစ္စတွေကို အိပ်မက်တစ်ခုလို့

သဘောထားပြီးမေ့လိုက်ပါ”

“မ... ဘာသဘောလဲ... ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ပြောလိုက်
တာလဲ။ ဘာလဲကွာ”

“ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချပြီးသွားပြီရာဇ... အဲဒါက
တော့ ကိုဘုန်းကိုလက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာပဲ”

“ဟာ... ‘မ’ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ။ ဘာကိုဘယ်
လိုကြည့်ပြီး ဒီလိုလုပ်လိုက်ရတာလဲ။ အချစ်ဆိုတာ သင်္ချာတစ်ပုဒ်လို
တွက်လို့ရတဲ့အရာမဟုတ်ဘူး။ အချစ်မှာ မာနဆိုတာမရှိဘူး။ အတ္တ
တွေလည်းမရှိဘူး။ အချစ်မှာ အချစ်ပဲရှိတယ်။ မှန်ရှေ့မှာရပ်ပြီး
‘မ’မျက်ဝန်းတွေကို သေချာပြန်ကြည့်လိုက်ဦး။ မျက်ဝန်းဆိုတာ
နှလုံးသားရဲ့တံခါးဝဗျ။ ‘မ’ရင်ထဲမှာရှိနေတာ ကျွန်တော်ပါ။ ‘မ’
နှလုံးသားထဲမှာ ကျွန်တော်ရောက်နေတာ။ ဒီလူကြီးရှိနေတာမှ...
မဟုတ်ဘဲ။ ဒါကိုမျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ငြင်းဖို့မကြိုးစားနဲ့။ ဦးနှောက်
ကို ‘မ’မစေခိုင်းနဲ့။ ‘မ’တကယ်ချစ်နေတာက ကျွန်တော့်ကိုပါ။ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုမညာမိပါစေနဲ့‘မ’ရာ”

ပေါက်ကွဲစွာအော်ဟစ်နေသည့်သူ့ကို ငြိမ်သက်စွာကြည့်
နေမိပါသော်လည်း ရင်ထဲမှာ မှန်တိုင်းထန်နေတာကိုတော့ ဘယ်

သူမှမမြင်နိုင်လေခဲ့။

“ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ... ကိုယ်လက်ထပ်မယ့်သတို့သားဟာ ကိုဘုန်းပဲ”

“ဟာ... ‘မ’ ရှေးနေလား... ရှေးနေပြီလား၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ချစ်တဲ့အရိပ်အယောင်တွေပြုပြီး ဟိုလူကိုရှေးချယ်တယ်လို့ပြောတာ ‘မ’ ဦးနှောက်တွေကောင်းသေးရဲ့လား။ ကျွန်တော်က ‘မ’ ထားရာနေ၊ စေရာသွား။ ချန်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ ကျန်ခဲ့ရအောင် နှလုံးသားမရှိတဲ့အရပ်မှမဟုတ်တာ ‘မ’ ရဲ့... ကြည့်ပြောပါ”

“ငါ့ဦးနှောက်နဲ့ ငါ့နှလုံးသားကို ငါပိုင်တယ်ရာ။ ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို မင်းစွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ မင်းစကားဒီမှာ တင်ရပ်... မင်းပြောနေတာတွေက ငါ့သိက္ခာတွေကို တစ်ခုချင်းဖဲ့ချနေပြီဆိုတာနားလည်ရဲ့လား”

“ ‘မ’... ကျွန်တော်က ‘မ’ ကိုမြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ အသဉ်းပေါက်မတတ်ချစ်နေတဲ့ကောင်ပါဗျ။ ကိုယ်ချင်းစာနာပြီးပြောပါဦး”

“မင်းက မင်းကိုယ်မင်းချစ်တာပါရာရဲ့။ မင်းစိတ်သာနဲ့ မင်းစိတ်တိုင်းကျဖို့တစ်ခုတည်းကိုရှေးရှုပြီး ငါ့နားကိုမင်းရောက်လာခဲ့တာ။ အေး... ငါ့ရင်ထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲရှိနေတာတစ်ခုတည်းပဲ။ မင်း

ကိုသာခေါင်းညိတ်လိုက်မိရင် ငါ့တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရမှာသေမှာတယ်။ ငါက ငါ့စိတ်နဲ့ငါပဲရှင်သန်ချင်တာ။ မင်းလို စိတ်ကိုအလိုလိုက်ပြီး သူတစ်ပါးစိတ်နဲ့မရှင်သန်ချင်ဘူး... ဒါပဲ... ငါ့အပြတ်ပြောလိုက်မယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မင်းရဲ့ရုပ်ရော အသံကိုပါ မမြင်ချင်တော့ဘူး။ အဲဒါ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

“မညာနဲ့... ‘မ’ ကျွန်တော့်ကိုမညာနဲ့။ အဖြေကိုသိသိကြီးနဲ့ အညာခံနေရတာလောက် အခံရခက်တာမရှိတော့ဘူး”

“ငါထပ်ပြောမယ်... ငါတစ်နေ့လက်ထပ်မယ့်သူဟာ ကိုဘုန်းပဲ”

“ကောင်းပြီ... ‘မ’ စကားကုန်ပြီလား။ ဒါဆိုရင်ကျွန်တော်နောက်ဆုံးပြောခဲ့မယ်။ နှလုံးသားကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နောင်တမျက်ရည်ကို ကျွန်တော်စောင့်ကြည့်သွားမယ်။ အချစ်ကိုအချစ်လို့ ရိုးရှင်းစွာမတွေးရဲတဲ့ အကွေးတွေအတွက် ‘မ’ ဘယ်တော့မှ လိပ်ပြာမသန့်စေရဘူး။ နောင်တဆိုတာ နောက်ကျမှရရှိတဲ့ရလဒ်တစ်ခုဆိုတာကို ‘မ’ နောင်ကျဉ်စွာသိစေရမယ်။ ဒီမှာ ဝေါ်တင်တင်လော်ရဲ့... အချစ်ဆိုတာ ဦးနှောက်နဲ့စီးချင်းထိုးရမယ့်အရာမှမဟုတ်တာ။ ခင်ဗျားဥပေက္ခာပြု

ပြီဆိုမှတော့ ခင်ဗျားမမြင်ချင်တော့တဲ့ဒီမျက်နှာကို လုံးဝမမြင်စေရဘူး။ ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှမမြင်စေရတော့ပါဘူး”

ဆတ်ခနဲကျောခိုင်း၍ ထွက်သွားသည့် သူ့ကျောပြင်ကို ကြည့်နေရင်း သူမအမြင်တွေ ဝေဝါးနေတော့သည်။

မောင်ရယ် . . . မောင့်အပေါ်မှာ နင့်နင့်သီးသီးချစ်မြတ်နိုးနေတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှမခန်းခြောက်နိုင်တာကို မောင်သိနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။

အိမ်ပေါ်ကိုအပြေးတက်လာခဲ့ပြီး အခန်းထဲရှိခူတင်ပေါ်ပစ်လွဲ၍ ငိုချလိုက်မိ၏။ လောကကြီးရယ် . . . ဒီလိုတစ်သက်တာ စိတ်ဆင်းရဲနေရမယ့်အစား နှလုံးသားတွေတစ်စစ်ကွဲကြွေပြီး သေသွားတာကမှ ကောင်းပါဦးမယ်ကွယ်။

“ဒေါက်! . . . ဒေါက်! ”

“မမ . . . မမ”

အပြင်မှရွှေစာအသံကြောင့် သူမအငိုရပ်သွားရလေ၏။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရင်နာနေတာတောင်မှ မလွတ်လပ်ပါလား။

“ဘာလဲရွှေစာ”

“ဖုန်းလာနေပါတယ်မမ”

“ဘယ်သူဖုန်းလဲ”

“မဟေမာန်”

“ဟင်! ”

သူမဖျတ်ခနဲထရပ်၍ အခန်းပြင်ထွက်ကာ အပေါ်ထပ်ရှိ ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို”

“မမ”

“ပြောပါ ဟေမာန်”

“ရာ . . . ရာ . . . ကား Accident ဖြစ်ပြီး အတွင်းလူနာ အဖြစ် ဆေးရုံပေါ် . . . ဟဲလို”

သူမဖုန်းကိုင်လျက်သား ကြောင်ငေးနေမိ၏။

ဘုရားရေး . . . ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ဒီလိုကိစ္စကို ဈာန်ဆိုတဲ့ဇာတ်ကောင်ကသာ လုပ်ဆောင်ရမှာ။ ရာဇလုပ်ရမှာမှမဟုတ်ပဲ။ မောင် . . . မောင်သာမရှိတော့ရင် ဒီလောကကြီးထဲမှာ ‘မ’ ရှင်သန်နေလို့လည်း အပိုပါပဲ။

လက်ထဲမှဖုန်းက လွတ်ကျလျက် စင်ပေါ်မှတွဲလောင်းကျသွားလေ၏။ အသက်ကိုတောင် မရှုနိုင်တော့ဘဲ ရပ်နေရာမှ

လသာဆောင်ကို ပြေးထွက်လိုက်သည်။

ကောင်းပြီမောင်...။ မောင်တောင်မှ အချစ်အတွတ် အသက်ကိုစွန့်နိုင်သေးရင် 'မ'ကရော ဘာလို့မစွန့်ရဲရမှားလဲ။ ဒီ ဘဝမှာပေါင်းဆုံခွင့်မရမှတော့ နောက်ဘဝမှာ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့ နော်။

သူမ့ဝရန်တာဘောင်ကိုလက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ခုန် ချရန်ပြင်စဉ် နောက်ဘက်မှ လက်တစ်စုံက သူမကိုပွေ့ဖက်ထား လိုက်လေ၏။

“ဇော်... ဘယ်လိုလုပ်လို့တာလဲ။ ဒါအပန်းငါးဖုန်း ကမ္ဘာဝင်ပြန်ခံရမယ့်ကိစ္စကြီးလေ”

“ကျွန်မသေတော့မယ်... သေပါရစေ။ ဒီဘဝမှာ မောင် နဲ့သေကွဲခွဲရမှတော့ ကျွန်မအသက်မရှင်ချင်တော့ဘူး”

“ဇော်... စိတ်ကိုထိန်းလေဇော်ရယ်။ ရာဇကိုသွားကြည့် ပို့ ဇော်ကို ကိုယ်လာခေါ်တာပါ... ဇော်... ဇော်”

“ကျွန်မသေချင်ပြီ”

“ဇော်ရယ်... ဇော်ဒီလောက်ထိခံစားနေရမှတော့ ကိုယ့် ဘက်က အလိုက်သိစွာနဲ့ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါတော့မလဲ။ ဒီလိုပြော

လို့ ကိုယ်၊ဇော်ကိုမချစ်နိုင်တော့ဘူးလို့မယူဆလိုက်ပါနဲ့။ ဇော်ကို ချစ်လွန်းလို့ ဇော်ကိုစိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ ကြေကွဲစွာနဲ့ ကိုယ်နား လည်ပေးလိုက်တာပါ။ အချစ်ဆိုတာ နှစ်ကိုယ်တူပေါင်းသင်းဖို့ ပိုင် ဆိုင်ခွင့်ရမှ အချစ်လို့ခေါ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဝေးဝေးကနေပြီး ပေး ဆပ်ခြင်းတွေနဲ့ ချစ်နေနိုင်တာလည်းအချစ်ပါပဲ။ ဒါကိုဇော်နားလည် မယ်ဆိုရင် ဇော်အပေါ်မှာ ကိုယ်ချစ်ရကျိုးနပ်ပါပြီဇော်ရယ်”

သူမလက်ဝါးကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်ပြီး သူမပါးပြင်ထက် မျက်ရည်တွေစီးကျသွားရလေတော့သည်။ အချစ် ဆိုတာ အငိပ္ပာယ်ပြန်ရကေခဲတဲ့အရာတစ်ခုပါပဲလားကွယ်။

၈ ၈ ၈

အခန်း (၂၀)

ဆေးရုံခုတင်ထက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးပတ်တီးအဖွေးသားနှင့် လူနာလေးတစ်ယောက်ရှိနေလေ၏။ လူနာခုတင်ဘေးခုံမှာ ထိုင်၍ လူနာ၏လက်လေးကိုကိုင်လျက် သတိမေ့မော့နေသည့်လူနာလေး၏မျက်နှာကို တစ်ဝှဲတစ်ဝှဲထိုင်ကြည့်နေပါသည့်အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်ရှိနေပါသည်။

မောင်... မောင်သတိရလာတဲ့အခါမှာ မောင်မြင်ချင်တဲ့မျက်နှာ၊ မောင်ကြားချင်တဲ့စကားတွေကိုပြောဖို့ 'မ'အဆင်သင့်စောင့်နေပါတယ်။ သတိရပါတော့လားမောင်ရယ်...

မောင်သတိရနေပါပြီ'မ'...။ ဒါပေမဲ့ မောင့်မျက်စိတွေ
ကိုမှိတ်ထားဦးမယ်။ တစ်သက်တာလုံး မောင့်ကိုနိုင်စားတော့မယ့်
မောင့်ရဲ့'မ'ကို အခုခဏလေး နိုင်စားပါရစေ။ မောင့်ကိုကြည့်ပြီး
မျက်ရည်တွေတစ်ပေါက်ပေါက်ကျနေတဲ့အမျိုးသမီးလေးကို တစ်
မိနစ်လေးလောက်တော့ နှိပ်စက်သင့်တာပေါ့နော်။ တစ်မိနစ်လေး
ပါပဲ 'မ'ရယ်...။ အဲဒီတစ်မိနစ်လေးမှာ 'မ'ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေ
မောင့်အပေါ် အဆမတန်တိုးပွားလာပါစေတော့လို့...။

ပြီးပါပြီ

လေးစားလျက်...

မမ ဒီဂျစ်
849 June 2008
PM 11:53